

Ronita Yory
Mijn dagboek uit
Mijn Leven
geschreven

Auteur: Ronita Yory

Mijn dagboek uit mijn leven geschreven

Niets in dit boek mag verveelvoudigd worden in welke vorm dan ook zonder de schriftelijke toestemming van de auteur.

Uitgave in eigen beheer

Olga Janssens

Canadalaan 227 bus 1

Antwerpen 2030

Tel: 03/542.35.98

Janssensolga@skynet.be

www.janssensolga.be

Rek: 701-0127711-82

685-6831093-76

000-1695620-60

000-530217-15

ISBN: 804517

D 2000

Circulum Vitae

Personalia

Naam en voornaam: Olga Janssens

Geboren: 19-3-1937

Geboren: Deurne (Antwerpen)

Pseudoniem: Ronita Yory

Adres: Canadalaan 227 bus 1

Plaats: Antwerpen 2030

Burgerlijke staat: Echtgescheiden

Studies: Lager onderwijs

Grijspeerstraat en Coeveltstraat School Calazans Deurne Noord

Avondschool:

Vak: Spaans

Adres: Eikenstraat 1^e leerjaar

Attest: 52 %

Burotica: Suddermanstraat Antwerpen

Attest: 70 %

Literaire ervaringen

Ik heb reeds 8 boeken geschreven zoals:

1-Mijn dagboek uit mijn leven geschreven

2-Pedro de Puertoricaanse jongen

3-Kinderverhalen (waaronder 2 sprookjes)

4-Gedichtenbundel

5- Reisverhalen boek 1

6-Naar de hel van Breendonk

7-Onze kerstreis met Top Express naar Oberkirch

8-Onze reis met Top Express naar Lloret de Mar 2002

Mijn ervaringen als figurant **zoals:**

- 1- *In Levensgevaar (was ik de moeder van Martine Jonckheere, uit familie)*
- 2- *Bex en Blanche (was ik rolstoel patient)*
- 3- *In de film Shades (was ik jury lid)*
- 4- *Wannabees (Moest ik op straat zingen)*
- 5- *Afrit 9 (zong ik het liedje: Adios Acapulco auteur Ronita Yory)*
- 6- *In de serie "David" (Was ik een nonneke)*
- 7- *Reclame filmpje (Gemengd huwelijk van Orange naar Base)*
- 8- *Bij een reclamefilmpje, tijdens een begrafenis moest ik roddelen*
- 9- *Agenda reclame filmpje voor de regionale televisie Brussel*
- 10- *In een Soundmixshow zong ik het liedje: Ave Maria (Charles Gounod)*
- 11- *In het programma Kriebels heeft men dit liedje "Ave Maria" uitgezonden*

Over mij als schrijfster

Olga Janssens met pseudoniem "Ronita Yory" geboren op 19 maart 1937 te Deurne Antwerpen. Ik volgde de lagere school te Deurne Dumontstraat, Grijspeerstraat en Calazans Coeveltstraat te Deurne. Aan de avondschool volgde ik Spaans 1^e jaar attest 52 % Ik volgde ook Burotica Suddermanstraat attest: 70 %.

Voorwoord

Dit is mijn levensverhaal. In dit boek vertel ik u mijn tegenslagen. Op mijn verjaardag 19 maart 1993, toen ik 56 jaar werd begon ik geheel onbewust dit boek te schrijven. Ik ben de jongste van 4 kinderen, waarvan een meisje amper 10 maanden werd. Het begon allemaal toen ik 7 was. Het hield niet op, tot op heden. Jaren geleden had ik reeds een drang om dit boek te schrijven, maar het verdriet haalde de bovenhand. Nu ik ouder ben geworden, ben ik in theorie er overheen. Wat ik hier geschreven heb is zeer aangrijpend. Steeds nam ik de moed bijeen, ik wilde kost wat kost dit boek schrijven, ik wilde niet afknakken van verdriet, ik moest moed houden voor mijn kinderen en kleinkinderen.

Bladwijzer

- Hoofdstuk 1 Naar pleegouders
- Hoofdstuk 2 Mijn Jeugd
- Hoofdstuk 3 Mijn huwelijk
- Hoofdstuk 4 De geboorte van mijn eerste kindje
- Hoofdstuk 5- De geboorte van mijn tweede kindje Ria
- Hoofdstuk 6- Ik moest mijn woning verlaten
- Hoofdstuk 7 Wij hebben besloten uw zoontje te adopteren
- Hoofdstuk 8 De geboorte van mijn zoontje Jean Pierre
- Hoofdstuk 9 Toen de deurwaarder kwam
- Hoofdstuk 10 Het geschenk
- Hoofdstuk 11 De geboorte van mijn jongste dochter Nancy
- Hoofdstuk 12 Het overlijden van Hassan
- Hoofdstuk 13 Nancy's pubertijds jaren
- Hoofdstuk 14 De geboorte van mijn zoontje Jean Pierre
- Hoofdstuk 13 De geboorte van mijn kleinkind Antonia
- Hoofdstuk 14 De geboorte van mijn kleinkinderen Bartje en Brenda
- Hoofdstuk 15 Mijn opname in het ziekenhuis
- Hoofdstuk 16 Onze reis naar Benidorm in 2006
- Hoofdstuk 17 De geboorte van mijn kleinzoon Emilio
- Hoofdstuk 16 Mijn levenswens

Mijn dagboek uit mijn leven geschreven

Olga Janssens 3 jaar Pseudoniem: Ronita Yory

1 Naar pleegouders

Het begon in de jaren 1944, ik was amper drie jaar toen de oorlog in alle hevigheid losbarste. scholen verwittigden de ouders om de kinderen naar veiliger oorden te brengen. Ik had een broer, die 5 jaar ouder was en een zus, die elf maanden ouder was. Ik had nog een klein zusje, die als ze 10 maanden oud werd stierf van de stuipen. Wij, mijn broer, mijn zus en ik werden bij drie verschillende pleegouders geplaatst. De miserie begon toen ik er aankwam. In mijn bagage zat een lappenpop, die mijn vader voor mij gemaakt had. Ik was zéér gehecht aan deze pop. Bij het zien van het speeltje, grijnslachte Hilda, de jongste dochter van het gezin. Met bruto geweld nam ze de pop en zei: Die heb je niet meer nodig! Terwijl ze nijdig het

speelgoed in de kachel gooide. Toen ik dit zag begon ik hartstochtelijk te wenen. Hilda lachte en zei: Kijk naar je lievelingsspeelgoed en kijk hoe ze brand, ha, ha, ha en duwde mij onzacht heen en weer. De maanden , die volgden waren een ware hel voor mij, deze periode zou ik liever vergeten. De school lag op drie kwartier te voet.

*Ik met mijn moeder toen ik zeven jaar was.
Hier op de foto kwam ik net terug van die helse pleegouders*

Ik vergeet nooit die dag, het sneeuwde, ik had houten blokjes aan, waaraan de sneeuw kleefde. Ik vroeg smekend: Mag ik de sneeuw van mijn klompjes doen, ik kan zo niet lopen! De school was ongeveer een half uur stappen. Neen, grijnslachte Hilda, ik vindt het grappig hoe jij voortstompelt, ha, ha, ha! Eindelijk bereikten wij de school, ik was zo vermoeid, dat ik tijdens de lessen in slaap viel. Maar o wee, als straf gaf Hilda mij enorm veel eten, zodat ik ziek werd en alles weer uitbraakte. Hilda werd woedend en zei: Dit zul je opeten, dat zal je leren niet op te letten in de klas! Ik was de ganse nacht ziek, ik dacht, dat mijn ingewanden er uit kwamen. De gedachte aan het vieze spul, bracht mij telkens aan het braken, bah! De volgende morgen moest ik weer naar school en weer met de sneeuw aan mijn klompen. De leerkrachten vroegen aan Hilda: Waarom slaapt Olga steeds tijdens de lessen? Hilda schiep er genoeg in om mij te pesten, woedend zoals altijd zei ze: Als je niet wil luisteren moet ik je weer straffen: ik ga je bij de hond in het kot zetten, daar zul je wel leren luisteren rotjong! Neen, neen riep ik, niet bij de hond, Hilda, doe dat niet! Terwijl ik mij losmaakte uit haar ijzeren greep. Het was bitter koud, angstig zat ik

ineengedoken in een hoek van het kot. Ik durfde niet ademen. Als ik het waagde een beweging te maken, gromde het dier gevaarlijk terwijl het schuim uit zijn bek liep. Ik bleef de ganse nacht wakker, bibberend van de koude. Weer viel ik tijdens de lessen in slaap. De martelgang hield niet op, ditmaal was het een geestelijke foltering. Simone, Hilda 's zuster zei nijdig: Ik neem je mee naar Brussel, daar is een hel, ik gooi je erin, je zult huilen van pijn, omdat het vuur aan je vel zal likken, ha, ha, ha! Deze woorden maakten mij zo bang, dat ik er met niemand durfde over te praten. Nu na zovele jaren hoor ik nog steeds Hilda en Simone's hoongelag, ik zag mij reeds branden. ' Nachts kreeg ik nachtmerries, in mijn verbeelding riep ik om hulp, ik sliep niet meer, omdat de schrik er dik inzat. Simone had plezier in de geestelijke marteling. In de maanden, dat ik bij deze onmenselijke verbleef zei Simone nog meer van die gruwelijke dingen, die mij angstig en asociaal maakte. Hilda vond het een plezier om mij lijfstraffen te geven. Zo ook, die dag nam ze mij bij mijn hoofd en duwde mij in de mesthoop en zei grijnslachend: Hier eet en ruik! Het was een vieze boel, de drek kroop in mijn neus en mond, uren moest ik in deze vuiligheid blijven liggen. Hilda bewaakte mij als een waakhond, want ze sloeg mij als ik maar een beweging maakte. Mijn zus Maria werd in hetzelfde dorp geplaatst op ongeveer 500 meter. Als mijn zusje mij kwam bezoeken verbood Hilda mij nog maar één blik naar haar te werpen. Indien ik dit niet deed kreeg ik één van de straffen, eerder in dit boek beschreven. Hilda' s pesterijen hielden niet op, ze schepte er genoeg in, om mij wakker te houden. Eindelijk brak de dag aan dat ik naar huis mocht, ik was blij, alhoewel de relatie met mijn moeder op een laag pitje stond. Mijn moeder zei steeds vreselijke dingen, die mij vreselijk kwetsten. Soms gaf mijn moeder mij slaag voor een niemendalletje. Ik was thuis steeds de zondebok. Iedere dag zei ze: Toen jij geboren werd wist ik na drie dagen nog steeds niet, welke naam ik jou moest geven, want je was niet welkom. Naarmate ik ouder werd begon deze gedachte mij te kwellen. De drang om mijn geboorte akte te halen, werd met de dag sterker, maar mijn moeder hield mij hiervan tegen, het was net of ze mijn gedachten kon lezen. Dan zei ze: Je moet niet naar de bevolking gaan, geloof mij ik spreek de waarheid! Ergens voelde ik dat mijn moeder loog en dat ze het niet zo graag het zo begeerde document op te eisen. Zo wist ze zagezegd niet op welk uur ik geboren ben. De angst bebroop mij en ik stelde het telkens uit. Tot op mijn 56^e heeft mij dit weerhouden tot ik op zekere dag mijn stoute schoenen aantrok en in 1993 het papier ging halen. Toen de ambtenaar mij het aanreikte, nam ik het met bevende handen aan. Enkele dagen liet ik het op de kast liggen, maar de drang om het begeerde papier te lezen liet mij niet los. Mijn verbazing steeg toen ik vernam dat ik om 4 uur 's morgens geboren ben en door mijn vader op de bevolking werd

ingeschreven ben, amper vijf uur na mijn geboorte,. om negen uur. Toen ik in 1956 trouwde had ik uiteraard een geboorte akte nodig. Maar ik durfde ik het papier niet te lezen.

Het kerkje Maria Bijstand in Deurne Noord

Hier in dit kerkje: Maria Bijstand, deed ik mijn 1^e en plechtige communie en ben hier ook getrouwd. Alsook zijn er vele missen opgedragen van dierbare overledenen familieleden, zoals mijn vader en mijn broer Frans, mijn oma, mijn grootvader, tantes nonkels enz...

Olga Janssens

Maria Janssens

Een groepsfoto van onze Plechtige Communie

Ik was steeds erg bang van mijn moeder. Toen mijn moeder in 1988 stierf , voelde ik geen verdriet, omdat ze tijdens haar leven mij zoveel heeft aangedaan. U zult het wel merken, naarmate u mijn verhaal verder leest. Zo ook kon ze niet nalaten steeds te zeggen: Ik kwam jij en je zus onderdekken en ik zag tot mijn ontzetting dat er uit jouw hoofd allerlei beesten liepen zulke kinderen zijn de kinderen van de duivel. Steeds zei ze vreselijke dingen, maar steeds als wij alleen waren. Niemand uit ons gezin wist hoe ik moest lijden, dit en nog vele dingen durfde ik niet te vertellen.

Olga- een vriendin- Mijn moeder

Soms werd het mij teveel en werd ik agressief en begon ik te wenen uit machteloze woede. Als er dan toevallig iemand binnenkwam, zoals mijn zus, mijn broer of mijn vader zei mijn moeder steeds: Met ons Olga is niets aan te vangen, ze is brutaal en agressief, wat moet dat worden als ons ze groot is, oh ik mag er niet aan denken! Ik durfde mij niet te verdedigen, omdat ik te bang was van mijn moeder. Mijn moeder profiteerde van mijn angst en kwelde mij nog meer. Op zekere dag, ik was reeds 14, mijn ouders hadden een bungalow gekocht, waar wij, mijn moeder en ik ieder weekend verbleven.

Onze bungalow in Dennenbad Schoten

Onze bungalow aan de zijkant Dennenbad Schoten

Zoals steeds mocht ik de camping niet verlaten, die dag lapte ik het aan mijn laars, ik dacht: Ons Maria mocht ook op haar 14e de camping verlaten, als zij dat heeft gemogen dan ik ook, ieder gelijk voor de wet. Ik was echter zéér bang en nochtans wilde ik die dag niet luisteren. Ieder jaar leefde ik in de hoop als ik 11...ben, als ik 12 ben, als ik 14... ben zal ik ook wel mogen wat mijn zuster steeds mocht naar believen de camping verlaten, naar huis gaan slapen, uitgaan enz... Nee, dacht ik: ditmaal luister ik niet, als ik op de camping moet blijven, dan mijn zus ook, tenslotte is mijn zus maar 11 maanden ouder. Ik vind deze praktijken niet eerlijk, ik wil ook doen wat mijn zuster mocht op 14 of 15 enz...

Mijn zus Maria

Onze hond met het kindje van de buren

Maria, mijn vriendin

Die bewuste middag kwam mijn vriendin, die zoals mijn zus ook Maria heette, ze was ook 14 en vroeg: Zeg Olga ga je mee met de fiets naar Brecht? Oh ja, graag, maar ik moet hier op de kamping blijven, och, ik krijg toch altijd ruzie, slaag krijg ik toch, ik luister niet, ze kan de pot op! Kom Maria we vertrekken! Bij onze aankomst kwam mijn zus amper 1 a 2 minuten ons achterna, ik denk dat ze het gesprek met mijn vriendin gehoord heeft. Ik zag haar reeds van ver, ze stapte van haar fiets en alles vernietigende blik keek ze naar mij, toen reed ze terug weg. Ik voelde dat er storm op komst was. Ik zei angstig: Ik ga terug naar de kamping, want ik denk dat

het er gaat stuiven! Met knikkende knieën reed ik weg. Hoe dichterbij het domein kwam hoe méér het angstzweet mij uitbrak. Toen ik bij de bungalow aankwam kon ik nog net mijn fiets wegzetten, toen mijn moeder als een briesende leeuw met haar armen omhoog riep: Jij brutaal nest, jij wil niet meer luisteren, ik zette haar rijwiel tegen zich aan, met wijd open benen, haar armen in haar zijde met een heb jou gezegd, dat je op de kamping moest blijven, snotjong, ik zal je leren! De jarenlange pesterijen werden mij teveel en ik riep woedend: Jij hebt losse handjes, jij wil mij steeds slaan voor een niemendal, jij hebt mij mijn levenlang verstoten. Jij kunt niet nalaten mij erop attent te maken dat ik lelijk en achterlijk ben! Het moet gedaan zijn, je hebt mij genoeg gepest en gekwetst! Woedend riep ik nog: Jij bent een rotmoeder, weet je dat? Toen ik mij zo boos maakte stond ik in de eetkamer. Ik nam enkele lepels en vorken en riep: Als je mij nu nog slaat krijg je er tien terug, begrepen? Verwondert sperde mijn moeder haar ogen open terwijl ze verbouwereerd zei: Ben jij dat Olga, dat had ik van jou niet verwacht! Dat had je niet verwacht he, wel vanaf vandaag is het gedaan met je pesterijen, want ik laat mij niet meer doen, hoor je dat? Door dit voorval begreep ik, dat in het verleden in vele gevallen, het mijn zuster haar schuld was van de vele lijfstraffen, die ik kreeg. Maar ondanks deze recente uitval zette mijn moeder haar pesterijen verder. Die dag kreeg ik als geschenk een stuk zeep van een vriendin van mijn moeder. Mijn moeder zei grijns lachend: Jij kreeg die zeep, omdat je lelijk bent, je moet je meer wassen, zodat je wat mooier wordt! Terwijl ze dit zei, draaide ze haar hoofd alsof ik een besmettelijke ziekte had. Nog een andere dag kreeg ik als geschenk een boek, ze kon het weer niet nalaten te zeggen: Dit boek heb je gekregen, omdat je achterlijk bent, nu kun je, je afreageren, zodat je wat slimmer wordt! Deze woorden kwetsten mij zéér diep. Ik herinner mij nog iets, dat mij na al die jaren is bijgebleven: Die bewuste vrijdag, het was ongeveer 6 uur 's avonds, ik had gedaan met werken. Zoals iedere vrijdag kreeg ik mijn loon. In mijn haast wilde ik vlug thuis zijn, om eindelijk met mijn moeder, vader, mijn broer en zuster samen aan de tafel te eten. Ik stak ik het loon en de weekkaart in één enveloppe. Die dag waaide het verschrikkelijk hard. Terwijl ik naar de tramhalte ging, zag ik de tram reeds in de verte aankomen, ik wilde de tramkaart uit de enveloppe nemen door een felle rukwind vloog het loon en de tramkaart uit de omslag. Oh God! Dacht ik, wat moet ik thuis vertellen? En weer ging ik met knikkende knieën naar huis. Ik moest ik te voet naar huis wat betekent: van de Lange Lozannastraat naar de Duinstraat. (omgeving Stuivenberg ziekenhuis). Doodvermoeid kwam ik thuis, mijn moeder ontving mij met de nodige verwijten, ze riep: Volgende week kun je de ganse week te voet naar je werk en je zondag krijg je ook niet! Er was toen enorm veel werk in de wasserij. Die week moest ik één uur 's

morgens vroeger beginnen en 's avonds 2 a 3 uur langer werken, dus van half zeven tot 9 a 10 uur 's avonds en dit de ganse week. Ontzet riep ik: Maar ma, dat ik geen zondag krijg is niet zo erg, maar geef mij mijn weekkaart, zodat ik met de tram naar mijn werk kan! Neen, loop maar te voet, dat zal je leren! Riep Mijn moeder woedend. Ik moest ook iedere dag de schoofzakken maken, koffie opschenken, en vier thermossen vullen, mijn eten maakte mijn moeder nooit voor mij klaar, dus moest ik het zelf doen en tenslotte de gang schoonmaken. Moet ik écht te voet gaan, vroeg ik ontzet, helemaal naar de Lange Lozannastraat? Ik moet twee a drie uur langer werken en jij dwingt mij te voet heen en weer naar de Lange Lozannastraat te gaan, hoe kun je zo hard zijn, dit houd ik de ganse week niet vol. Dat is mijn zorg niet, je doet wat ik zeg, begrepen? Laat ons Maria eens wat doen, die is steeds vroeger thuis! Durf je dat nog zeggen, bovendien ons Maria moet haar nachtrust hebben, heb je dat begrepen? Doordat ik langer moest werken en dit werk thuis erbij was ging ik iedere avond rond een uur slapen, ik had geen voldoende nachtrust, want ik sliep amper 4 a 5 uur. Waardoor ik op het einde van de week een wrak was. Zo leefde ik dag in dag uit in angst. Ik durfde niets aan mijn vader, broer en mijn zus te vertellen. Soms denk ik , indien mijn zus van dit alles op de hoogte had geweest, zou de zusterband misschien wat hechter zijn geweest.

Achterzijde van de bungalow. Jaren 1950

Mijn ouderlijk huis. Destijds was hier, waar nu de poort staat, een klein venstertje

Olga   een popje   Mijn zus Maria

In deze straat woonde mijn beste vriendin Agnes

Olga en mijn zus Maria

Dit is de boekerij waar ik steeds zat te lezen

Olga

Hier ging ik in de jaren 1946-1947 naar school

Ik kreeg destijds 100 frank voor mijn zondag, met dat geld moest ik instaan voor mijn kleding, schoenen kousen enz... Toen ik thuiskwam vertelde ik eerlijk dat door een felle wind mijn geld weggevlogen was. Wat riep ze woedend: Wel volgende week kun je te voet naar je werk en zondag krijg je ook niet, jij onhebbelijk kind! Het was maandag en het was bar koud, ik moest beginnen om half zeven, tot ongeveer half elf. Gans de weg ging ik iedere dag te voet de Duinstraat omgeving van het Stuivenbergziekenhuis bij min 15 graden. Als ik 's avonds of liever 's nachts thuiskwam moest ik nog mijn eten klaarmaken en daarna moest ik vier schoofzakken, voor mijn vader, mijn zuster, mijn broer en voor mij. Daarna koffie opschenken om naar het werk mee te nemen. En dan moest ik de gang kuisen. Ik ging eindelijk slapen om half twee en om half zes moest ik opstaan, want ik moest weer te voet naar mijn werk. Van de grote koude kreeg ik winterbenen, wat verschrikkelijk veel pijn deed. Enkele maanden later, die dag dacht ik: Ik dacht: ik ga eens naar die etalage kijken, ik zag een mooie geruite bloes, ze kostte 75 frank. Ik dacht als ik die koop, dan heb ik nog 25 frank over, ja, dacht ik, dat is te doen. Blij als ik was ging ik met het kledingstuk naar huis, ik was gelukkig dat ik eindelijk eens iets nieuws kon kopen. Steeds moest ik alles dragen van mijn zus, eindelijk had ik eens iets nieuws. Lachend kwam ik thuis en ik liet onmiddellijk het gekochte kledingstuk zien. Mijn moeder riep met vlammeende ogen: In het vervolg moet je eerst je loon afgeven, zolang ik dat niet in mijn handen heb gehad, is dat van mij, begrepen? Onthutst zei ik: Ik krijg toch iedere vrijdag 100 frank zondag en hiervan moet ik toch mijn eigen kleren betalen? Met vuurrood gelaat riep ze nijdig: Wees zoals ons Maria, dan mag je alles van mij, bovendien was je niet welkom en je bent achterlijk en lomp en doe dat rot ding terug naar de winkel, snotjong! Verontwaardigd riep ik terug: Als ons Maria kleding mag, wel dan mag ik dat ook, ik ben ook een dochter van jou, of ben je dat vergeten? Waarna ik woedend wegliep. Snikkend kwam ik terug in de winkel, verwondert keek de verkoopster mij aan en vroeg: Wat is er meisje, waarom heb je zoveel verdriet? Ik kon mijn tranen niet bedwingen. De winkelierster vroeg mij nogmaals: Maar meisje wat is er toch gebeurd? Eindelijk hield ik op met wenen en ik zei treurig: Hier is die bloes, die ik zo graag had gehad, ik mocht ze niet kopen van mijn moeder, mijn zus mag alles en mij aanziet ze als een achterlijke, ze zegt dat ik eerst mijn loon moet afgeven, dus ook het zondaggeld. Ik ben het beu thuis, ik wil weg. Ik leefde letterlijk en figuurlijk in de hel. Ik was toen nog maar 15 jaar. Ik gaf niet graag mijn zondaggeld aan mijn moeder, omdat ik er niet op kon vertrouwen dat ze mij het geld zou teruggeven. Als mijn vader of mijn broer thuis waren, was dat een hele opluchting want dan gaf ze mij alles terug. Och, zei de verkoopster, dat zal wel zo, n vaart niet! lopen, ga maar vlug naar huis en

probeer vriendelijk te zijn! Jij kent mijn moeder niet, die geeft dat geld niet terug, snikte ik, ik haat ze, meer dan ik zeggen kan! Toen ik thuiskwam was mijn vader en mijn broer in de living. Toen ik hen zag dacht ik opgelucht Misschien kan ik nu toch die mooie bloes kopen? Toen ik mijn moeder het geld overhandigde bekeek ze mij met een alles vernietigende blik terwijl ze het geld aarzelend teruggaf. Tevreden ging ik terug naar de winkel, om de mooie bloes te kopen. Een jaar later, het was een mooie zonnige dag, ik was reeds zestien. Die dag ontmoette ik een man, die enkele jaren later mijn echtgenoot werd. Samen met nog twee andere meisjes ging ik wandelen, maar zoals steeds moest ik op de camping blijven, maar dat lapte ik aan mijn laars. Tijdens onze wandeling wuifden de meisjes naar hem, hij was zéér knap, met zwart golvend haar en ongeveer 1.70 meter lang. De meisjes hadden veel plezier. Toen Pierre ongeveer 200 meter verder stond, wuifde hij op zijn beurt naar ons. Ik hield mij op de achtergrond. Toen wij elkaar wat beter leerden kennen, zei hij: Ik was gefascineerd in jou en ik vroeg mij dikwijls af waarom jij niet zo enthousiast was om te wuiven? Ik kon jou niet meer uit mijn gedachten zetten en ik wilde jou kost wat kost terugzien, maar ik wist niet waar je woonde. Enkele weken later op 1 juni van datzelfde jaar zagen wij elkaar terug op de camping. Ik zat tussen de roei en de zwembad, juist naast het kinderswembad, amper één meter van hem verwijderd. Ik was aan het mijmeren en had geen behoefte om met iemand te praten. Plots stond hij recht en vroeg: Wil je met mij rond de vijver wandelen? Ik antwoordde: Als mijn moeder moest weten dat ik bij jou ben, dan slaat ze mij bont en blauw, terwijl ze dingen zegt, die mij diep kwetsen. Wat zal ik blij zijn als ik thuis weg ben, maar ik ben nog maar zestien. Ja, ik ga met jou wandelen, slaag krijg ik toch! Na deze ontmoeting hebben wij elkaar nog vele malen gezien. In 1954, dus 2 jaar later kreeg Pierre een waterpleuris, doodziek vroeg hij: Verlaat mij niet, ik hou zoveel van jou! Neen, ik ga niet weg, alles blijft zoals het is en rust nu maar wat! Tevreden, met een glimlach op zijn mond viel hij in slaap. Pierre lag in het in het Sint Pietersziekenhuis in Brussel. Ik kon van mijn zondaggeld de trein niet betalen en op mijn moeder hoefde ik niet te rekenen, dus dan maar met de fiets, maar dat ging niet van een leien dakje, want ik had nog nooit zover gereden met de fiets. Ik vertrok de eerste keer met slechts 10 frank op zak. Als mijn moeder mijn zondag gaf, vroeg ze het geld langs een andere kant terug, zoals, haar bus of tram betalen, had ze zin in koekjes dan liet ze het mij betalen, zodoende had ik nooit geen geld. Iedere week reed ik trouw met de fiets naar Brussel, ik had meer geen geld bij, dan wel. Door mijn veelvuldige bezoeken herstelde hij langzaam en hij werd weer de oude. Zes

weken later was de ziekte overwonnen. Op onze Heer Hemelvaart mocht hij voor de eerste keer naar buiten. Pierre was longpatiënt in Sana de Mick. Toen hij terug naar Sana de Mick mocht, liet mijn moeder mij niet meer toe Pierre nog te bezoeken. De reden dat ik alleen naar Brussel mocht, was omdat ik het gevraagd had toen mijn vader en mijn broer thuis waren, hiervan nam ik gretig gebruik. Als mijn moeder meeging om Pierre te bezoeken in het Sanatorium was ik verplicht het traject van de bus ook voor haar te betalen, op deze manier had ik ook niets over van mijn zondag.

Pierre aan Sana De Mick

Wilde ze een kopje koffie en koffiekoek of iets dergelijks dan moest ik ook dit betalen. De 100 frank, die ik kreeg was bedoeld om ook mijn kleren te kopen. Maar ik had nooit geen geld. Op zeker dag maakte ik mij boos en zei: Dat ik de reis naar Sana de Mick moet betalen, dat is niet erg, maar dat ik voor jou ook nog moet betalen is wel erg, als jij niet zou meegaan zou ik veel meer geld hebben om ook zoals ons Maria mooie kleding te kopen. Maar jij moet altijd voor alles een stokje voorsteken, ik haat je, je denkt dat ik Pierre zal laten staan, maar denk dan maar gauw wat anders! Och, zei mijn moeder: jouw tijd komt nog wel, jij krijgt niet zoveel geld als je zuster, want je bent lomp en achterlijk, zei mijn moeder grijnslachend! Deze situatie werd erger en erger, iedere dag mocht ik dezelfde verwijten horen, ze kwetste mij iedere dag. Veel van deze gruwelijke dingen waren: Jij had vroeger kromme benen

enz... Ik voelde mij verstoten. Ik wilde thuis weg, de sfeer werd met de dag ondraaglijker. Op 21 oktober 1954 moest Pierre een zware operatie ondergaan. De dokter had gezegd, dat hij de ingreep waarschijnlijk niet zou overleven. Door dit bericht leefde ik in angst, de operatie zou uitgevoerd worden in het Sint Pieters ziekenhuis in Brussel. Het medisch personeel werkte gedurende acht uren aan de ingreep. Er werd een long en acht ribben weggenomen. Toen ik op 19 maart 1955, 18 jaar werd, was ik reeds twee jaar verloofd met Pierre. Tijdens deze periode hadden wij geen enkel seksueel contact gehad.

Olga

Pierre

Pierre had mij beloofd om mij te respecteren tot ik de ouderdom van 18 jaar bereikt had, hij heeft zijn belofte nagekomen. Thuis steeg de spanning, ik wilde zwanger worden, dit was de enige mogelijkheid om thuis weg te gaan. De geestelijke martelingen werden mij teveel. Mijn moeder bewaakte mij als een waakhond. Pierre en ik vroegen ons af hoe wij dat voor elkaar moesten krijgen. Na een lange slapeloze nacht had ik een oplossing gevonden. Ik besloot mijn moeder iets op de mouw te spelden, daarom zei ik: Ma, je moet eens kijken naar Pierre zijn rug, hij heeft er een wonde met een diep putje, dat is van de buisjes, die de dokters erin gedaan hebben, de arts vroeg mij deze 3 maal per dag te verzorgen! Afwachtend keek ik naar haar. Ze zei: Ja, dan zit er niets op dan Pierre te helpen! Ik was tevreden, maar niet voldaan. Daarom zei ik, zonder een lach op mijn gelaat: Ja ma, maar deze wonde moet 3 maal per dag uitgekuist worden, ik zal geen tijd hebben om te vrijen, geloof mij, ik zou je willen vragen of ik Pierre in de kamer hiernaast

mag verzorgen, als ik dat hier doe, dan zie je iedere keer de etter en die vuiligheid, dat ik eruit moet halen! Ja, ja, zei ze met een vies gezicht, als het zo zit mag je hiernaast gaan, want dat zou ik niet kunnen zien. Innerlijk proestte ik het uit, maar ik liet natuurlijk niets merken, ze was erin getrapt. Mijn moeder had een oud veldbed geplaatst, want Pierre bleef af en toe slapen, hier stond een kast, een tafel met zes stoelen, de vensters waren bekleed met een mooi gebloemde draperie, mooie fleurige gordijntjes, de muren waren behangen met een fleurig bloemen motief. De verzorging van Pierre duurde amper tien minuten. Zo hadden wij nog 50 minuten om te vrijen. Ik had mijn moeder wijsgemaakt dat de verzorging een uur duurde. Na enkele maanden werd ik zwanger, maar hoe moest ik dit aan mijn moeder vertellen? Pierre en ik wilden trouwen, Pierre wilde eveneens thuis weg om reden van de dronkenschap van zijn vader en de armoede. Telkens vroeg ik aan Pierre: Wanneer gaan we eens naar jouw ouders? Maar iedere keer vond hij een smoesje, zodat het bezoek steeds uitgesteld werd. Hij was beschaamd en tevens bang om mij te verliezen, als wij naar zijn ouders zouden gaan. Ik bleef echter aandringen. Uiteindelijk gaf hij toe, wij, Pierre ik en, mijn waakhond was er steeds bij. Toen wij in Kapellen van de tram stapten vond ik dat deze omgeving rust uitstraalde. Tegenover de halte van de grote baan was een klein doodlopend straatje met drie verkrotte woningen... Hier woonde de familie van Pierre. Hij klopte op de oude voordeur waarvan de schilfertjes aan de deur hingen. Hij ging naar binnen en zei: Hé dag moeder, ik ben hier met mijn liefje, terwijl hij aan mijn arm trok en naar binnen duwde. Een vriendelijk vrouwtje kwam mij tegemoet. Uitnodigend stak ze haar hand uit naar een stoel, en zei: Ga zitten meisje, wil je iets drinken? Ja, koffie. Ik keek de woonkamer rond en zag een oude versleten tafel, enkele versleten stoelen, waarvan de verf niet meer te zien was en twee oude keukenkasten... Ontzet zag ik, dat de muren in ruwe steen was, de vloer zag er al niet veel beter uit. Het geheel gaf de indruk een oude stal te zijn geweest. Tegenover de inkom van het huis stond een oude Leuvense kachel. De slaapkamer, waarin 10 personen moesten slapen was niet groter dan 3 op 4 vierkante meter. Iedereen sliep op de grond. Deze mensen leefden kennelijk in een erbarmelijke toestand. Pierre, zijn vader dronk steeds zijn hele loon op. Tegenover de grote baan was het cafe waar hij zijn loon opdrank. De armoede was zo groot dat Pierre's moeder niet behoorlijk voor haar gezin kon zorgen. Om wat warm eten te bereiden moest zijn moeder bij de naburige boeren te rade gaan om de aardappelen, die bleven liggen, nadat de boer ze machinaal ze geraapt had te mogen komen oprapen. Zo konden deze mensen wat eten, ze kreeg steeds een savooikool dit wil zeggen, dat deze mensen dag in dag uit savooistomp aten, zonder een stukje vlees. Hun ontbijt bestond uit brood met zo nu en dan boter. De koffie

kon ze sporadisch aanschaffen. Meestal brandde de kachel niet. Indien het toch gebeurde, had deze vrouw de verbrandde as gaan uitzoeken. Zoals men dat deed in de oorlogsjaren. Ik had medelijden met zulke situaties, ik dacht: Waarom moeten deze mensen zo in armoede leven, hoe is het mogelijk dat er zoveel leed bestaat in deze wereld?

3- Mijn huwelijk

Eindelijk was mijn wens vervuld, ik werd zwanger, wat was ik blij. Ik vroeg mij af of mijn moeder weer allerlei verwijten naar mijn hoofd zou sturen. Op 23 maart 1956 besloot ik het haar te zeggen. Toen ik het haar vertelde dat ze binnenkort grootmoeder werd, was ze met verstomming geslagen, ze keek mij aan met grote ogen, alsof ze een spook zag. Het grappige van het verhaal was dat ze zei: Hoe is het mogelijk, ik heb je zo goed in het oog gehouden ik liet je geen ogenblik alleen! Ik antwoordde hatelijk: Je ziet het he, ik ben nog zo achterlijk niet, zoals je wel denkt! Ditmaal kon mijn moeder geen woord uitbrengen en zei enkel: Ja, ja het is goed trouw nu maar vlug, zei ze grommend. Ik keek haar verbaasd aan terwijl ik dacht: Hoe kan het zijn, dat ze zo kalm is, ze gooit mij geen verwijten naar mijn hoofd. Ik besloot maar niets meer te zeggen, want ik was bang dat ze zou weigeren om te tekenen, indien dit zou gebeuren moest ik tot mijn 21^e verjaardag wachten. Ik probeerde nog te vragen: Ma, zou het mogelijk zijn om in een eenvoudig wit kleedje te trouwen? Dit was altijd mijn wens geweest. Wat riep mijn moeder, je bent zwanger, je zult in donkere kleding trouwen en indien je niet akkoord gaat, dan trouw je niet, begrepen? Ik wist, dat ik het niet moest proberen mijn moeder te overhalen, bij haar was het neen en het bleef neen. Ik was teleurgesteld, omdat ze mij voor de zoveelste keer tegenwerkte. Ik waagde het echter niet om nog te antwoorden. Enkele dagen later werd de huwelijkskleding gekocht. Ik schaamde mij, ik vond dat oudere mensen, die in het huwelijksbootje stapten, zij wel in het donker konden trouwen, want dat misstond niet. Het kleedje was zeer mooi, maar ikzelf vond niet dat het geschikt was om erin te trouwen. Op mijn trouwdag waren er geen auto's met bloemen, mijn moeder wilde dat niet. Mij moeder heeft nooit rekening gehouden met mijn wensen. Wat zij besliste moest ik aanvaarden, zonder commentaar. Mijn broer Frans zei, toen de dienst gedaan was: Wel ma wordt het geen tijd om een taxi te bestellen? Neen, antwoordde ze heftig, voor haar doe ik dat niet, ze moet maar te voet lopen, ik betaal niets, en laat mij met rust! Mijn broer woedend: Voor haar loon te ontvangen daar is ze goed voor he, is dat soms geen kind van jou, vergeet niet dat ook ik mijn loon aan jou afgeef. Ik zal die taxi wel betalen, maar nu haat ik je hartsgrondig, jij bent een rotmoeder, weet je dat? Ik zat wat verder van mijn moeder verwijderd, wij zaten in een café naast het gemeentehuis op het Cogelsplein in Deurne. Zelfs op mijn huwelijksdag kon mijn moeder het niet laten om mij te kwetsen. Zelfs Pierre, mijn man kreeg zware

klappen te verduren. Mijn moeder wilde niet dat Pierre's ouders op mijn huwelijk aanwezig waren, want ze waren niet van onze stand... Maar wij waren eveneens van de dezelfde stand, want mijn vader was een kolen raper. Is dit beroep zo hoog? Neen beste lezer, mijn moeder kon het gewoon niet laten, om Pierre en mij te pesten.

Ik weende de ganze huwelijksdag, daarom dacht mijn broer goed te doen om sterke drank te geven, dit om mij te troosten en om wat ambiance te brengen, omdat ik zo triestig was. Vóór het feest begon, werd ik dronken en viel als een blok inslaap, zodat mijn trouwfeest in het water viel. Nu na zoveel jaren heb ik nog steeds hartpijn, omdat ik niet in het wit mocht trouwen en ook het trouwfeest waarvan ik

niets gezien heb. De dag voordat ik trouwde, dus vrijdag 25 mei 1956, eiste mijn moeder gezien heb. De dag voordat ik trouwde, dus vrijdag 25 mei 1956, eiste mijn moeder mijn loon. Ik trouwde dus met 50 centiemen op zak. 's Zondags kon ik geen eten kopen, daarom vroeg ik aan haar: Mag ik en Pierre morgen zondag, hier komen eten, want maandag krijg ik mijn huwelijkspremie. Ja, ja, kom maar, Ik heb nog wat overschot van gisteren en dat krijgen wij toch niet opgegeten. Onderweg naar mijn moeder vroeg ik mij af wat wij, op mijn huwelijk gegeten hebben. Er was een koude schotel met gebak. Op maandag 28 mei 1956 ging ik naar de ziekenkas om mijn huwelijkspremie te gaan halen. Ik kocht wat kuisgerief en wat eten om de eerste dag door te komen. De overige 1000 Frank was om rond te komen tot 8 juni, dus 12 dagen later. Pierre ontving in verband met zijn ziekte 672 Frank per week, hiervan moest ik alles betalen zoals kleding, huishuur, gas, electriciteit, schoenen enz... Mijn moeder heeft wel voor het appartement gezorgd en het huren van het appartement, de meubels waren in wit hout, die nog moesten geschilderd worden. De slaapkamer was zeer oud, maar nog bruikbaar. Toen ik die maandag 28 mei 1956 om half twee thuiskwam, deed ik nog eerst wat kleine klusjes. Rond half drie kwam mijn moeder, ze zei terwijl ze de trap opging: Ik kom die 1000 frank halen, voor het feest dat ik gegeven heb! Ik antwoordde helemaal uit mijn lood geslagen: Maar ma dat is het enige geld dat ik heb! Neen, zei mijn moeder, jij hebt meer ontvangen, dan die 1000 frank! Ik antwoordde beduusd: Ik heb wat kuisgerief gekocht en wat eten en ik moet nog 12 dagen rondkomen! Met vlammeende ogen, die groen werden, keek ze mij woedend aan zei bevelend: Als je dat geld niet vlug geeft, dan stamp ik op je buik! Ik wist als ik met haar alleen was zij dit dreigement zou uitvoeren, maar in een laatste poging riep ik nog: Maar ma, dat kunt ge toch niet menen, begrijp mij dan toch, ik kan dat geld niet geven! Maar zoals steeds kon ik haar niet overhalen. Nijdig zei ze: Geef dat geld en vlug! De angst voor mijn moeder bebroop mij en bevend gaf ik het enige geld dat ik nog had. Toen ze weg was begon ik hartverscheurend te wenen, uren zat ik met mijn hoofd in mijn handen. Ik had ook angst om het tegen Pierre te vertellen. Toen hij thuiskwam schrok he en vroeg: Wat is er gebeurd, waarom ween je zo? Met betraande ogen antwoordde ik: Mijn moeder heeft onze laatste 1000 Frank komen halen! Wat! riep Pierre, ik ga naar je moeder ik ga die 1000 Frank terughalen! Neen Pierre, dat geeft ze toch niet, ik ken haar! Ik vind wel dat ze wat teveel vraagt, vorige week vrijdag moest je jouw loon afgeven en nu komt ze om ons laatste geld halen. Ik ga naar je moeder, wat denkt die wel! Woedend liep hij weg. Toen hij terugkwam zei hij: Ik heb het geld niet gekregen, wat een rotwijf! Hoe moesten wij aan eten geraken, ik had juist voor een dag gekocht. Ik zou willen naar Moeke gaan, zij zal ons hopelijk wel helpen! Neen zei Pierre, wij gaan eerst samen

naar je moeder, en jij moet haar dat geld terugvragen. Met knikkende knieën vertrokken wij. ik was zeer bang van mijn moeder. Ik trok mijn stoute schoenen aan en zei: Ga je ons nu echt zonder middelen van bestaan zetten, geef mij dat geld terug. Met een grijnslach op haar gelaat zei ze: denk je nu echt dat ik dat geld zal terug geven, ik heb het nodig om te eten, en laat mij met rust, ik geef je niets! Ik overwon mijn angst en riep: Jij bent een rotmoeder, heel mijn leven heb je mij gepest, ik haat , ik haat je hartsgrondig, weet je dat?

Ik sloeg de deur met een smak dicht en liep weg. Toen ik terug op straat stond zei ik tot Pierre: Kom wij gaan naar moeke, ik hoop dat zij ons kan helpen.

Bij moeke aangekomen zag ze dat ik over mijn toeren was, ze vroeg: wat er scheelt er? Ik vertelde haar het hele voorval. Moeke is een vriendin van mijn moeder. Maar, dat is schandalig, natuurlijk mogen jullie hier komen eten, ik heb ook van alles met je moeder meegemaakt, zij is de duivel in persoon! Vanaf, die dinsdag 29 mei 1956 aten wij bij moeke. Die vrijdag zei ze: Kunnen jullie ergens anders voor het week-end gaan eten, want ik heb geen geld meer, maandag mogen jullie mogen jullie terugkomen, kennen jullie iemand, die jullie zou kunnen helpen, vroeg ze ons vriendelijk? Ja, ik denk het wel, antwoordde Pierre, wij zouden naar Kapellen bij mijn moeder kunnen gaan! Ja, maar voor de tram hebben wij geen geld, zei Pierre verlegen .

Dit is mijn vader

Hier was ik 24 jaar

Ja, ik denk het wel, antwoordde Pierre, wij zouden naar Kapellen bij mijn moeder kunnen gaan! Ja, maar voor de tram hebben wij geen geld, zei Pierre verlegen. Moeke zei: Oh als het dat maar is Pierre op zijn schouder kloppend, hier is geld voor de tram en tot maandag he? Mijn schoonouders waren intussen verhuisd naar een gezondere woning. Toen wij bij haar aankwamen schrok ze van onze bedrukte gezichten en vroeg bezorgd: Wat is er gebeurd? Och, wij hebben de laatste dagen van alles meegemaakt! Pierre vertelde wat er voorgevallen was. Wel, zei zijn moeder verontwaardigd, Olga dan hoef je niet naar je moeder om eten te vragen, ik heb weinig geld, maar helpen kan ik jullie nog wel. Ze deed haar uiterste best om ons week-end zo aangenaam mogelijk te maken. Wij hebben savooikool stomp gegeten, zonder vlees, ik hiervoor had geen geld. Sindsdien waren er enkele maanden voorbij, 't was juli, ik herinner het mij zeer goed, die donderdag kwam mijn moeder mij bezoeken, ze had lederen pantoffels meegebracht, ze zei: Ik heb deze dingen gekocht, ik krijg van jou 850 Frank. Ik antwoordde kordaat: Ik heb deze niet gevraagd, dat betaal ik niet, de tijd dat ik bang was van jou is voorbij! Rood van woede zei ze snauwend: Ik wist dat je een slecht karakter had, maar dat ge uw moeder tekort wil doen gaat mijn verstand te boven. De ruzie werd met de minuut heviger. Ik riep buiten mijzelf: Oh, ja heb ik jou tekort gedaan, dat is wel nieuw voor mij, jij bent het, die mij tekort gedaan heeft, je moest zonodig mijn loon hebben. Wat voor een mens ben jij eigenlijk, je hebt nooit rekening gehouden met mijn wensen, je bent een rotmoeder, weet je dat? Op 16 augustus 1956 stierf mijn vader aan een hartaderbreuk. Mijn broer is hier eveneens aan gestorven. Ik was toen reeds 6 maanden zwanger, het nieuws kwam als bij donderslag bij heldere hemel. Mijn verdriet was zo groot, dat ik zelfs geen ruzie kon maken, toen mijn moeder doodleuk zei: Ik wil niet dat ji achter de lijkwagen loopt, want je bent zwanger, je kunt vanmiddag naar de koffietafel komen! Ik antwoordde enkel: Ja ma, dat zal ik doen! Wenend liep ik onderweg naar mijn moeder, ik kon echter de verleiding niet weerstaan om mijn vader een laatste groet te brengen. Aan het graf gekomen, waren de grafdelvers reeds de eerste aarde op de kist aan het gooien. Bij het zien van dit maneuver, barste ik in tranen uit en liep weg. Aan het kerkje van Maria Bijstand, zo'n 20 meter verder waar de koffietafel plaatsvond, waren reeds alle familieleden aanwezig. Bij het zien van zoveel volk riep ik snikkend: Ik ben naar het kerkhof geweest en heb gezien hoe grafdelvers de eerste aarde op de kist gooide, dit heeft mij meer pijn gedaan, dan dat ik achter het lijk van mijn vader had gelopen! Iedereen keek mij medelijdend aan. Mijn moeder zei: Ik wist niet dat je zoveel van je vader hield. Toen ik die avond ging slapen, ik zag steeds voor mijn ogen het zand op

de kist liggen. Ik weende en weende, tot ik van vermoeidheid in slaap viel. Op 30 november van hetzelfde jaar brak mijn water, juist toen ik op bezoek was bij moeke, jij gaat bevallen, want je water is gebroken, jij moet zo vlug mogelijk naar het moederhuis Sint Erasmus gaan!

Dit is het oude Sint Erasmus ziekenhuis, waar mijn eerste kindje, Gerda geboren werd

4-De geboorte van mijn eerste kindje

Op zaterdag 1 december 1956 werd mijn dochtertje Gerda 's om half twaalf 's middags geboren. Ze woog 3.600 kilogram. Het geven van een naam gaf bij de familieleden gekibbel. Mijn moeder wilde dat ik mijn dochtertje Trudy, mijn zuster wilde dat ze Francoise noemde. Ik luisterde naar geen van beiden en noemde mijn dochtertje Gerda naar mijn moeder, die Gertruda heette. Ik dacht bij mijzelf als ik mijn kind naar haar noem zal ze misschien war liever zijn. Toen echter mijn dochtertje wat ouder werd ontdekte ik dat ze mentaal gehandicapt was.

Gerda negen maanden oud

Een van de vriendinnen van mijn moeder zei mij destijds: Als je met Pierre trouwt zult ge later gehandicapte kinderen ter wereld brengen. Maar ik antwoordde haar: Ik kan het hier thuis niet meer uithouden, ik wil weg uit deze hel! Vijftien maanden later, mijn moeder kwam op bezoek en zei: De vrienden uit West-Vlaanderen vragen of Gerda bij hen voor 14 dagen op vakantie komen. Ik was van niets bewust en stemde toe. Zondag vertekken ze terug naar huis, dan komen ze Gerda halen. Toen mijn dochtertje reeds 14 dagen bij deze lieden was, begon ik haar te missen. Ik ging

dus naar mijn moeder en vroeg haar: wanneer komt mijn dochtertje naar huis? Och Olga, zei ze laat ze maar ginder, want jij hebt zoveel geld niet om voor haar te

zorgen, bovendien ben je niet respensabel genoeg, als je begrijpt wat ik bedoel! Buiten mijzelf van woede schreeuwde ik: Begin je weer met je te verwijten, hou je dan nooit op, nu onmiddellijk heb ik het geld niet om mijn kind te halen, maar ik ga ervoor sparen, je wil mij mijn kind afnemen he? Wat ik doe is goed, maar je bent zo lomp, dat je er niets van begrijpt! Antwoorde mijn moeder nijdig. Woedend antwoorde ik: Neen ma, jij wil mijn kind afnemen en alle middelen zijn goed. Terwijl ik als razend de deur met een smak dichtgooide. Wij hadden het niet breed, want wekelijks kreeg Pierre 672 Frank per week. Het duurde dan ook een hele tijd, dat ik het geld voor de trein bijeen gespaard had. Drie maanden later vertrok ik zonder iets tegen mijn moeder te zeggen. Bij mijn aankomst sprong mijn hart omhoog van blijdschap. De pleegouders waren in de veronderstelling dat mijn dochtertje voorgoed bij hen bleef. Ik zei hen: Ik ben gekomen om mijn dochtertje terug naar huis te nemen, ik wil zelf mijn kind grootbrengen!

Mijn dochtertje Gerda

Mijn dochtertje Gerda

Olga Janssens

Mijn dochtertje Gerda bij die mensen, waar mijn moeder ze heen gestuurd heeft

Mijn eerste kindje Gerda Janssens

Enkele dagen later kwam mijn moeder en bulderde: Ik heb mijn best gedaan om jouw dochter een volwaardige opvoeding te geven, maar jij moest het weer verknallen, wat voor een dochter ben jij eigenlijk? Ik antwoordde nijdig: Besef jij wel wat moederliefde is, jij hebt mij zoveel aangedaan en nu doe je alles om mij mijn kind te ontnemen, noem jij dat goed zijn, buiten, je bent de nagel van mijn doodskist! Razend stond ze voor mij terwijl ze mij allerlei verwijten naar mijn hoofd slingerde. Mijn moeder voelde dat ze ditmaal geen vat meer op mij had en trok aan het kortste eindje.

5-De geboorte van mijn tweede dochtertje Ria

Mijn dochtertje Ria

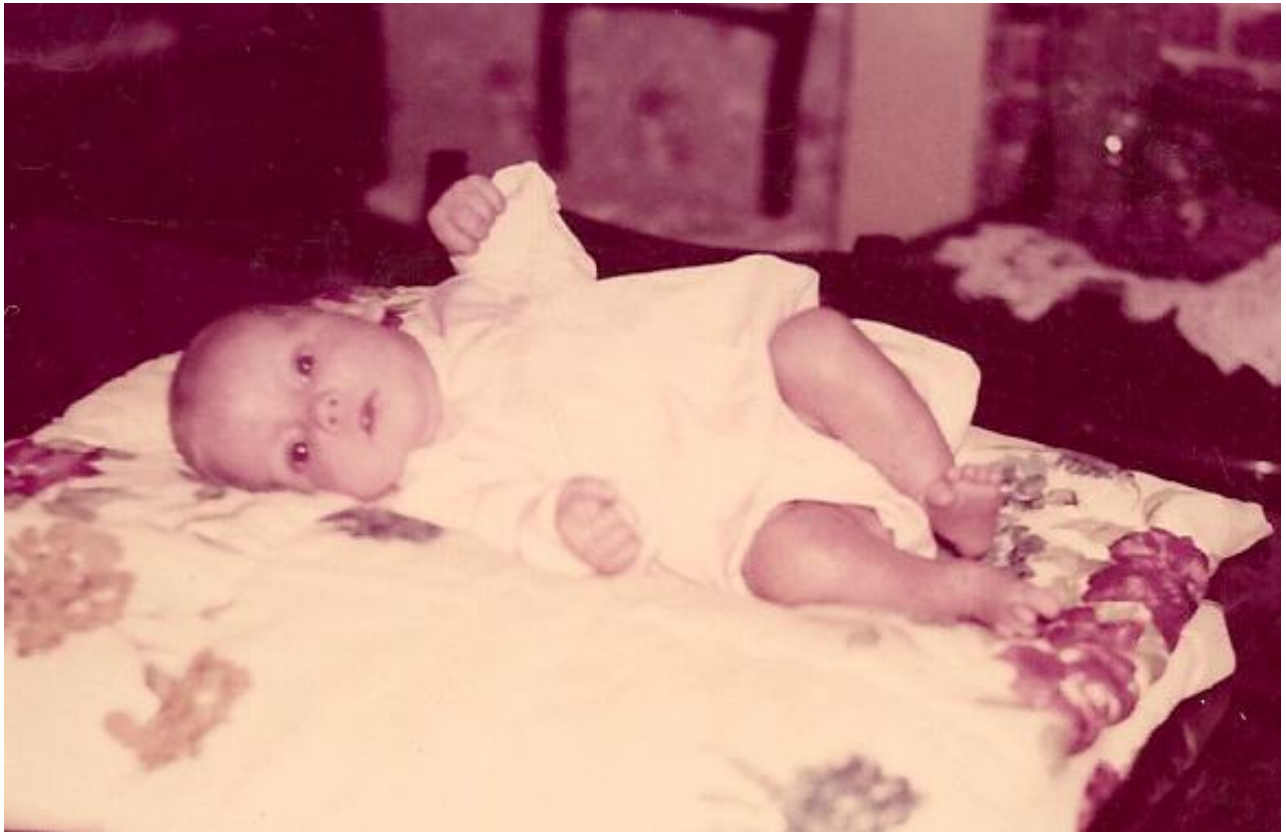

Twee jaar later kreeg ik weer een kindje ze werd geboren op 9 augustus 1958, om half elf in de voormiddag. Tussen mijn oudste dochtertje Gerda en het tweede kindje kreeg ik nog een miskraam. Dit tweede dochtertje was eveneens mentaal gehandikapt. Ik heb mijn kindje genoemd naar moeke, een vriendin van mijn moeder, uit dankbaarheid, omdat ze mij zeer goed geholpen heeft, toen ik in geldnood zat. Moeke was dan ook de meter van mijn dochtertje. Toen ik moest bevallen was dit zeer moeilijk, omdat ik als ik thuis was, telkens opening kreeg. Ik zal het u vertellen hoe het gegaan is: De eerste keer, ik kreeg barensweeën, Pierre belde de dokter en zei, ja ik denk dat ze moet bevallen. Wel, zei de dokter: ik zal eens zien hoe ver het staat. Zogezegd zo gedaan. Hij onderzocht mij en zei, ik moet met haar vlug naar het moederhuis, want ze heeft 5 frank opening. Zo vlug wij konden reden wij in allerijl naar de kliniek, daar aangekomen. Onderzocht de dokter mij en zei, ze heeft geen opening meer, ik neem haar mee naar huis. Thuis gekomen zei de geneesheer: Och nu heb je weer voor 5 frank opening, wij moeten terug naar het ziekenhuis. Nu na de derde keer mocht ik niet meer naar huis en werd aan handen en voeten vastgebonden en hebben twee verpleegsters en een dokter zo hard ze konden op mijn buik geduwd dit deed zeer veel pijn, tot Ria geboren werd. Neen dit zou ik niet meer willen meemaken, ik schreeuwde het uit va pijn. Twee jaar later Gerda was reeds 4 jaar, toen ik verliefd werd op een andere man. Wat ik voor hem voelde was dieper en hechter, zoiets had ik niet voor Pierre gevoeld. Ook was ik bang om nogmaals een gehandikapt kind ter wereld te brengen. Ik had hem maar even gezien en ik kon hem niet meer uit mijn gedachten zetten. Op 22 november 1960 ging ik met de fiets naar Kapellen, hier ging ik steeds mijn vlees halen. Ik woonde toen in Stabroek. Ik was te weten gekomen, waar hij werkte en ik besloot Henry van zijn werk af te halen. Ik wilde hem nog eenmaal zien. Het was 19 uur, wij gingen in een donker straatje, niemand kon ons zien. De tijd was vlugger voorbij dan ik dacht. Tot mijn ontzetting constateerde ik dat het reeds 10 uur was. De angst uit mijn kinderjaren kwam weer voor mijn geest. Ik durfde niet meer naar huis gaan. De volgende morgen ging ik dan toch naar mijn man, want ik wilde mijn kinderen halen. Ik vertelde Pierre, dat ik besloten had hem te verlaten. Maar Pierre nam dit niet in dank aan en riep woedend: Verlaat mij maar, maar de kinderen blijven bij mij, begrepen? Ik zal ervoor vechten, zodat mijn kinderen aan mij worden toegewezen! Toen ik terug bij Rikske aankwam vertelde ik hem het voorval. Liefkozend nam hij mij in zijn armen en zei: Neem een advocaat onder de arm, die regelt het wel voor jou, dat je uw kinderen bij jou hebt. Ja, antwoordde ik snikkend, ik hiervoor geen geld! Maar liefje toch, antwoordde Rikske, je hebt mij toch! Ik ga voor jou werken als je bij

mij blijft wonen! Het proces duurde 2 jaar . Intussen had ik enkel het bezoekrecht. Toen op 8 september 1962 de echtscheiding werd uitgesproken, werden de kinderen Gerda en Ria onder mijn hoede geplaatst. Zes jaar geleden was Rikske met zijn hele hebben en houden met zijn Russische vrouw naar Rusland geëmigreerd. Zijn vrouw had heimwee naar vaderland. Na enige tijd verliet Raya haar man om bij een andere te gaan wonen. Door deze omstandigheden wilde Rikske terug naar België, maar dat ging niet van een leien dakje, want hij stond ingeschreven dat hij geëmigreerd was. Hij mocht Rusland niet verlaten. Hij schreef naar hogere instanties, maar alles was tevergeefs. Tot hij toch naar België mocht. Ik had mijn man verlaten en niets meegenomen. Rikske, die nog maar enkele weken terug in België was had ook niets. Wij hadden dus niets, geen meubelen, geen stoelen niets. Een kartonnen doos diende als tafel. Ons gezin telde 6 personen begrijpende: Rikske ikzelf, zijn 2 zonen: Willy en Mark, zijn dochter Nelly moest in Rusland blijven tot haar 18^e verjaardag en mijn 2 kinderen Gerda en Ria.

6-Ik moest mijn woning verlaten

Op 29 augustus 1961 werd mijn zoontje Ronald geboren, Ronald is een zeer gezond kind. Ondanks dat wij niets hadden, waren dit de gelukkigste jaren van mijn leven. Op 13 juni 1963 werd mijn dochtertje Nancy geboren.

Nancy geboren 13 juni 1963 deze foto is genomen twee dagen voor ze stierf

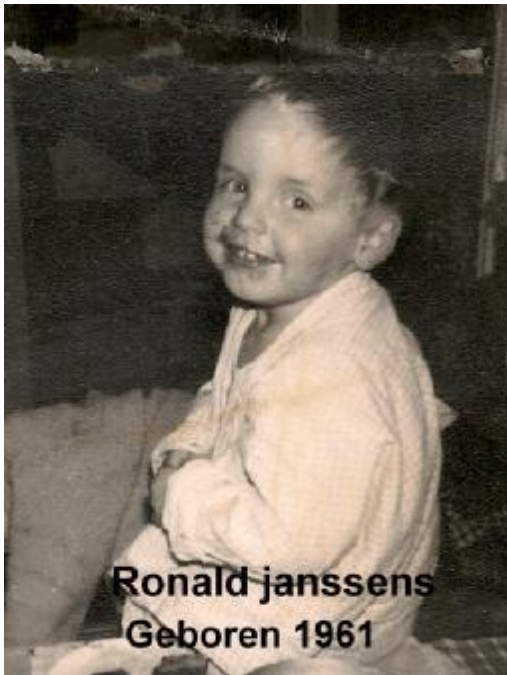
Op 29 augustus, besloten wij dat wij een verjaardagsfeestje moesten organiseren, omdat Ronald twee jaar werd wij hebben dit feestje uitbundig gevierd en vele foto's genomen. Twee dagen later vond Mark 's morgen Nancy met schuim op haar mondje. Rikske probeerde haar nog mond op mond beademing, maar het mocht niet baten. Door het verlies van mijn dochtertje was ik geheel afgeknakt, ik weende ganse dagen. Het duurde dan ook een hele tijd voor ik er weer bovenop kwam. Nu na zoveel jaren denk ik nog steeds aan mijn dochtertje, dat maar twee en een half maand is geworden. Een jaar later 23 september 1964 kwam Nelly, Rikskes dochter naar België. Ze had de hele tijd bij haar grootmoeder gewoond in Rusland. Zo goed ik

kon leerde ik haar het Nederlands. Ik kon echter geen Russisch, zodat wij elkaar niet verstonden. Ondanks dit alles was ik blij haar te leren kennen. Toen 's avonds in bed lag dacht ik tevreden: nu heeft Rikske al zijn kinderen bij zich, nu kan ons niets meer scheiden... Stilaan begon hij zéér vervelend te doen en weigerde voortaan zijn loon af te geven, wat niet wil zeggen dat mijn kinderen en ik honger geleden hebben, hij kocht alles zelf. Doordat het kindergeld op mijn bankrekening kwam had ik toch nog wat geld om voor mijn kinderen of voor mij iets te kopen. Deze handelwijze was ik van hem niet gewoon, dit verontrustte mij: Ik dacht: Wat zou er met hem aan de hand zijn, als hij van zijn werk komt gaat hij zich direct omkleden en gaat onmiddellijk weg om 's avonds zéér laat terug naar huis te komen. De angst en jalousie nam langzaam bezit bij mij. Ik weende dag en nacht, omdat hij zij zo afstandelijk opstelde. Op zekere dag vroeg ik: Wat is er in godsnaam met jou aan de hand, je koopt het eten zelf, als je van je werk komt kleed je, je helemaal op en betrekkingen wil je ook al niet meer, heb je soms een ander? Toen ik dit zei keek hij een andere kant op en zei nors: Bemoei je met je eigen zaken en laat mij met rust, begrepen? De sfeer met Rikske werd met de dag grimmiger, als ik iets deed om goed te doen snauwde hij mij af. Hierdoor had ik enorm veel verdriet en zocht troost met mijn vriendin, waarmee ik reeds 13 jaar bevriend was. Dan nam ze mij troostend in haar armen en zei: Ween niet, hij zal wel beteren en trek het je niet aan! Wanhopig antwoordde ik: Ik houd zoveel van hem, ik ga hem verliezen! Och, antwoordde Julia: Iedereen heeft wel eens een kwade bui, dat zal wel overgaan. Ik zei wenend: Ben ik dan écht voor het ongeluk geboren? Ik vermoedde nog steeds niet, dat mijn vriendin met Rikske te doen had. Wat was ik nog onervaren. Enkele maanden later zette hij mij en zijn eigen kind aan de deur. Mijn andere twee kinderen Gerda en Ria verbleven in het Zwart Goor in Merksplas. Woedend riep ik: Nu wij eindelijk mooie meubeltjes hebben zet je ons op straat, zes jaar hebben wij samengewoond, wij hadden niets, wij hebben samen 2 kinderen, denk er eens over na, heb je dan geen hart? Rikske antwoordde ongeduldig: Ja, ja ga nu maar, ik heb je niet meer nodig! en sloeg de deur pardoos voor mij dicht! Daar stonden wij dan, zonder steun en geen woning meer. Ronald was pas 4 jaar. Ik nam de autobus, het was die zondag rond half elf 's morgens. Ik besloot naar mijn moeder te gaan, alhoewel ik wist, dat ik op haar steun niet moest rekenen. Ik hoopte echter dat ze in deze situatie ons wel zou helpen. Toen ik bij haar aanbelde vroeg ze geschrokken: Maar Olga, hoe zie jij eruit, waarom heb he geweend? Ik hoorde bij deze vraag geen oprechte bezorgdheid. En weer vloeiende er tranen. Ik zei droevig en hartverscheurend te wenen en zei: Rikske heeft ons buiten gegooid, kan ik en Ronaldje een paar dagen hier blijven, want ik heb geen onderdak? Neen, antwoordde ze

verontwaardigd, ik heb geen plaats, ga naar hem terug en zeg hem, dat je hier geweest bent om onderdak te vragen en zeg hem, dat ik geen plaats heb! Neen ma, hij heeft gezegd dat ik moet meer terug komen, blijf voor altijd weg, dat heeft hij woedend gezegd! Wel, ge weet het, ik heb gezegd, dat ik geen plaats heb en ga nu maar naar hem! Vruchteloos probeerde ik haar nog op andere gedachten te brengen, maar niets mocht baten. Geheel ontmoedigd verliet ik haar na enige tijd. Doelloos liep ik door de straten mijn hoofd brekend met die enige vraag: Waar ga ik en mijn zoontje slapen? Het was reeds 19 uur, toen ik ten einde raad naar de politie ging een smekend om een onderdak vroeg. De agent van dienst antwoordde mij: Als ik jullie een bed geef, wordt je ingeschreven als landloopster, wat wil zeggen, dat ik jou en je zoontje naar de gevangenis moet brengen. Ik kon dus kiezen, de gevangenis of de straat. Dit beviel mij niet en antwoordde: Neen, dat doe ik niet, tussen vier muren zitten heb ik geen behoefte en ik verkoos dus de straat. Ik met mijn zoontje Ronald liepen nog enkele uren rond. Het was reeds half elf, met de moed der wanhoop ging ik terug naar mijn moeder, terwijl ik dacht: Als mijn 2^e vader thuis is, doet ze niet zo hatelijk. Mijn moeder woonde reeds enkele jaren met deze man. Ik respecteerde hem als een volwaardig familielid, maar aangezien ik te veel van mijn vader hield kon ik hem niet aanspreken met "papa", dus sprak ik hem aan als "bompa". Dat ik hem bompa noemde was hij er zeer blij mee. Ik belde dus die dag op 31 januari 1965 bij mijn moeder terug aan. Woedend zei ik: Hoe kun je zo hard zijn, dat je mij met je kleinzootje op straat laat lopen zonder onderdak, jij bent een rot moeder weet je dat? Bompa, die in de voorste kamer was en deze discussie hoorde riep: Wat is er gaande? Ik riep woedend terug: Ons ma wil mij en Ronaldje geen onderdak geven, Rikske heeft ons op straat gezet! Deze uitval viel bij mijn moeder niet in goede aarde, nijdig riep ze nog voor bompa kon antwoorden: Kom dan maar binnen, maar denk eraan dat ge zo vlug mogelijk een woning moet zoeken, hier kunnen jullie niet blijven! Ik wist indien ik weer ze de kans kreeg ons weer op straat zou zetten. Hiervan was ik 100% overtuigd. Daarom zei ik enkel: Ja ma! Wij verbleven 3 weken bij haar. Gedurende de ganse tijd zanikte ze iedere dag met de vraag: Heb je al iets gevonden? want hier kunnen jullie niet blijven! Ik vond raadzamer te zwijgen dan zei ik enkel: Ik doe mijn best, maar ik heb nog niets gevonden, zodra ik iets gevonden heb, ga ik hier weg! Ik vond het gezanik van mijn moeder stresserend. Ik hoopte, dus vlug een woning te vinden. Eindelijk was het zover, er was een kelderverdieping vrijgekomen in dezelfde straat. Ik had geen middelen van bestaan, daarom ging ik steun vragen aan de openbare onderstand. Nog steeds had ik verdriet over het verlies van mijn dochtertje Nancy en mijn geliefde. Intussen had ik van een goede kennis vernomen dat Julia, mijn vriendin bij

Rikske woonde. Mijn wereld stortte in. Waar kon ik troost vinden? Mijn broer en mijn vader zijn gestorven. Bij mijn moeder kon ik niet terecht, ze verweet mij steeds, dat het mijn schuld was. Je bent slecht, daarom heeft Rikske jou en je zoontje aan de deur gezet. Naarmate de tijd verstreek kreeg ik meer en meer hartpijn. Een maand nadat Rikske mij en Ronaldje ons aan de deur heeft gezet, dus op 31 januari 1966 maakte ik kennis met een andere man. Ik wilde kost wat kost weer een huishouden om een nieuw leven te beginnen. Ik zocht, niettegenstaande alles troost en vergetelheid bij mijn moeder, die ik niet kon vinden. Ik was naïef en dacht: indien deze man mij gelukkig zou maken, ik van die snijdende pijn zou verlost worden. Maar wat heb ik mij vergist... Adolf beloofde mij de hemel op aarde, wij zouden gaan samenwonen om na enkele maanden te trouwen, maar hiervan kwam er niets terecht. Ik leefde in de grootste armoede. In deze periode werd ik zwanger. Ik bracht hem op de hoogte, dat ik een kind verwachtte. Bij het horen van het vaderschap sloeg hij rood aan en riep woedend: Ik denk er niet aan om voor dit kind te zorgen, ik dank je hartelijk! Na deze woorden vertrok hij woedend, de deur met een smak dichtgooiend. Ik liep achter hem om hem te overhalen op zijn woorden terug te komen, ik riep: Wees redelijk, ik draag jouw kind, het heeft een vader nodig! Over zijn schouder antwoordde hij: Dat is mijn zorg niet! Wenend liep ik terug naar huis en gooide mij op mijn bed, mij steeds afvragend: Ben ik voor het ongeluk geboren? Enkele dagen later vernam ik dat hij reeds gehuwd was, had ik dat geweten, dan had ik met hem niet begonnen.

7-Wij hebben besloten uw zoontje te adopteren

Ronaldje en mijn dochtertje Gerda

Ronald

Ronald

Enkele maanden later kwam zuster Camilla, de hoofdzuster, waar mijn zoontje naar School ging. Over enkele dagen zou mijn zoontje, die zuster Camilla goed kende mee naar Knokke mogen. Deze mensen konden geen eigen kinderen krijgen. Dat nonneke zei er nog bij, dat ik zo beter kon rusten tijdens mijn zwangerschap. Ik had vertrouwen in deze non en ik gaf dus toe. Ik vroeg hoelang Ronaldje zou wegblijven. Het koppel antwoordde mij: ongeveer 14 dagen. Mijn zoontje vertrok op 8 augustus 1966. Rond de middag kwamen deze mensen Ronaldje ophalen. Toen mijn zoontje vertrokken was besloot mij een eng voor gevoel. Ik moest steeds aan mijn zoontje denken. Ik kreeg spijt, dat ik mijn zoontje meegegeven had aan die lui, die ik niet kende. Nadat hij reeds twee dagen vertrokken was kwam mijn moeder. Wij spraken over koetjes en kalfjes, tot ik op zeker ogenblik vroeg om Ronaldje bij te houden tijdens mijn verblijf in het moederhuis. Wat, riep ze woedend, denk je dat ik gek ben, wel als je in het moederhuis ligt zal ik zorgen dat je geen bezoek krijgt, ik zal je straffen! Telkens als wij alleen waren zei ze telkens zo'n vreselijke dingen. Heb je dan geen hart, ik ben je dochter, ik heb je steun nodig, jij bent mijn moeder, begrijp je dat dan niet? Riep ik wanhopig. Veertien dagen later kwam mijn zoontje Ronald terug. Wat was ik blij, ik nam hem in mijn armen en gaf hem vele kusjes. Toen onze blijdschap om ons terugzien wat bekoeld was zeiden deze mensen, het was net of ik een koude douche op mij kreeg: Wij hebben besloten zoontje te adopteren, jij hebt geen geld dus heb je ook geen moederliefde, Wij willen je veel geld geven in ruil voor je kind! Ik antwoordde woedend: Denken jullie dat ik gek ben, mijn kind is niet te koop en buiten, ik wil jullie nooit meer zien! Bij het buitengaan zeiden ze nog: Goed, je gooit ons buiten, je hoort nog van ons! Ze stuurden dag in dag uit iemand om mij te overtuigen om mijn kind af te staan, elk uur van de dag was goed om mij op andere gedachten te brengen. Dit heeft drie maanden geduurd. Toen dit niet lukte namen ze een advocaat onder de arm. Hij zond mij een brief met het verzoek om eens naar zijn bureau te komen. Ik las de brief met verbazende nieuwsgierigheid. Ik vroeg mij af wat deze raadsman van mij wilde. Bij de advocaat gekomen vroeg hij mij zonder omwegen: Bent u bereid uw zoontje af te staan? Neen, dat doe ik niet, ik zou willen dat deze mensen mij met rust laten. Nadat ik bij die raadsman ben geweest hebben deze mensen mij niet meer lastig gevallen. Enkele maanden later hoorde ik uit goede bron dat deze mensen een ander jongentje hadden aangenomen, die ze Jean-Pierre hebben genoemd.

8- De geboorte van mijn zontje Jean Pierre

Het werd oktober en nog steeds vond ik geen opvang voor Ronaldje, voor mijn verblijf in het moederhuis. Ten einde raad vroeg ik aan mijn pleegdochter om Ronaldje bij te houden. Toen hij reeds twee dagen bij ons Nelly was, (het was voor alle dagen) vond hij een aansteker in de vorm van een revolver, die op de kast in de living lag. Hij wilde die avond vroeg gaan slapen, want hij voelde zich zo moe... Neen, het was geen vermoeidheid, zonder dat ons Nelly het wist had hij de aansteker mee naar bed genomen. Onder de lakens stak hij de aansteker aan en uit, maar wat gebeurde er? Plots stond haar bed in brand, haar nachtkastje en het karpetje, dat voor haar bed lag. 's Anderendaags bracht Nelly, mijn pleegdochter, kleine Ronald terug en zei: dat hij alles verbrand had. En Weer zat ik in de problemen, wie zou op mijn zoontje willen letten tijdens mijn verblijf in het moederhuis? Ik ging nogmaals naar mijn moeder om te vragen of ze op Ronaldje wilde letten tijdens mijn verblijf in het moederhuis. Ze antwoordde woedend: Ik heb toch gezegd, dat ik dat niet doe, trek je plan en ik zal zorgen dat je geen bezoek krijgt in het moederhuis, want ik verwittig niemand en laat mij met rust! Het huilen stonde mij nader dan het lachen, ik smeekte: Mama alstublieft geef mij jouw vriendschap, ik dit zo nodig, ik ben toch je dochter! Zeer koel antwoordde mijn moeder= Ik heb genoeg van jou, vraag niets meer en laat mij in godsnaam met rust! Riep ze woedend. De dag naderde met rasse schreden. Het was voor iedere dag en nog steeds had ik geen babysit gevonden. Die nacht, het was 15 november 1966 was het zover, ik kreeg de eerste barensweeën. Noodgedwongen probeerde ik nog eens bij mijn moeder, die ongeveer 300 meter verder woonde. Ik kromp zowaar ineen van pijn, ik wilde nog niet naar het moederhuis, want mijn zoontje was nog niet geborgen. gelukkig sliep hij vast. Strompelend verliet ik mijn woning, Ik was gedwongen hem even alleen te laten, terwijl ik naar mijn moeder ging. Ik belde bij mijn moeder, het was drie uur 's nachts. Toen mijn moeder de deur opendeed. Ik kon nog net zeggen: Ma het is zover, het is tijd voor mij dat ik naar het moederhuis ga, De kleine is alleen, nu moet ge hem wel bijhouden, want nu stel ik jou verantwoordelijk, Ik dien klacht neer, als hem iets overkomt, je moest je schamen, is dit geen kleinkind van jou? Ja, ja ik zal wel voor hem zorgen, maar ik had het liever anders gewild! Ik kon echter niet op deze laatste woorden reageren, want de pijnen kwamen meer en meer. Ik hoorde haar nog zeggen; ik ga mee naar het moederhuis. Aan de overkant van de straat was een taxiplaats. De pijn waren nu zo hevig, dat ik bijna niet op mijn benen kon staan. Kronkelend van pijn liepen wij de straat over, ik moest zelf een taxi bellen, de hoorn van de telefoon ging bijna niet. Toen wij in de kliniek aankwamen zei ze plots doodleuk: Denk eraan, ik verwittig niemand, jij zult geen bezoek ontvangen, ik ga nu naar huis en wees gerust, ik zal wel voor Ronaldje zorgen! Toen ze dit zei waren wij

een ogenblik alleen, omdat de verzorgers een karretje waren gaan halen. Een proficiat of sterkte kind of iets dergelijks kon er niet af, alleen deze laatste hatelijk woorden, die nu na zoveel jaren nog steeds in mijn oren klinken. Toen ik deze barensweeën kreeg, kon ik onmogelijk ons Nelly bereiken, omdat ze te ver woonde. Ik weet voor honderd procent dat alles niet zo gegaan zou zijn, zij zou mij zeker geholpen hebben, dan had ik niet naar mijn moeder moeten gaan. De dertien dagen van mijn verblijf kreeg ik geen bezoek. Ik was alleen met mijn verdriet. Daarom beste lezers ik zeg u, mijn moeder was een kreng. Mijn verdriet was onbeschrijflijk, hoe is het mogelijk dat mijn moeder zo hard kon zijn? Mijn zoontje werd geboren 's morgens om 7,15 uur. Na de bevalling werd ik naar een zaal gebracht, waar ongeveer vijftien bedden stonden. Mijn moeder was niet geïnteresseerd in haar pas geboren kleinkind. Ik kreeg een afkeer van mijn moeder, de tranen die ik toen gelaten heb was niet te beschrijven. Die eeuwige stilte toen ik in het moederhuis lag, geen woord van troost, geen schouderklopje, niets... Menige keer dacht ik: Indien mijn kinderen door een man verlaten werden zou ik evengoed voor mijn kleinkinderen zorgen. Enkele maanden later leerde ik een andere man kennen, ik wilde toch zo graag een huishouden, met een vader en moeder. Maar deze man vertikte het te gaan werken. 's Morgens vertrok hij om 7 uur en 's avonds om rond 17 uur kwam hij terug. Hij had de ganse tijd in het park gezeten, wat ik later te weten kwam. De armoede werd erger en erger. Ik besloot een winkel in consignatie te beginnen, zo hoefde ik niets op voorhand te betalen. Maar ik kon daarna de verkochte goederen niet meer betalen. In datzelfde huis ben ik dan als gerant een witwasserij begonnen, die enkele tijd later falliet is gegaan. Intussen hoefde ik geen huishuur te betalen, wat voor mij een hele verlichting was. Ik startte dus op 15 januari 1968. Elke 6 weken kwam men de goederen, die ik verkocht had ontvangen. De dag kwam naderbij dat men de verkochte goederen kwam ontvangen, maar ik had geen geld... Ik had er eten voor gekocht. Ik heb toen geld bij ons Nelly geleend. Ik kreeg destijds geen kindergeld, omdat er bij een man woonde en ik dit moest ontvangen langs zijn werk. Voor mijn twee zonen kreeg ik niets langs mijn echtgenoot, omdat deze niet uit ons huwelijk gesproten waren, zodoende waren mijn inkomsten veel minder. Het was geen lachertje om mijn vier kinderen groot te brengen. Twee maanden later ging de witwasserij falliet. Voortaan moest ik ook instaan voor de huur. Frans was zagezegd reeds drie weken aan het werk. Op een dag, ik had geen geld, ik besloot naar zijn werk te bellen om een voorschot te vragen op zijn loon. Tot mijn grote verbazing hoorde ik dat hij er amper drie dagen gewerkt had. Op zekere dag wandelde Nelly door het Rivierenhof in Deurne, plots zag ze Frans op een bank zitten op een uur dat hij normaal moest werken. Toen hij die

avond nadat ik getelefoneerd had thuis kwam riep ik woedend: 't Was plezant in het park zitten zeker? Voortaan ga je werken of je kunt je boeltje pakken, begrepen? Ik was zo boos, dat ik niet met hem sprak, tot hij op zekere dag vroeg: Ga jij nog lang boos op mij zijn? Ik antwoordde nijdig: Als je gaat werken en niet in het park gaat zitten, dan zal ik terug spreken, je mag blij zijn dat ik met jou zoveel geduld heb! Bij een andere vrouw zou je allang buiten gevlogen zijn, weet je dat? De ene klap kwam na de andere, Frans was ook niet zo goed voor mijn kinderen, de meeste slagen kreeg mijn zoontje Ronald. Telkens ik naar de bakker of de groenten winkel ging deed hij iets met de kinderen, dat niet door de beugel kon. Die dag, mijn oudste dochter, die reeds dertien was kwam naar mij gelopen en zei opgewonden: Frans heeft onze Ronald door het venster gehangen, terwijl hij hem vasthield met zijn kleding. Dit deed de emmer overlopen, ik zocht een middel om hem buiten te gooien. Maar is vlugger gezegd dan gedaan. Ik wilde hem ook niet zonder onderdak zetten, want ik wist hoe het voelde opeens geen dak boven je hoofd te hebben. Daarom besloot ik te wachten tot de bungalow af was, die hij aan het bouwen was. Ik zei hem niets van mijn voornemen en zweeg. Frans had een erfenis gekregen, hij heeft mij nooit gezegd hoeveel geld hij geërfd heeft. Enkele maanden later nadat dus de wasserij falliet was, besloot ikzelf met een kleine wasserij te beginnen. Ik ging een handelsregister halen en ik startte op 14 maart 1968. Nu dacht ik zeker, dat mijn geldproblemen opgelost waren. Ik had een huishoud pers, huishoudmangel en een volautomatisch wasmachien. Ik werkte zeer hard, ik moest bovendien alles alleen doen, zoals wassen strijken, de was sorteren, de wassen halen en brengen, want ik kon toen nog niet met een auto rijden. Om niet te spreken over mijn huishouding, zoals voor de kinderen zorgen eten maken, de kinderen naar school brengen en halen enz... Hierdoor had ik te weinig nachtrust, ik sliep slechts twee uur ^per nacht. Zo kon het niet verder, na enkele maanden stopte ik met de wasserij. Op 2 augustus 1970 heb ik Frans aan de deur gezet. Tien maanden later, 't was 11 juni 1971. Gerda, mijn oudste dochter riep ij apart en zei: Mama, Frans laat mij niet met rust, hij komt mij elke dag van school halen en dan moet ik meegaan naar zijn appartement, waar hij mij verkracht, maak alstublieft een einde aan deze toestand, ik wil hem niet meer zien! Waarna ze zich wenend in mijn armen wierp. Bij het vernemen van dit vreselijk nieuws, riep ik buiten mijzelf: Kom Gerda, dit kan niet, wij gaan een klacht indienen, zo kan het niet verder. Ik ben echter nooit te weten gekomen of hij gestraft is geweest, ja dan neen. Maar ik moet u wel vertellen, dat wij hem nooit meer gezien hebben. Dag na dag had ik minder en minder geld en werd steeds armer. Voor elke dag, dat wij konden eten, dankte ik God voor de sterkte, die hij mij gaf om vol te houden,zoals toen men destijds veel moeite deed om mijn zoontje te

adopteren. Telkens als ik naar Ronaldje keek, kreeg ik een gevoel van geluk over mij, dan nam ik hem in mijn armen en zei ik: Wat ben ik blij, dat God mij de sterkte heeft gegeven en dat ik jou niet heb afgestaan, ik lijd nog liever honger dan jou te verliezen! Ik voel nog steeds die vernedering, toen het koppel doodleuk zei: Wij hebben besloten je kind te adopteren, jij hebt geen geld, dus kan je ook geen liefde geven aan je kinderen! Om te overleven ging ik naar de markt om de groenten op te rapen, die niet meer verkocht konden worden. Enkele maanden later, het werd Kerstmis, 't was daags tevoren, ik had verdriet omdat ik geen geld had, een kerstboom of zelfs een speelgoedpopje, dat kon dienen als kindje Jesus had ik niet. Ik had enkele de luttele som van 3 frank op zak. Kerstavond kon helaas niet gevierd worden. Die namiddag, het was 24 december, het was reeds laat toen ik besloot om met de kinderen te gaan wandelen. Ik wilde de kerstversieringen gaan bekijken. Toen wij op straat waren zagen wij mensen druk doende om hun kerstinkopen om in familiekring het kerstfeest te vieren. Dit te zien deed mijn hart pijn. Terwijl wij in de winkel naar de kerstversieringen keken, ontdekte Gerda plots, dat er geld op de grond lag, ze zei: Kijk ma, hier 500 frank, mij het geld overhandigend zei ze: Nu hoef je niet meer te wenen, nu kun je een kindje Jesus en een kerstboom kopen! Ik was blij verrast nam ik het geld aan en zei: Oh, Gerda dank u, nu kunnen wij toch een beetje kerstmis vieren! Wij liepen een tijdje rond om de boom en het speelgoedpopje te kopen. Maar de boom was veel duurder dan de vijfhonderd Frank die Gerda gevonden had. Ik besloot geen speelgoedpopje te kopen, maar een echt kindje Jesus, ik kocht wat watten en engelenhaar. Om dit alles volledig te maken kocht ik nog een klein taartje. Toen wij naar de uitgang gingen stond ons daar een 2^e verassing te wachten. Aan de deur van de uitgang lag een kerstboom, die mensen waarschijnlijk hadden weggegooid. Wij waren blij, dat wij dan toch nog van de kerstsfeer konden genieten. Ik was zeer zuinig met het geld, ik kocht eten te kopen voor de volgende dagen. Maar na enkele tijd was het geld op en weer most ik mij afvragen: Wat eten wij vandaag? In de zomer plukten wij brandnetels, die ik dan klaarmaakte als bloemkool met melk en zetmeel. Indien ik tenminste dit kon kopen. Ik trok mijn plan, de ene dag aten wij de schillen als groenten, soms ook het loof van radijsjes en de andere dag de aardappelen. Op zekere dag zij mijn zoontje Ronald: Ik wil ook helpen, ik zal auto's gaan kuisen, dan moet je geen brandnetels meer te plukken. Je armen en handen zullen niet meer rood kleuren, om ons eten te kunnen geven. Ieder morgen vertrok hij met een emmer, een spons en een zeemvel en wat zeep, indien ik dat had. Zoals iedere dag gaf hij fier het geld, zo had ik het tijdelijk wat beter, maar toen kwam de winter, de miserie begon weer van voor af aan. Overmand van de zorgen zag ik het financieel niet meer zitten, ik stapte met pijn in

mijn hart naar de jeugdpolitie. Ik beseftte echter te laat, dat ik dat beter niet gedaan had, want ik was mij niet bewust van de gevolgen dit zouden hebben. Ik smeekte om hulp en vroeg een plaatsing voor 3 maanden, door deze oplossing zou ik gered zijn. Ik wou gaan werken om er financieel weer bovenop te komen. Ik vertelde wenend aan de vrouwelijke politiebeambte mijn ervaringen. Ze luisterde aandachtig, nadien schreef ze alles op. Toen ze gedaan had zei ze: Wij zullen je helpen om je kinderen een paar maanden te plaatsen, ik heb uw kinderen onder de hoede van de jeugdrechter geplaatst. Wat dit te betekenen had ik geen flauw benul. In mijn hele leven had ik nog nooit van een jeugdrechter gehoord, daarom zei ik enkel: Ja, dat is goed! (Dit had ik beter niet gezegd) De agente vroeg mij het document te willen ondertekenen. Ze heeft echter het papier niet voorgelezen, zodat ik niet op de hoogte was van de inhoud. Zonder een vorm van onderzoek werden mijn Vier kinderen: Gerda, Ria, Ronald en Jean Pierre geplaatst. De jaren, die hierop volgden had ik meer verdriet dan de tijd voorheen. Van de gerechtelijke diensten kreeg ik bericht waar mijn kinderen geplaatst werden. Daarna hoorde ik niets meer noch van het gerecht, noch van mijn kinderen. Deze toestand duurde ongeveer 3 maanden, Ik wist ook niet dat men een schriftelijke aanvraag moest indien om een bezoekrecht te bekomen. Ik dacht steeds aan mijn kinderen en ik dacht steeds: Wanneer komen mijn kinderen eindelijk in verlot. Ik ging dus naar de jeugdrechter en vroeg wanneer kan ik mijn kinderen zien? De jeugdrechter antwoordde: Je moet een brief schrijven om het bezoekrecht te bekomen. Maar inplaats een bezoekrecht aan te vragen, vroeg ik om mijn kinderen terug thuis te hebben, wat mij prompt werd geweigerd. Ik kreeg een bezoekrecht van zaterdag tot zondag en dit slechts eenmaal per maand. Ik ging nogmaals naar de jeugdrechter en vroeg hem: Wanneer mogen ze naar huis, dit is een misverstand. Ja, ja antwoordde de jeugdrechter: het is maar voor enkele maanden!, die enkele maanden duurde 17 jaar. Mijn vertrouwen in het gerecht is voor goed geschonden. Ik zeg u, beste lezers, dit zijn mijn ervaringen met het gerecht.

9 Toen de deurwaarder kwam...

Maandag 10 januari 1972, er hing een aanslagbrief van de deurwaarder aan de deur, schrok ik bij mijn thuiskomst. Op 14 januari 1992 zouden mijn meubelen aangesloten worden. Op zondag 9 januari, dus daags voor de aanplakking kwam mijn moeder, ik vertelde haar dat kortelings mijn meubelen zouden aangeslagen worden. Maar indien ik 3000 frank kon betalen zou de deurwaarder mij met rust laten. Toch zei ze koel: Ik geef je dat geld niet, want jij zou mij toch nooit kunnen terugbetalen! Maar smekend: maar mama als ik niet betaal komt de deurwaarder aanplakken en dan ben ik mijn meubelen kwijt! Mijn moeder bleef onverwurbbaar. Daags na de aanplakking bezochten mij twee heren, één van hen has slechts één arm, de andere had slechts een stompe arm met een haak. De man met de haak zei toen ik de deur opendeed: Wij zijn van het bureau van sociale zaken, ik weet dat gisteren de deurwaarder is geweest en heeft een aanslag brief komen aanplakken, vrijdag worden uw meubelen aangeslagen, wel, zei hij verder als je 1600 frank betaald, dan zal ik dat probleem oplossen, zodat de deurwaarder je verder met rust laat. Mijn pleegdochter Nelly was, die dag toevallig op bezoek. Toen ze hoorde dat ik dringend dat geld nodig had zei ze spontaan: Ik zal je helpen, maar ik moet eerst naar huis, want ik heb zoveel geld niet bij. Ik zal je naar huis brengen, dan zijn wij vlugger terug! Zei één van de twee. Ik kreeg een betalingsbewijs. Maar naarmate, die vrijdag naderde liet mij het nare gevoel niet los... Ik wachtte angstig de dagen af... 's morgens rond 10 uur belde de deurwaarder aan. Aan de deur stond een vrachtwagen met politie. Net als een misdadigster moet ik tussen twee agenten staan. Intussen las de deurwaarder wat er moest meegenomen worden. Ik smeekte nog: Neem alstublieft niet alles mee, ik heb 1600 frank betaald aan twee invalide mannen, ze zeiden dat ze van de sociale zaken waren en dat ze moeilijke zaken moesten oplossen! Ik heb niemand gezien om jouw probleem uit de wereld te helpen! Zei de deurwaarder nors. Maar mijnheer ik heb 1600 frank betaald, die twee mannen zouden mij helpen! Hierop antwoordde de deurwaarder ongeduldig: Ik heb niemand gezien! Zonder nog naar mijn smeekbeden te luisteren zei hij tot de werkmannen: Begin maar met laden, een televisie toestel SBR, een ijskast Nestor, een diepvriezer Friac, een enz... Bij het zien hoe mijn meubelen opgeladen werden hilde ik bittere tranen. Ik bezat niets meer, alles werd meegenomen, zoals foto's, postuurtjes, kortom alles... Ik deed een laatste poging smeekte: Ik heb nog 750 frank, neem die dan alstublieft, maar laat mijn meubelen staan, ik ben een alleenstaande

moeder met vier kinderen. Maar hij was onverwurbbaar en gebood aan de werkmannen: Doe verder en laad alles op. Toen de vrachtwagen vertrok raapte ik al mijn moed bijeen. Ik ging naar de vrijdagmarkt. Bij mijn aankomst was hij reeds mijn meubelen aan het verkopen... Ik kon mijn tranen niet meer bedwingen en ging naar een plaats waar geen aangeslagen meubelen verkocht werden (eveneens op de vrijdagmarkt) Hier heb ik met mijn laatste geld een oude versleten tafel met vier stoelen gekocht, alsook bedden. Enkele dagen nadien, diende ik klacht neer tegen de twee invalide mannen, wegens misbruik van vertrouwen. De hoofdsom, die ik aan de deurwaarder moest betalen bedroeg: 2450 frank, samen met de kosten: 6950 frank, voor een gasrekening, die ik niet kon betalen. Nooit gaf ik de moed op. Enkele weken later kwam er wéér een tegenslag, de electriciteit werd afgesloten. Ik kon niet meer koken, noch ons verwarmen. Vijf maanden later had ik nog steeds geen electriciteit. Ik leerde een Italiaan kennen, die twaalf jaar jonger was dan ik. Na ongeveer twee weken besloten wij om samen te wonen. Zes weken later kwam de derde tegenslag. Er kwam nogmaals een deurwaarder, die alles opschreef: Hij schreef: Bij verhuizing wegens achterstand van drie maanden, is mevrouw Janssens Olga verplicht haar meubelen te laten staan op het huidige appartement. Op het moment dat de deurwaarder kwam was ik niet thuis. Antonio zei bij mijn thuiskomst dat er een deurwaarder was geweest. Sinds januari 1971 kreeg ik geen kindergeld meer, omdat deze zaak moest onderzocht worden door de jeugdrechter. De huur van mijn appartement bedroeg 2500 frank en mijn enige inkomsten was 900 frank per maand. Ik kon de huur niet betalen. Drie maanden na de plaatsing besliste de rechter dat mijn kinderen eenmaal per maand naar huis mochten en dit van zaterdag tot zondag. Toen wij, Antonio en ik reeds zes weken samenwoonde constateerde ik dat ik zwanger was. Begin september ontving Antonio een brief, dat zijn vader ziek was. Aangezien ik geen Italiaans verstond kon hij mij wijsmaken wat hij wilde. Op 24 september 1972 heeft hij mij verlaten. Het was vier uur 's morgens toen de wekker afliep. Ik werd dwaas wakker en dacht: Moet hij nu die klok zo vroeg laten aflopen? Enkele seconden later viel ik terug in slaap. Hoewel Antonia op de hoogte was van mijn zwangerschap heb ik hem nooit meer teruggezien. Amper één week later ontving ik een aangetekend schrijven van de huisbazin, dat ik de woning moest verlaten binnen één maand. Ik was verplicht mijn hele hebben en houden te laten staan. Voor de tweede maal datzelfde jaar bezat ik niets meer. Weer moest ik van nul beginnen. De tegenslagen bleven mij achtervolgen.

11 De geboorte van mijn jongste dochtertje Nancy

Op 24 september 1972, verliet Antonio mij in de vroege morgen, ik sliep nog en ik was reeds zes weken zwanger. Ik werd 's morgens om zeven uur wakker. Ik merkte ontzet dat Antonia weg was. Dagen, weken, maanden gingen voorbij, ik hoopte dat hij op zekere dag wel zou terugkomen, maar er gebeurde niets... Ik nam mij voor sterk te blijven en de moed niet te verliezen, het leven gaat verder en ik verwachtte mijn vijfde kindje, dat recht had, zoals de andere kinderen op moederliefde. Ik ben bevallen op 4 april 1973 om zes uur 's morgens van een

gezonde baby in het St. Erasmus ziekenhuis te Borgerhout. Kleine Nancy had gitzwarte haren en donkere ogen net een Italiaanse schoonheid. Op 19 juni 1973 heb ik mij laten steriliseren, ik wou dit niet meer meemaken. Nancy was tot haar 15^e levensjaar een braaf en volzaam kind. Op 3 maart 1986 vertelde Gerda mij dat ze wilde trouwen. Op 22 maart, dus 19 dagen later. Op drie weken tijd moest alles in orde maken, wat wil zeggen dat ik voor haar trouwkleed, de ringen, het bruidskostuum, het feest en onze kleding moest zorgen. Het witte bruidskleed heb ik zelf gemaakt, ik wenste dat ze in het wit zou trouwen. Het trouwfeest heb ik zelf klaargemaakt. Hassan, een zoon van mijn pleegdochter Nelly wilde disc jockey zijn. Die avond was er veel ambiance. Het was een zeer gezellige avond.

13 Nancy's pubertijds jaren

Toen Nancy's pubertijd begonnen was ze zéér agressief, er waren enorm veel ruzies, ik werd depressief. Ik weende ganse dagen. Ze wilde naar een pleeggezin, wat mij zéér diep kwetste en waar ik dus niet akkoord mee was. Die avond op 29 augustus 1990, Nancy was jobstudente in Middelkerke in een horeca zaak. Die dag kwam ze thuis. Ik vroeg haar of ze haar nat wasgoed aan de wasdraad wilde hangen. Nijdig riep ze met alles gooiend wat ze in haar handen kreeg: Ik leef hier net als in een zothuis, uw kinderen zijn gehandikapt, weet je dat? Ik stond perplex en kon eventjes niet antwoorden, ik antwoordde: Dit hoeft je mij niet te verwijten, wat voor karakter heb je eigenlijk, je bent helemaal de bomma, die was ook zo! De spanning steeg naarmate de maanden verstreken. In 1990 barstte de bom. Ze zei weer van die kwetsende woorden. De jaren, die volgden werd het van kwaad naar erger, ze luisterde niet, en deed wat haar beviel, zonder met mij rekenschap te houden. Ik heb mij dikwijls afgevraagd wat ik haar misdaan heb, maar ik denk dat ik haar destijds teveel verwend heb. Toen Nancy 18 jaar werd, besloot ik, om dit te vieren, ik huurde een villa met een zwembad, barbecue, tv, droogkast, enz... in Benidorm. Ik kon dit echter maar voor een week betalen. Wij zouden drie weken gaan. Voor de tweede en de derde week huurde ik een wat eenvoudiger woonst. Bij het zien van de nieuwe woonst, die natuurlijk niet zo mooi was dan de villa, riep Nancy: Moet je nu iets lelijks huren, konden wij nu niet in die mooie villa blijven, ik haat , meer en méér, weet je dat? Met hartpijn antwoordde ik: Maar meisje, die villa kostte teveel geld, dat kan ik mij niet permitteren, zoveel geld heb ik niet, begrijp dat dan toch, veel moeders zouden geen vriendinnen meenemen, nu mocht je Miriam en Rachel meegaan, weet je dat dit een grote verantwoordelijkheid is en nog ben je niet tevreden, wat moet ik nog doen, mijn geldbeugel geven of wat? Riep ik woedend. Ik schaamde mij in haar plaats. De pubertijds jaren waren reeds zes jaar aan de gang. Ik werd compleet gek, deze toestand werd onhoudbaar. Ik weende ganse dagen. Zoveel geld voor de reis naar Benidorm en werd door Nancy verpest. Rachel werd door Nancy en Miriam uitgelachen, omdat ze zéér gehoorzaam was. Rachel kwam stipt iedere avond naar de vakantiewoning, ze deed ook wat ik haar zei, dit was niet naar de zin van de beide andere meisjes. Rachel werd dan ook ganse dagen gepest. Doordat Nancy en Miriam niet wilden gehoorzamen, besloot ik vier dagen vroeger naar huis te gaan. Een jaar later, Nancy kwam van Middelkerke terug, waar ik voor

haar een studentenkamer gehuurd had voor de maand augustus, ze wilde vakantiewerk doen. Ze ging naar haar slaapkamer, toen ze terugkwam tierde ze: ze gooide met alles wat ze in haar handen kreeg. Het plastic zitbad, dat zelf gevuld moest worden stond reeds met water gereed, want ik wilde juist een bad nemen. De reden dat ze agressief was, omdat ik haar gevraagd had om haar natte handdoek aan de wasdraad moest hangen. Ze riep woedend: Jullie zijn allemaal gehandikapt, ik zal blij zijn dat ik hier weg kan, jullie zijn allemaal zot. Hierop begon ze met het bad te schudden, dat het water overal heen vloog... Nancy wees eens kalm, je bent net een gekkin! Met vlammeende ogen nam ze mij bij mijn blouse en riep haar vuist omhoog houdend: Zwijg of... Neen Nancy, ik ben je moeder en ik zwijg niet, je gaat te ver, je bent een brutaal en ondankbaar nest! Riep ik buiten mezelf. Nancy gedroeg zich zoals mijn moeder was. Mijn moeder was een tiran en mijn jongste dochter is dat ook. Ik moest doen wat ze zei, want zij was de baas. Enkele maanden later werd het mij toch teveel, ze had weer van die woede aanvallen, ditmaal tegen haar zus Ria : Jij lompe koe, moet je nu de tafel afruimen ik moest nog eten, je kunt het zien dat je gehandikapt bent en ook Jean Pierre ne Gerda. Terwijl ze weer van alles en nog wat naar haar hoofd gooide riep ze nog: Het is hier net een gekkenhuis! Die dag had ik mij voor dit incident zéér boos gemaakt, omdat ze nu ook tegen Ria begon. Toen Nancy 's avonds thuiskwam, begon de ruzie weer, nu weer, omdat er geen jonge kaas was. Ze tierde tegen Ria: Je bent het zotste en gulzigste wijf dat er op aarde bestaat! Mijn oudste dochter Gerda was op dat moment op bezoek, want het was 1 december, dus Gerda's verjaardag. Gerda riep woedend en riep: Jij snotneus gaat het, dat is je zuster of heb je geen respect? Spijtig dat jullie allemaal gehandikapt zijn: Riep Nancy nijdig. Dit had Nancy beter niet gezegd. Als een razende leeuw vloog Gerda, die veel sterker was op Nancy, die een paar klappen te verwerken kreeg, Ria aarzelde niet en vloog eveneens op Nancy. Beiden sloegen Nancy, waar ze haar raken konden. Buiten zichzelf riep Gerda: Zeg nu nog eens, dat wij allemaal gehandikapt zijn, of durf je niet meer, maar ik denk dat ze het geraadzamer vond te zwijgen, ze durfde deze woorden niet meer te herhalen Nancy worstelde om uit Gerda's greep te komen, maar het baatte niet. Eindelijk liet Gerda en Ria haar los, ze liep weg, toen ze terugkwam was ze vergezeld van vier politie agenten. Dit maakte mij razend. Zeven maanden tevoren heeft Nancy naar Kamers met aandacht geweest ze zei steeds: Ik wil naar een ander gezin, ik ben het hier beu! Dit kwetste mij verschrikkelijk, ik deed alles voor haar zoveel dat in mijn macht lag en wat is mijn dank? Op 1 december, toen ik haar met de 4 agenten zag binnenkomen riep ik woedend: Met jou zie ik meer af dan ik kan zeggen! Een van de agenten vroeg: Mag ze nog hier blijven? Neen, riep ik woeden, ik ben haar getreiter meer dan beu, ze wil

in een ander gezin gaan wonen, wel dat ze gaat, ik wil ze niet meer zien, ze wil boots van 7000 frank, ze wil merkkleding, ik kan dat niet betalen! Daarop is ze weggegaan en ging ze bij een vriend van mijn zoon Jean Pierre wonden. Ze bleef er een jaar, waar ze met diens vrouw eveneens ruzie maakte. Op zekere dag ontving ik een mooie lieve brief, waarin ze mij vertelde dat tante Maria té streng was, ze woonde er niet graag en vroeg of ze niet terug naar huis mocht komen. Toen ik de brief ontving was ik zeer argwanend, ik wilde haar niet onmiddellijk in huis nemen. Ik was tevreden, dat Nancy bij mijn zus woonde, die veel strenger was dan ik, zo, dacht ik, voelt ze het verschil... Twee jaar na onze laatste hevige ruzies kwam Nancy terug, omzeggen met hangende pootjes. In februari 1992 was ik met Ria naar Benidorm. Gerda woonde 10 dagen met haar 3 kinderen bij mij thuis. Ze vertelde mij bij onze terugkeer uit Spanje, dat Nancy heel lief geworden was. In augustus 1992 ben ik met Nancy naar Benidorm vertrokken. Op dat moment woonde ze nog bij mijn zus. Nancy kon zeer lief zijn, haast de liefste van de wereld, ze verweet mij niet meer, dat ik gehandicapte kinderen had en zo meer. Maar toen woonde ze nog niet bij mij. Ik liet mij dus overhalen, omdat ik echt dacht dat Nancy verandert was. Het werd oktober, ze vroeg mij nogmaals: Wanneer mag ik hier terug komen wonen? Kom maar terug, Oost West Thuis best! Antwoorde ik lachend. Nancy woonde reeds een jaar terug bij mij, alles ging nog prima, er was geen ruzie meer en daar was ik blij om. Nelly, mijn pleegdochter zei: Ik vindt dat Nancy toch niet zo verandert is van karakter, zoals je zegt! Ik wist bij ondervinding als zij iets zei, dit berust op de waarheid. Ik wachtte maar af, ik zei niet tot Nancy wat Nelly gezegd had. Enkele weken nadien begon terug mijn lijdensweg. Ze werd wéér agressief zoals vroeger. Als ze dan van haar aanvallen had zei ik weleens: Jij had beter bij mijn zuster gebleven, die temt je wel! Die twee jaar met Ria was ik zeer gelukkig, zonder jouw woede aanvallen, wanneer ga je er terug wonen? Nancy's agressieve buien werden erger en erger. Ik beleefde letterlijk en figuurlijk de hel. Deze situatie kon ik niet meer aan en ging met Markgrave Vastgoed spreken over de studio, die op dat moment vrij was, dat gelegen was in hetzelfde gebouw. Ik en mijn dochter Ria hielpen haar zoveel wij konden, zoals het oude behang aftrekken, de vloerbekleding verwijderen enz... Nancy was zwanger. Toen ging alles weer opperbest. In april 1994 had ze mij op een dag zo gepest, dat ik naar de politie ging om haar op staande voet buiten te gooien. Zo kon het niet langer...

14 De geboorte van mijn kleinkind Antonia

Antonia

Antonia

Op deze foto had ik Antonia nog niet gezien

Zoals ik reeds schreef waren er iedere dag hevige ruzies, an dagen riep Nancy nijdig: Je kinderen, Gerda, Ria en Jean Pierre zijn gehandikapt! Dit en nog andere vreselijke dingen slingerde ze naar mijn hoofd. Ik kon deze verwijten niet meer aan en zei haar, dat ze voortaan alleen moest gaan wonen. Op een juli nam Nancy intrek in haar nieuwe woning, op die datum verhuisde ook ik. Drie maanden waren sedertdien voorbij, het was reeds 7 oktober 1994. Mijn dochter Ria, die nog steeds bij mij woont was ziek, dus gingen wij naar de dokter. Ik vroeg hem of Nancy, die hoogzwanger was reeds bevallen was. Ik had haar niet meer gezien sinds september. De dokter zei: indien de barensweeën uitbleven en zij, dus nog niet bevallen was, dan moet ze zelf naar het moederhuis gaan op maandag 11 oktober. Wenend zei ik tot de dokter: Mijn dochter Nancy heeft mij niets laten weten, op 21 september jongsleden, namen wij nochtans in alle vriendschap afscheid. Vanaf die bewuste 7^e oktober heb ik niet meer gehoord of gezien. Waarom doet ze dat? Oh! Zei de dokter, het zal allemaal wel loslopen, trek het je niet zo aan. Vanaf die 7^e oktober 1994 iedere dag naar het ziekenhuis. Het werd zaterdag, zondag, maandag rond tien minuten voor 17 uur arriveerden wij, ik en mijn dochter Ria in het ziekenhuis. Ik moest eerst naar de receptie om te weten te komen op welke kamer Nancy lag. De receptioniste liet mij vriendelijk weten dat ze op kamer 307 op de C afdeling lag. Boven gekomen trok ik de deur van de ziekenkamer open, maar ze was er niet. Ik vroeg aan de verpleegster waar ze was ze zei vriendelijk: Uw dochter is in de

verloskamer! Wacht eventjes ik zal een zien hoever het met de bevalling staat, neem hier maar plaats! Terwijl ze enkele stoelen aanbood! Na enkele minuten kwam ze opgetogen terug en zei: Proficiat, je hebt een kleindochter! Ik antwoordde blij: Oh een meisje, wat ben ik blij, hoe ziet het kindje eruit? De verpleegster had echter geen tijd en riep over haar schouder: Ik heb nu geen tijd, ik moet naar binnen, binnen enkele minuutjes mag je, je kleinkind zien! Ria en ik wachtten vol ongeduld, wij wilden het kleintje zo vlug mogelijk zien. Plots kwam een andere verpleegster en zei: Uw dochter wil u niet zien, ga maar naar huis! Zei ze op medelijdende toon. Mijn wereld stortte in, ik barstte in tranen uit terwijl ik alsmaar zei: Waarom doet ze zoiets, waarom toch? Zevenentwintig maanden later waren sedertdien voorbij en nog steeds had ik mijn kleindochter niet gezien, ik heb zelfs geen glimp kunnen opvangen. Ik vroeg mij steeds af: Hoe ziet ze eruit, welke kleur van ogen heeft ze, trekt ze op haar vader of op haar moeder? Ik had haar zo graag zien opgroeien van baby tot peuter en kleuter naar enz... Er waren dagen, dat ik mijn moed liet zakken, maar ik heb nog kinderen en kleinkinderen, voor deze kinderen moest ik leven, ik mocht mij niet laten gaan. Ik dacht eraan om gerechtelijke stappen te ondernemen, want ik wilde kost wat kost een bezoekrechten afdwingen. Het verlangen naar mijn kleinkind was een ware marteling. Op zekere avond, het was donderdag zeven november. Ria, mijn dochter en ik keken naar Jambers. Plots schrokken wij ons een aap toen wij Nancy op de televisie zagen. Ze had haar kindje op haar arm, eindelijk kon ik mijn kleinkind zien mijn hart klopte driemaal sneller, zij het niet in levende lijve, dan op televisie. Een klein gedeelte kon ik vastleggen op videoband. Op een dag kwam mijn zoon Jean Pierre op bezoek. Ik begon weer te zeuren, dat ik nog steeds het kindje niet gezien had. Hij antwoordde mij: Wees niet droevig, want ik weet waar Antonia is. Ja? Antwoorde ik, waar is ze dan? Antonia is in het huis der kleinen in de Vosstraat in Borgerhout. Het was die avond te laat om te bellen, dus telefoneerde ik de volgende dag naar het tehuis. Ik kreeg de directie aan de lijn en vroeg: Is Antonia Janssens in uw instelling? Wie bent u vroeg de directrice argwanend. Ik ben de oma van Antonia, ik zou graag het kleintje willen zien, wanneer mag ik haar komen bezoeken? Ja, maar dat gaat zomaar niet, als uw dochter zaterdag komt zal ik het haar vragen, bel mij dinsdag 10 juli terug. Eindelijk waren de zeven lange dagen voorbij en kon ik terugbellen. Ik vroeg de directrice of mijn dochter het goedvond, dat ik mijn kleindochtertje mocht zien. Ze antwoordde mij vriendelijk: Ik heb met uw dochter gesproken, ze vind het goed dat u morgen woensdag uw kleindochtertje komt bezoeken, je kan haar zien van 14 tot 17 uur. Wat was ik gelukkig, eindelijk kon ik ze zien, knuffelen en liefkozen. Op dat moment

was Antonia reeds twee en een half jaar oud. De hartpijn van twee jaar en negen maanden waren voorbij.

15-De geboorten van mijn kleinkinderen Bartje en Brenda

Zeven dagen na de geboorte van mijn kleinkind Antonia, op 18 oktober 1994 werd mijn kleinzoon Bartje geboren. Ik had enorm veel verdriet, dat ik Antonia nog steeds niet mocht zien, ik voelde mij uitgesloten. Mijn zoon Jean Pierre kwam, die dag mij vertellen dat ik oma was geworden van een jongentje. Oh wat was ik gelukkig met dit nieuws, ondanks het grote verdriet om de kleine Antonia. Ik vroeg mij steeds af hoe ze er uitziet, zoals: Welke ogen heeft ze, zwart, bruin, blauw, welke kleur haar enz... Deze vragen kwelden mij ganse dagen. De geboorte van mijn kleinzoon gaf mij troost. In amper één week was er veel gebeurd: Eerst stief ons katje op 10 oktober, ze was reeds dertien jaar.

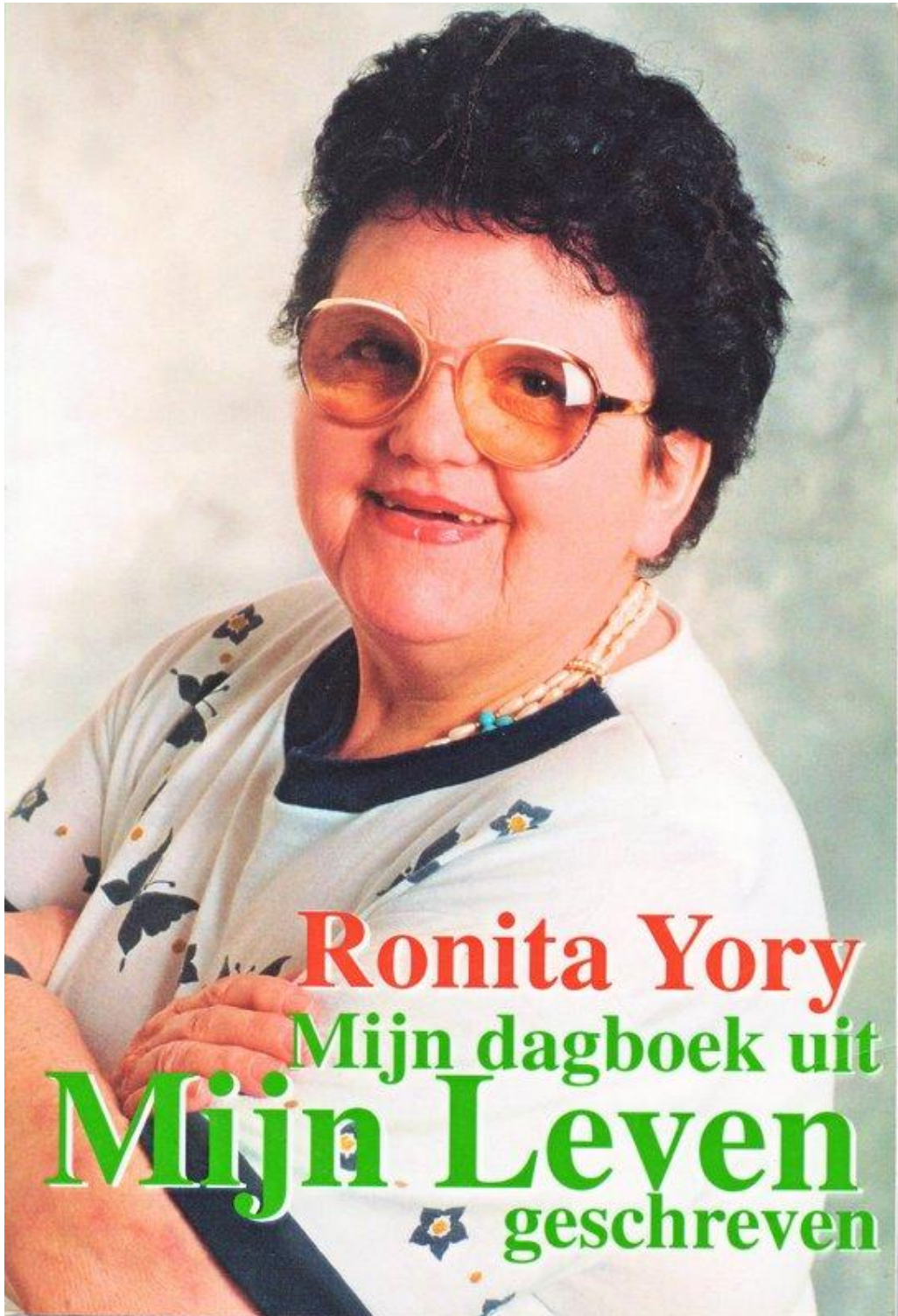
Ons poesje Minouke

De volgende dag 11 oktober 1994, de geboorte van mijn kleinkind Antonia. Ik hoefde mij bij mijn schoondochter en mijn zoon, niet af te vragen hoe ze eruit zagen. Op 28 april vertrokken wij, mijn dochter Ria en ik naar Blanes voor 10 dagen. Op zondag 7 mei 1995 keerden wij terug naar België. Tijdens ons verblijf schreef ik een kaartje naar mijn jongste dochter Nancy om haar te verwittigen dat wij, mijn dochter en ik haar zouden bezoeken op 17 mei 1995, Antonia was reeds zeven maanden en één week oud. Ik hoopte vurig om kleine Antonia in mijn armen te mogen nemen. Die dag op 17 mei belde ik bij haar verscheidene malen aan, maar er bewoog niets, ze deed de deur niet open, Ik begon mij af te vragen of ze het kaartje wel ontvangen heeft. Al die tijd heb ik nog niet één glimp mogen ontvangen van mijn kleinkind Antonia. Vol verdriet keerden wij onverrichtzake terug naar huis. Onderweg dacht ik:

Waarom is mijn dochter zo hard? Ik heb alles gedaan om haar gelukkig te maken en wat is mijn dank? Stank voor dank! Bij de tramhalte zag ik mijn zoon Ronald, hij vertelde mij, dat Nancy, mijn jongste dochter mij niet wilde zien. Ik was zeer blij, want het was lang geleden dat ik hem het laatst heb gezien, dit maakte mijn dag weer goed.

16-Mijn Levenswens

Jaren geleden kreeg ik het verlangen om een boek te schrijven over mijn leven, mijn ervaringen en de tegenslagen. Als ik begon te schrijven begon ik steeds te wenen dan kreeg het verdriet de bovenhand. Mijn boek raakte op deze manier niet af. Maar plots zei ik tot mezelf, wees sterk en begin aan je boek. Tijdens het schrijven viel het mij telkens zwaar om verder te doen. Ik zag mijn leven als een film voorbij gaan. Als het mij te zwaar werd legde ik het boek weer weg, ik werd hiervan depressief. Ik legde hem dan een tijdje weg, tot ik weer een beetje sterker was op weer te schrijven. Zo deed ik dat telkens weer. Tot uiteindelijk het werk klaar was op 5 november 1998. In maart 1993 begon ik een ander boek te schrijven: "Pedro de Puertoricaanse jongen" Op januari 1997 gaf ik het script aan de uitgever, die voor mij een aantal exemplaren moest drukken. Hij gaf mij de belofte het werk te zullen aanbieden op de boekenbeurs 1997. Nieuwsgierig ging ik naar de boekenbeurs, bij mijn aankomst ontdekte ik, dat hij niets bij had. Geïrriteerd vroeg ik hem: Waarom heb je mijn exemplaren niet bij, ben je ze vergeten? De man antwoordde ongeduldig: Ik had geen tijd, als het ontwerp klaar is zal ik het je laten zien! Het werd december, januari, februari, maart en nog steeds had die uitgever niets ondernomen... Ik stuurde hem een schrijven om hem op zijn verplichtingen te wijzen van het contract. Op dit moment had ik reeds de som van 100.700 frank betaald voor 750 boeken. Ik belde hem op en zei nijdig: Het is nu 18 september 1998, ik heb alles betaald, wanneer zijn mijn boeken nu eindelijk klaar? En de man antwoordde mij: Ze zullen klaar zijn tegen de boekenbeurs! Heb jij een jaar nodig om 750 boeken te drukken, vindt je dat niet lang? Neen, antwoordde de uitgever, ik heb nu geen tijd! En weer antwoordde hij: Als het ontwerp klaar is, zal ik het je laten zien! Maar ditmaal was ik niet tevreden met deze uitleg

Ronita Yory
Mijn dagboek uit
Mijn Leven
geschreven

Auteur: Ronita Yory

Mijn dagboek uit mijn leven geschreven

Niets in dit boek mag verveelvoudigd worden in welke vorm dan ook zonder de schriftelijke toestemming van de auteur.

Uitgave in eigen beheer

Olga Janssens

Canadalaan 227 bus 1

Antwerpen 2030

Tel: 03/542.35.98

Janssensolga@skynet.be

www.janssensolga.be

Rek: 701-0127711-82

685-6831093-76

000-1695620-60

000-530217-15

ISBN: 804517

D 2000

Circulum Vitae

Personalia

Naam en voornaam: Olga Janssens

Geboren: 19-3-1937

Geboren: Deurne (Antwerpen)

Pseudoniem: Ronita Yory

Adres: Canadalaan 227 bus 1

Plaats: Antwerpen 2030

Burgerlijke staat: Echtgescheiden

Studies: Lager onderwijs

Grijspeerstraat en Coeveltstraat School Calazans Deurne Noord

Avondschool:

Vak: Spaans

Adres: Eikenstraat 1^e leerjaar

Attest: 52 %

Burotica: Suddermanstraat Antwerpen

Attest: 70 %

Literaire ervaringen

Ik heb reeds 8 boeken geschreven zoals:

1-Mijn dagboek uit mijn leven geschreven

2-Pedro de Puertoricaanse jongen

3-Kinderverhalen (waaronder 2 sprookjes)

4-Gedichtenbundel

5- Reisverhalen boek 1

6-Naar de hel van Breendonk

7-Onze kerstreis met Top Express naar Oberkirch

8-Onze reis met Top Express naar Lloret de Mar 2002

Mijn ervaringen als figurant **zoals:**

- 1-*In Levensgevaar (was ik de moeder van Martine Jonckheere, uit familie)*
- 2- *Bex en Blanche (was ik rolstoel patient)*
- 3-*In de film Shades (was ik jury lid)*
- 4- *Wannabees (Moest ik op straat zingen)*
- 5-*Afrit 9 (zong ik het liedje: Adios Acapulco auteur Ronita Yory)*
- 6- *In de serie "David" (Was ik een nonneke)*
- 7-*Reclame filmpje (Gemengd huwelijk van Orange naar Base)*
- 8- *Bij een reclamefilmpje, tijdens een begrafenis moest ik roddelen*
- 9- *Agenda reclame filmpje voor de regionale televisie Brussel*
- 10- *In een Soundmixshow zong ik het liedje: Ave Maria (Charles Gounod)*
- 11-*In het programma Kriebels heeft men dit liedje "Ave Maria" uitgezonden*

Over mij als schrijfster

Olga Janssens met pseudoniem "Ronita Yory" geboren op 19 maart 1937 te Deurne Antwerpen. Ik volgde de lagere school te Deurne Dumontstraat, Grijspeerstraat en Calazans Coeveltstraat te Deurne. Aan de avondschool volgde ik Spaans 1^e jaar attest 52 % Ik volgde ook Burotica Suddermanstraat attest: 70 %.

Voorwoord

Dit is mijn levensverhaal. In dit boek vertel ik u mijn tegenslagen. Op mijn verjaardag 19 maart 1993, toen ik 56 jaar werd begon ik geheel onbewust dit boek te schrijven. Ik ben de jongste van 4 kinderen, waarvan een meisje amper 10 maanden werd. Het begon allemaal toen ik 7 was. Het hield niet op, tot op heden. Jaren geleden had ik reeds een drang om dit boek te schrijven, maar het verdriet haalde de bovenhand. Nu ik ouder ben geworden, ben ik in theorie er overheen. Wat ik hier geschreven heb is zeer aangrijpend. Steeds nam ik de moed bijeen, ik wilde kost wat kost dit boek schrijven, ik wilde niet afknakken van verdriet, ik moest moed houden voor mijn kinderen en kleinkinderen.

Bladwijzer

- Hoofdstuk 1 Naar pleegouders
- Hoofdstuk 2 Mijn Jeugd
- Hoofdstuk 3 Mijn huwelijk
- Hoofdstuk 4 De geboorte van mijn eerste kindje
- Hoofdstuk 5- De geboorte van mijn tweede kindje Ria
- Hoofdstuk 6- Ik moest mijn woning verlaten
- Hoofdstuk 7 Wij hebben besloten uw zoontje te adopteren
- Hoofdstuk 8 De geboorte van mijn zoontje Jean Pierre
- Hoofdstuk 9 Toen de deurwaarder kwam
- Hoofdstuk 10 Het geschenk
- Hoofdstuk 11 De geboorte van mijn jongste dochter Nancy
- Hoofdstuk 12 Het overlijden van Hassan
- Hoofdstuk 13 Nancy's pubertijds jaren
- Hoofdstuk 14 De geboorte van mijn zoontje Jean Pierre
- Hoofdstuk 13 De geboorte van mijn kleinkind Antonia
- Hoofdstuk 14 De geboorte van mijn kleinkinderen Bartje en Brenda
- Hoofdstuk 15 Mijn opname in het ziekenhuis
- Hoofdstuk 16 Onze reis naar Benidorm in 2006
- Hoofdstuk 17 De geboorte van mijn kleinzoon Emilio
- Hoofdstuk 16 Mijn levenswens

Mijn dagboek uit mijn leven geschreven

Olga Janssens 3 jaar Pseudoniem: Ronita Yory

1 Naar pleegouders

Het begon in de jaren 1944, ik was amper drie jaar toen de oorlog in alle hevigheid losbarste. scholen verwittigden de ouders om de kinderen naar veiliger oorden te brengen. Ik had een broer, die 5 jaar ouder was en een zus, die elf maanden ouder was. Ik had nog een klein zusje, die als ze 10 maanden oud werd stierf van de stuipen. Wij, mijn broer, mijn zus en ik werden bij drie verschillende pleegouders geplaatst. De miserie begon toen ik er aankwam. In mijn bagage zat een lappenpop, die mijn vader voor mij gemaakt had. Ik was zéér gehecht aan deze pop. Bij het zien van het speeltje, grijnslachte Hilda, de jongste dochter van het gezin. Met bruto geweld nam ze de pop en zei: Die heb je niet meer nodig! Terwijl ze nijdig het

speelgoed in de kachel gooide. Toen ik dit zag begon ik hartstochtelijk te wenen. Hilda lachte en zei: Kijk naar je lievelingsspeelgoed en kijk hoe ze brand, ha, ha, ha en duwde mij onzacht heen en weer. De maanden , die volgden waren een ware hel voor mij, deze periode zou ik liever vergeten. De school lag op drie kwartier te voet.

*Ik met mijn moeder toen ik zeven jaar was.
Hier op de foto kwam ik net terug van die helse pleegouders*

Ik vergeet nooit die dag, het sneeuwde, ik had houten blokjes aan, waaraan de sneeuw kleefde. Ik vroeg smekend: Mag ik de sneeuw van mijn klompjes doen, ik kan zo niet lopen! De school was ongeveer een half uur stappen. Neen, grijnslachte Hilda, ik vindt het grappig hoe jij voortstompelt, ha, ha, ha! Eindelijk bereikten wij de school, ik was zo vermoeid, dat ik tijdens de lessen in slaap viel. Maar o wee, als straf gaf Hilda mij enorm veel eten, zodat ik ziek werd en alles weer uitbraakte. Hilda werd woedend en zei: Dit zul je opeten, dat zal je leren niet op te letten in de klas! Ik was de ganse nacht ziek, ik dacht, dat mijn ingewanden er uit kwamen. De gedachte aan het vieze spul, bracht mij telkens aan het braken, bah! De volgende morgen moest ik weer naar school en weer met de sneeuw aan mijn klompen. De leerkrachten vroegen aan Hilda: Waarom slaapt Olga steeds tijdens de lessen? Hilda schiep er genoeg in om mij te pesten, woedend zoals altijd zei ze: Als je niet wil luisteren moet ik je weer straffen: ik ga je bij de hond in het kot zetten, daar zul je wel leren luisteren rotjong! Neen, neen riep ik, niet bij de hond, Hilda, doe dat niet! Terwijl ik mij losmaakte uit haar ijzeren greep. Het was bitter koud, angstig zat ik

ineengedoken in een hoek van het kot. Ik durfde niet ademen. Als ik het waagde een beweging te maken, gromde het dier gevaarlijk terwijl het schuim uit zijn bek liep. Ik bleef de ganse nacht wakker, bibberend van de koude. Weer viel ik tijdens de lessen in slaap. De martelgang hield niet op, ditmaal was het een geestelijke foltering. Simone, Hilda 's zuster zei nijdig: Ik neem je mee naar Brussel, daar is een hel, ik gooi je erin, je zult huilen van pijn, omdat het vuur aan je vel zal likken, ha, ha, ha! Deze woorden maakten mij zo bang, dat ik er met niemand durfde over te praten. Nu na zovele jaren hoor ik nog steeds Hilda en Simone's hoongelag, ik zag mij reeds branden. ' Nachts kreeg ik nachtmerries, in mijn verbeelding riep ik om hulp, ik sliep niet meer, omdat de schrik er dik inzat. Simone had plezier in de geestelijke marteling. In de maanden, dat ik bij deze onmenselijke verbleef zei Simone nog meer van die gruwelijke dingen, die mij angstig en asociaal maakte. Hilda vond het een plezier om mij lijfstraffen te geven. Zo ook, die dag nam ze mij bij mijn hoofd en duwde mij in de mesthoop en zei grijnslachend: Hier eet en ruik! Het was een vieze boel, de drek kroop in mijn neus en mond, uren moest ik in deze vuiligheid blijven liggen. Hilda bewaakte mij als een waakhond, want ze sloeg mij als ik maar een beweging maakte. Mijn zus Maria werd in hetzelfde dorp geplaatst op ongeveer 500 meter. Als mijn zusje mij kwam bezoeken verbood Hilda mij nog maar één blik naar haar te werpen. Indien ik dit niet deed kreeg ik één van de straffen, eerder in dit boek beschreven. Hilda' s pesterijen hielden niet op, ze schepte er genoeg in, om mij wakker te houden. Eindelijk brak de dag aan dat ik naar huis mocht, ik was blij, alhoewel de relatie met mijn moeder op een laag pitje stond. Mijn moeder zei steeds vreselijke dingen, die mij vreselijk kwetsten. Soms gaf mijn moeder mij slaag voor een niemendalletje. Ik was thuis steeds de zondebok. Iedere dag zei ze: Toen jij geboren werd wist ik na drie dagen nog steeds niet, welke naam ik jou moest geven, want je was niet welkom. Naarmate ik ouder werd begon deze gedachte mij te kwellen. De drang om mijn geboorte akte te halen, werd met de dag sterker, maar mijn moeder hield mij hiervan tegen, het was net of ze mijn gedachten kon lezen. Dan zei ze: Je moet niet naar de bevolking gaan, geloof mij ik spreek de waarheid! Ergens voelde ik dat mijn moeder loog en dat ze het niet zo graag het zo begeerde document op te eisen. Zo wist ze zagezegd niet op welk uur ik geboren ben. De angst bebroop mij en ik stelde het telkens uit. Tot op mijn 56^e heeft mij dit weerhouden tot ik op zekere dag mijn stoute schoenen aantrok en in 1993 het papier ging halen. Toen de ambtenaar mij het aanreikte, nam ik het met bevende handen aan. Enkele dagen liet ik het op de kast liggen, maar de drang om het begeerde papier te lezen liet mij niet los. Mijn verbazing steeg toen ik vernam dat ik om 4 uur 's morgens geboren ben en door mijn vader op de bevolking werd

ingeschreven ben, amper vijf uur na mijn geboorte,. om negen uur. Toen ik in 1956 trouwde had ik uiteraard een geboorte akte nodig. Maar ik durfde ik het papier niet te lezen.

Het kerkje Maria Bijstand in Deurne Noord

Hier in dit kerkje: Maria Bijstand, deed ik mijn 1^e en plechtige communie en ben hier ook getrouwd. Alsook zijn er vele missen opgedragen van dierbare overledenen familieleden, zoals mijn vader en mijn broer Frans, mijn oma, mijn grootvader, tantes nonkels enz...

Olga Janssens

Maria Janssens

Een groepsfoto van onze Plechtige Communie

Ik was steeds erg bang van mijn moeder. Toen mijn moeder in 1988 stierf , voelde ik geen verdriet, omdat ze tijdens haar leven mij zoveel heeft aangedaan. U zult het wel merken, naarmate u mijn verhaal verder leest. Zo ook kon ze niet nalaten steeds te zeggen: Ik kwam jij en je zus onderdekken en ik zag tot mijn ontzetting dat er uit jouw hoofd allerlei beesten liepen zulke kinderen zijn de kinderen van de duivel. Steeds zei ze vreselijke dingen, maar steeds als wij alleen waren. Niemand uit ons gezin wist hoe ik moest lijden, dit en nog vele dingen durfde ik niet te vertellen.

Olga- een vriendin- Mijn moeder

Soms werd het mij teveel en werd ik agressief en begon ik te wenen uit machteloze woede. Als er dan toevallig iemand binnenkwam, zoals mijn zus, mijn broer of mijn vader zei mijn moeder steeds: Met ons Olga is niets aan te vangen, ze is brutaal en agressief, wat moet dat worden als ons ze groot is, oh ik mag er niet aan denken! Ik durfde mij niet te verdedigen, omdat ik te bang was van mijn moeder. Mijn moeder profiteerde van mijn angst en kwelde mij nog meer. Op zekere dag, ik was reeds 14, mijn ouders hadden een bungalow gekocht, waar wij, mijn moeder en ik ieder weekend verbleven.

Onze bungalow in Dennenbad Schoten

Onze bungalow aan de zijkant Dennenbad Schoten

Zoals steeds mocht ik de camping niet verlaten, die dag lapte ik het aan mijn laars, ik dacht: Ons Maria mocht ook op haar 14e de camping verlaten, als zij dat heeft gemogen dan ik ook, ieder gelijk voor de wet. Ik was echter zéér bang en nochtans wilde ik die dag niet luisteren. Ieder jaar leefde ik in de hoop als ik 11...ben, als ik 12 ben, als ik 14... ben zal ik ook wel mogen wat mijn zuster steeds mocht naar believen de camping verlaten, naar huis gaan slapen, uitgaan enz... Nee, dacht ik: ditmaal luister ik niet, als ik op de camping moet blijven, dan mijn zus ook, tenslotte is mijn zus maar 11 maanden ouder. Ik vind deze praktijken niet eerlijk, ik wil ook doen wat mijn zuster mocht op 14 of 15 enz...

Mijn zus Maria

Onze hond met het kindje van de buren

Maria, mijn vriendin

Die bewuste middag kwam mijn vriendin, die zoals mijn zus ook Maria heette, ze was ook 14 en vroeg: Zeg Olga ga je mee met de fiets naar Brecht? Oh ja, graag, maar ik moet hier op de kamping blijven, och, ik krijg toch altijd ruzie, slaag krijg ik toch, ik luister niet, ze kan de pot op! Kom Maria we vertrekken! Bij onze aankomst kwam mijn zus amper 1 a 2 minuten ons achterna, ik denk dat ze het gesprek met mijn vriendin gehoord heeft. Ik zag haar reeds van ver, ze stapte van haar fiets en alles vernietigende blik keek ze naar mij, toen reed ze terug weg. Ik voelde dat er storm op komst was. Ik zei angstig: Ik ga terug naar de kamping , want ik denk dat

het er gaat stuiven! Met knikkende knieën reed ik weg. Hoe dichterbij het domein kwam hoe méér het angstzweet mij uitbrak. Toen ik bij de bungalow aankwam kon ik nog net mijn fiets wegzetten, toen mijn moeder als een briesende leeuw met haar armen omhoog riep: Jij brutaal nest, jij wil niet meer luisteren, ik zette haar rijwiel tegen zich aan, met wijd open benen, haar armen in haar zijde met een heb jou gezegd, dat je op de kamping moest blijven, snotjong, ik zal je leren! De jarenlange pesterijen werden mij teveel en ik riep woedend: Jij hebt losse handjes, jij wil mij steeds slaan voor een niemendal, jij hebt mij mijn levenlang verstoten. Jij kunt niet nalaten mij erop attent te maken dat ik lelijk en achterlijk ben! Het moet gedaan zijn, je hebt mij genoeg gepest en gekwetst! Woedend riep ik nog: Jij bent een rotmoeder, weet je dat? Toen ik mij zo boos maakte stond ik in de eetkamer. Ik nam enkele lepels en vorken en riep: Als je mij nu nog slaat krijg je er tien terug, begrepen? Verwondert sperde mijn moeder haar ogen open terwijl ze verbouwereerd zei: Ben jij dat Olga, dat had ik van jou niet verwacht! Dat had je niet verwacht he, wel vanaf vandaag is het gedaan met je pesterijen, want ik laat mij niet meer doen, hoor je dat? Door dit voorval begreep ik, dat in het verleden in vele gevallen, het mijn zuster haar schuld was van de vele lijfstraffen, die ik kreeg. Maar ondanks deze recente uitval zette mijn moeder haar pesterijen verder. Die dag kreeg ik als geschenk een stuk zeep van een vriendin van mijn moeder. Mijn moeder zei grijns lachend: Jij kreeg die zeep, omdat je lelijk bent, je moet je meer wassen, zodat je wat mooier wordt! Terwijl ze dit zei, draaide ze haar hoofd alsof ik een besmettelijke ziekte had. Nog een andere dag kreeg ik als geschenk een boek, ze kon het weer niet nalaten te zeggen: Dit boek heb je gekregen, omdat je achterlijk bent, nu kun je, je afreageren, zodat je wat slimmer wordt! Deze woorden kwetsten mij zéér diep. Ik herinner mij nog iets, dat mij na al die jaren is bijgebleven: Die bewuste vrijdag, het was ongeveer 6 uur 's avonds, ik had gedaan met werken. Zoals iedere vrijdag kreeg ik mijn loon. In mijn haast wilde ik vlug thuis zijn, om eindelijk met mijn moeder, vader, mijn broer en zuster samen aan de tafel te eten. Ik stak ik het loon en de weekkaart in één enveloppe. Die dag waaide het verschrikkelijk hard. Terwijl ik naar de tramhalte ging, zag ik de tram reeds in de verte aankomen, ik wilde de tramkaart uit de enveloppe nemen door een felle rukwind vloog het loon en de tramkaart uit de omslag. Oh God! Dacht ik, wat moet ik thuis vertellen? En weer ging ik met knikkende knieën naar huis. Ik moest ik te voet naar huis wat betekent: van de Lange Lozannastraat naar de Duinstraat. (omgeving Stuivenberg ziekenhuis). Doodvermoeid kwam ik thuis, mijn moeder ontving mij met de nodige verwijten, ze riep: Volgende week kun je de ganse week te voet naar je werk en je zondag krijg je ook niet! Er was toen enorm veel werk in de wasserij. Die week moest ik één uur 's

morgens vroeger beginnen en 's avonds 2 a 3 uur langer werken, dus van half zeven tot 9 a 10 uur 's avonds en dit de ganse week. Ontzet riep ik: Maar ma, dat ik geen zondag krijg is niet zo erg, maar geef mij mijn weekkaart, zodat ik met de tram naar mijn werk kan! Neen, loop maar te voet, dat zal je leren! Riep Mijn moeder woedend. Ik moest ook iedere dag de schoofzakken maken, koffie opschenken, en vier thermossen vullen, mijn eten maakte mijn moeder nooit voor mij klaar, dus moest ik het zelf doen en tenslotte de gang schoonmaken. Moet ik écht te voet gaan, vroeg ik ontzet, helemaal naar de Lange Lozannastraat? Ik moet twee a drie uur langer werken en jij dwingt mij te voet heen en weer naar de Lange Lozannastraat te gaan, hoe kun je zo hard zijn, dit houd ik de ganse week niet vol. Dat is mijn zorg niet, je doet wat ik zeg, begrepen? Laat ons Maria eens wat doen, die is steeds vroeger thuis! Durf je dat nog zeggen, bovendien ons Maria moet haar nachtrust hebben, heb je dat begrepen? Doordat ik langer moest werken en dit werk thuis erbij was ging ik iedere avond rond een uur slapen, ik had geen voldoende nachtrust, want ik sliep amper 4 a 5 uur. Waardoor ik op het einde van de week een wrak was. Zo leefde ik dag in dag uit in angst. Ik durfde niets aan mijn vader, broer en mijn zus te vertellen. Soms denk ik , indien mijn zus van dit alles op de hoogte had geweest, zou de zusterband misschien wat hechter zijn geweest.

Achterzijde van de bungalow. Jaren 1950

Mijn ouderlijk huis. Destijds was hier, waar nu de poort staat, een klein venstertje

Olga   een popje   Mijn zus Maria

In deze straat woonde mijn beste vriendin Agnes

Olga en mijn zus Maria

Dit is de boekerij waar ik steeds zat te lezen

Olga

Hier ging ik in de jaren 1946-1947 naar school

Ik kreeg destijds 100 frank voor mijn zondag, met dat geld moest ik instaan voor mijn kleding, schoenen kousen enz... Toen ik thuiskwam vertelde ik eerlijk dat door een felle wind mijn geld weggevlogen was. Wat riep ze woedend: Wel volgende week kun je te voet naar je werk en zondag krijg je ook niet, jij onhebbelijk kind! Het was maandag en het was bar koud, ik moest beginnen om half zeven, tot ongeveer half elf. Gans de weg ging ik iedere dag te voet de Duinstraat omgeving van het Stuivenbergziekenhuis bij min 15 graden. Als ik 's avonds of liever 's nachts thuiskwam moest ik nog mijn eten klaarmaken en daarna moest ik vier schoofzakken, voor mijn vader, mijn zuster, mijn broer en voor mij. Daarna koffie opschenken om naar het werk mee te nemen. En dan moest ik de gang kuisen. Ik ging eindelijk slapen om half twee en om half zes moest ik opstaan, want ik moest weer te voet naar mijn werk. Van de grote koude kreeg ik winterbenen, wat verschrikkelijk veel pijn deed. Enkele maanden later, die dag dacht ik: Ik dacht: ik ga eens naar die etalage kijken, ik zag een mooie geruite bloes, ze kostte 75 frank. Ik dacht als ik die koop, dan heb ik nog 25 frank over, ja, dacht ik, dat is te doen. Blij als ik was ging ik met het kledingstuk naar huis, ik was gelukkig dat ik eindelijk eens iets nieuws kon kopen. Steeds moest ik alles dragen van mijn zus, eindelijk had ik eens iets nieuws. Lachend kwam ik thuis en ik liet onmiddellijk het gekochte kledingstuk zien. Mijn moeder riep met vlammeende ogen: In het vervolg moet je eerst je loon afgeven, zolang ik dat niet in mijn handen heb gehad, is dat van mij, begrepen? Onthutst zei ik: Ik krijg toch iedere vrijdag 100 frank zondag en hiervan moet ik toch mijn eigen kleren betalen? Met vuurrood gelaat riep ze nijdig: Wees zoals ons Maria, dan mag je alles van mij, bovendien was je niet welkom en je bent achterlijk en lomp en doe dat rot ding terug naar de winkel, snotjong! Verontwaardigd riep ik terug: Als ons Maria kleding mag, wel dan mag ik dat ook, ik ben ook een dochter van jou, of ben je dat vergeten? Waarna ik woedend wegliep. Snikkend kwam ik terug in de winkel, verwondert keek de verkoopster mij aan en vroeg: Wat is er meisje, waarom heb je zoveel verdriet? Ik kon mijn tranen niet bedwingen. De winkelierster vroeg mij nogmaals: Maar meisje wat is er toch gebeurd? Eindelijk hield ik op met wenen en ik zei treurig: Hier is die bloes, die ik zo graag had gehad, ik mocht ze niet kopen van mijn moeder, mijn zus mag alles en mij aanziet ze als een achterlijke, ze zegt dat ik eerst mijn loon moet afgeven, dus ook het zondaggeld. Ik ben het beu thuis, ik wil weg. Ik leefde letterlijk en figuurlijk in de hel. Ik was toen nog maar 15 jaar. Ik gaf niet graag mijn zondaggeld aan mijn moeder, omdat ik er niet op kon vertrouwen dat ze mij het geld zou teruggeven. Als mijn vader of mijn broer thuis waren, was dat een hele opluchting want dan gaf ze mij alles terug. Och, zei de verkoopster, dat zal wel zo, n vaart niet! lopen, ga maar vlug naar huis en

probeer vriendelijk te zijn! Jij kent mijn moeder niet, die geeft dat geld niet terug, snikte ik, ik haat ze, meer dan ik zeggen kan! Toen ik thuiskwam was mijn vader en mijn broer in de living. Toen ik hen zag dacht ik opgelucht Misschien kan ik nu toch die mooie bloes kopen? Toen ik mijn moeder het geld overhandigde bekeek ze mij met een alles vernietigende blik terwijl ze het geld aarzelend teruggaf. Tevreden ging ik terug naar de winkel, om de mooie bloes te kopen. Een jaar later, het was een mooie zonnige dag, ik was reeds zestien. Die dag ontmoette ik een man, die enkele jaren later mijn echtgenoot werd. Samen met nog twee andere meisjes ging ik wandelen, maar zoals steeds moest ik op de camping blijven, maar dat lapte ik aan mijn laars. Tijdens onze wandeling wuifden de meisjes naar hem, hij was zéér knap, met zwart golvend haar en ongeveer 1.70 meter lang. De meisjes hadden veel plezier. Toen Pierre ongeveer 200 meter verder stond, wuifde hij op zijn beurt naar ons. Ik hield mij op de achtergrond. Toen wij elkaar wat beter leerden kennen, zei hij: Ik was gefascineerd in jou en ik vroeg mij dikwijls af waarom jij niet zo enthousiast was om te wuiven? Ik kon jou niet meer uit mijn gedachten zetten en ik wilde jou kost wat kost terugzien, maar ik wist niet waar je woonde. Enkele weken later op 1 juni van datzelfde jaar zagen wij elkaar terug op de camping. Ik zat tussen de roei en de zwembad, juist naast het kinderswembad, amper één meter van hem verwijderd. Ik was aan het mijmeren en had geen behoefte om met iemand te praten. Plots stond hij recht en vroeg: Wil je met mij rond de vijver wandelen? Ik antwoordde: Als mijn moeder moest weten dat ik bij jou ben, dan slaat ze mij bont en blauw, terwijl ze dingen zegt, die mij diep kwetsen. Wat zal ik blij zijn als ik thuis weg ben, maar ik ben nog maar zestien. Ja, ik ga met jou wandelen, slaag krijg ik toch! Na deze ontmoeting hebben wij elkaar nog vele malen gezien. In 1954, dus 2 jaar later kreeg Pierre een waterpleuris, doodziek vroeg hij: Verlaat mij niet, ik hou zoveel van jou! Neen, ik ga niet weg, alles blijft zoals het is en rust nu maar wat! Tevreden, met een glimlach op zijn mond viel hij in slaap. Pierre lag in het in het Sint Pietersziekenhuis in Brussel. Ik kon van mijn zondaggeld de trein niet betalen en op mijn moeder hoefde ik niet te rekenen, dus dan maar met de fiets, maar dat ging niet van een leien dakje, want ik had nog nooit zover gereden met de fiets. Ik vertrok de eerste keer met slechts 10 frank op zak. Als mijn moeder mijn zondag gaf, vroeg ze het geld langs een andere kant terug, zoals, haar bus of tram betalen, had ze zin in koekjes dan liet ze het mij betalen, zodoende had ik nooit geen geld. Iedere week reed ik trouw met de fiets naar Brussel, ik had meer geen geld bij, dan wel. Door mijn veelvuldige bezoeken herstelde hij langzaam en hij werd weer de oude. Zes

weken later was de ziekte overwonnen. Op onze Heer Hemelvaart mocht hij voor de eerste keer naar buiten. Pierre was longpatiënt in Sana de Mick. Toen hij terug naar Sana de Mick mocht, liet mijn moeder mij niet meer toe Pierre nog te bezoeken. De reden dat ik alleen naar Brussel mocht, was omdat ik het gevraagd had toen mijn vader en mijn broer thuis waren, hiervan nam ik gretig gebruik. Als mijn moeder meeging om Pierre te bezoeken in het Sanatorium was ik verplicht het traject van de bus ook voor haar te betalen, op deze manier had ik ook niets over van mijn zondag.

Pierre aan Sana De Mick

Wilde ze een kopje koffie en koffiekoek of iets dergelijks dan moest ik ook dit betalen. De 100 frank, die ik kreeg was bedoeld om ook mijn kleren te kopen. Maar ik had nooit geen geld. Op zeker dag maakte ik mij boos en zei: Dat ik de reis naar Sana de Mick moet betalen, dat is niet erg, maar dat ik voor jou ook nog moet betalen is wel erg, als jij niet zou meegaan zou ik veel meer geld hebben om ook zoals ons Maria mooie kleding te kopen. Maar jij moet altijd voor alles een stokje voorsteken, ik haat je, je denkt dat ik Pierre zal laten staan, maar denk dan maar gauw wat anders! Och, zei mijn moeder: jouw tijd komt nog wel, jij krijgt niet zoveel geld als je zuster, want je bent lomp en achterlijk, zei mijn moeder grijnslachend! Deze situatie werd erger en erger, iedere dag mocht ik dezelfde verwijten horen, ze kwetste mij iedere dag. Veel van deze gruwelijke dingen waren: Jij had vroeger kromme benen

enz... Ik voelde mij verstoten. Ik wilde thuis weg, de sfeer werd met de dag ondraaglijker. Op 21 oktober 1954 moest Pierre een zware operatie ondergaan. De dokter had gezegd, dat hij de ingreep waarschijnlijk niet zou overleven. Door dit bericht leefde ik in angst, de operatie zou uitgevoerd worden in het Sint Pieters ziekenhuis in Brussel. Het medisch personeel werkte gedurende acht uren aan de ingreep. Er werd een long en acht ribben weggenomen. Toen ik op 19 maart 1955, 18 jaar werd, was ik reeds twee jaar verloofd met Pierre. Tijdens deze periode hadden wij geen enkel seksueel contact gehad.

Olga

Pierre

Pierre had mij beloofd om mij te respecteren tot ik de ouderdom van 18 jaar bereikt had, hij heeft zijn belofte nagekomen. Thuis steeg de spanning, ik wilde zwanger worden, dit was de enige mogelijkheid om thuis weg te gaan. De geestelijke martelingen werden mij teveel. Mijn moeder bewaakte mij als een waakhond. Pierre en ik vroegen ons af hoe wij dat voor elkaar moesten krijgen. Na een lange slapeloze nacht had ik een oplossing gevonden. Ik besloot mijn moeder iets op de mouw te spelden, daarom zei ik: Ma, je moet eens kijken naar Pierre zijn rug, hij heeft er een wonde met een diep putje, dat is van de buisjes, die de dokters erin gedaan hebben, de arts vroeg mij deze 3 maal per dag te verzorgen! Afwachtend keek ik naar haar. Ze zei: Ja, dan zit er niets op dan Pierre te helpen! Ik was tevreden, maar niet voldaan. Daarom zei ik, zonder een lach op mijn gelaat: Ja ma, maar deze wonde moet 3 maal per dag uitgekuist worden, ik zal geen tijd hebben om te vrijen, geloof mij, ik zou je willen vragen of ik Pierre in de kamer hiernaast

mag verzorgen, als ik dat hier doe, dan zie je iedere keer de etter en die vuiligheid, dat ik eruit moet halen! Ja, ja, zei ze met een vies gezicht, als het zo zit mag je hiernaast gaan, want dat zou ik niet kunnen zien. Innerlijk proestte ik het uit, maar ik liet natuurlijk niets merken, ze was erin getrapt. Mijn moeder had een oud veldbed geplaatst, want Pierre bleef af en toe slapen, hier stond een kast, een tafel met zes stoelen, de vensters waren bekleed met een mooi gebloemde draperie, mooie fleurige gordijntjes, de muren waren behangen met een fleurig bloemen motief. De verzorging van Pierre duurde amper tien minuten. Zo hadden wij nog 50 minuten om te vrijen. Ik had mijn moeder wijsgemaakt dat de verzorging een uur duurde. Na enkele maanden werd ik zwanger, maar hoe moest ik dit aan mijn moeder vertellen? Pierre en ik wilden trouwen, Pierre wilde eveneens thuis weg om reden van de dronkenschap van zijn vader en de armoede. Telkens vroeg ik aan Pierre: Wanneer gaan we eens naar jouw ouders? Maar iedere keer vond hij een smoesje, zodat het bezoek steeds uitgesteld werd. Hij was beschaamd en tevens bang om mij te verliezen, als wij naar zijn ouders zouden gaan. Ik bleef echter aandringen. Uiteindelijk gaf hij toe, wij, Pierre ik en, mijn waakhond was er steeds bij. Toen wij in Kapellen van de tram stapten vond ik dat deze omgeving rust uitstraalde. Tegenover de halte van de grote baan was een klein doodlopend straatje met drie verkrotte woningen... Hier woonde de familie van Pierre. Hij klopte op de oude voordeur waarvan de schilfertjes aan de deur hingen. Hij ging naar binnen en zei: Hé dag moeder, ik ben hier met mijn liefje, terwijl hij aan mijn arm trok en naar binnen duwde. Een vriendelijk vrouwtje kwam mij tegemoet. Uitnodigend stak ze haar hand uit naar een stoel, en zei: Ga zitten meisje, wil je iets drinken? Ja, koffie. Ik keek de woonkamer rond en zag een oude versleten tafel, enkele versleten stoelen, waarvan de verf niet meer te zien was en twee oude keukenkasten... Ontzet zag ik, dat de muren in ruwe steen was, de vloer zag er al niet veel beter uit. Het geheel gaf de indruk een oude stal te zijn geweest. Tegenover de inkom van het huis stond een oude Leuvense kachel. De slaapkamer, waarin 10 personen moesten slapen was niet groter dan 3 op 4 vierkante meter. Iedereen sliep op de grond. Deze mensen leefden kennelijk in een erbarmelijke toestand. Pierre, zijn vader dronk steeds zijn hele loon op. Tegenover de grote baan was het cafe waar hij zijn loon opdrank. De armoede was zo groot dat Pierre's moeder niet behoorlijk voor haar gezin kon zorgen. Om wat warm eten te bereiden moest zijn moeder bij de naburige boeren te rade gaan om de aardappelen, die bleven liggen, nadat de boer ze machinaal ze geraapt had te mogen komen oprapen. Zo konden deze mensen wat eten, ze kreeg steeds een savooikool dit wil zeggen, dat deze mensen dag in dag uit savooistomp aten, zonder een stukje vlees. Hun ontbijt bestond uit brood met zo nu en dan boter. De koffie

kon ze sporadisch aanschaffen. Meestal brandde de kachel niet. Indien het toch gebeurde, had deze vrouw de verbrandde as gaan uitzoeken. Zoals men dat deed in de oorlogsjaren. Ik had medelijden met zulke situaties, ik dacht: Waarom moeten deze mensen zo in armoede leven, hoe is het mogelijk dat er zoveel leed bestaat in deze wereld?

3- Mijn huwelijk

Eindelijk was mijn wens vervuld, ik werd zwanger, wat was ik blij. Ik vroeg mij af of mijn moeder weer allerlei verwijten naar mijn hoofd zou sturen. Op 23 maart 1956 besloot ik het haar te zeggen. Toen ik het haar vertelde dat ze binnenkort grootmoeder werd, was ze met verstomming geslagen, ze keek mij aan met grote ogen, alsof ze een spook zag. Het grappige van het verhaal was dat ze zei: Hoe is het mogelijk, ik heb je zo goed in het oog gehouden ik liet je geen ogenblik alleen! Ik antwoordde hatelijk: Je ziet het he, ik ben nog zo achterlijk niet, zoals je wel denkt! Ditmaal kon mijn moeder geen woord uitbrengen en zei enkel: Ja, ja het is goed trouw nu maar vlug, zei ze grommend. Ik keek haar verbaasd aan terwijl ik dacht: Hoe kan het zijn, dat ze zo kalm is, ze gooit mij geen verwijten naar mijn hoofd. Ik besloot maar niets meer te zeggen, want ik was bang dat ze zou weigeren om te tekenen, indien dit zou gebeuren moest ik tot mijn 21^e verjaardag wachten. Ik probeerde nog te vragen: Ma, zou het mogelijk zijn om in een eenvoudig wit kleedje te trouwen? Dit was altijd mijn wens geweest. Wat riep mijn moeder, je bent zwanger, je zult in donkere kleding trouwen en indien je niet akkoord gaat, dan trouw je niet, begrepen? Ik wist, dat ik het niet moest proberen mijn moeder te overhalen, bij haar was het neen en het bleef neen. Ik was teleurgesteld, omdat ze mij voor de zoveelste keer tegenwerkte. Ik waagde het echter niet om nog te antwoorden. Enkele dagen later werd de huwelijkskleding gekocht. Ik schaamde mij, ik vond dat oudere mensen, die in het huwelijksbootje stapten, zij wel in het donker konden trouwen, want dat misstond niet. Het kleedje was zeer mooi, maar ikzelf vond niet dat het geschikt was om erin te trouwen. Op mijn trouwdag waren er geen auto's met bloemen, mijn moeder wilde dat niet. Mij moeder heeft nooit rekening gehouden met mijn wensen. Wat zij besliste moest ik aanvaarden, zonder commentaar. Mijn broer Frans zei, toen de dienst gedaan was: Wel ma wordt het geen tijd om een taxi te bestellen? Neen, antwoordde ze heftig, voor haar doe ik dat niet, ze moet maar te voet lopen, ik betaal niets, en laat mij met rust! Mijn broer woedend: Voor haar loon te ontvangen daar is ze goed voor he, is dat soms geen kind van jou, vergeet niet dat ook ik mijn loon aan jou afgeef. Ik zal die taxi wel betalen, maar nu haat ik je hartsgrondig, jij bent een rotmoeder, weet je dat? Ik zat wat verder van mijn moeder verwijderd, wij zaten in een café naast het gemeentehuis op het Cogelsplein in Deurne. Zelfs op mijn huwelijksdag kon mijn moeder het niet laten om mij te kwetsen. Zelfs Pierre, mijn man kreeg zware

klappen te verduren. Mijn moeder wilde niet dat Pierre's ouders op mijn huwelijk aanwezig waren, want ze waren niet van onze stand... Maar wij waren eveneens van de dezelfde stand, want mijn vader was een kolen raper. Is dit beroep zo hoog? Neen beste lezer, mijn moeder kon het gewoon niet laten, om Pierre en mij te pesten.

Ik weende de ganze huwelijksdag, daarom dacht mijn broer goed te doen om sterke drank te geven, dit om mij te troosten en om wat ambiance te brengen, omdat ik zo triestig was. Vóór het feest begon, werd ik dronken en viel als een blok inslaap, zodat mijn trouwfeest in het water viel. Nu na zoveel jaren heb ik nog steeds hartpijn, omdat ik niet in het wit mocht trouwen en ook het trouwfeest waarvan ik

niets gezien heb. De dag voordat ik trouwde, dus vrijdag 25 mei 1956, eiste mijn moeder gezien heb. De dag voordat ik trouwde, dus vrijdag 25 mei 1956, eiste mijn moeder mijn loon. Ik trouwde dus met 50 centiemmen op zak. 's Zondags kon ik geen eten kopen, daarom vroeg ik aan haar: Mag ik en Pierre morgen zondag, hier komen eten, want maandag krijg ik mijn huwelijkspremie. Ja, ja, kom maar, Ik heb nog wat overschot van gisteren en dat krijgen wij toch niet opgegeten. Onderweg naar mijn moeder vroeg ik mij af wat wij, op mijn huwelijk gegeten hebben. Er was een koude schotel met gebak. Op maandag 28 mei 1956 ging ik naar de ziekenkas om mijn huwelijkspremie te gaan halen. Ik kocht wat kuisgerief en wat eten om de eerste dag door te komen. De overige 1000 Frank was om rond te komen tot 8 juni, dus 12 dagen later. Pierre ontving in verband met zijn ziekte 672 Frank per week, hiervan moest ik alles betalen zoals kleding, huishuur, gas, electriciteit, schoenen enz... Mijn moeder heeft wel voor het appartement gezorgd en het huren van het appartement, de meubels waren in wit hout, die nog moesten geschilderd worden. De slaapkamer was zeer oud, maar nog bruikbaar. Toen ik die maandag 28 mei 1956 om half twee thuiskwam, deed ik nog eerst wat kleine klusjes. Rond half drie kwam mijn moeder, ze zei terwijl ze de trap opging: Ik kom die 1000 frank halen, voor het feest dat ik gegeven heb! Ik antwoordde helemaal uit mijn lood geslagen: Maar ma dat is het enige geld dat ik heb! Neen, zei mijn moeder, jij hebt meer ontvangen, dan die 1000 frank! Ik antwoordde beduusd: Ik heb wat kuisgerief gekocht en wat eten en ik moet nog 12 dagen rondkomen! Met vlammeende ogen, die groen werden, keek ze mij woedend aan zei bevelend: Als je dat geld niet vlug geeft, dan stamp ik op je buik! Ik wist als ik met haar alleen was zij dit dreigement zou uitvoeren, maar in een laatste poging riep ik nog: Maar ma, dat kunt ge toch niet menen, begrijp mij dan toch, ik kan dat geld niet geven! Maar zoals steeds kon ik haar niet overhalen. Nijdig zei ze: Geef dat geld en vlug! De angst voor mijn moeder bebroop mij en bevend gaf ik het enige geld dat ik nog had. Toen ze weg was begon ik hartverscheurend te wenen, uren zat ik met mijn hoofd in mijn handen. Ik had ook angst om het tegen Pierre te vertellen. Toen hij thuiskwam schrok he en vroeg: Wat is er gebeurd, waarom ween je zo? Met betraande ogen antwoordde ik: Mijn moeder heeft onze laatste 1000 Frank komen halen! Wat! riep Pierre, ik ga naar je moeder ik ga die 1000 Frank terughalen! Neen Pierre, dat geeft ze toch niet, ik ken haar! Ik vind wel dat ze wat teveel vraagt, vorige week vrijdag moest je jouw loon afgeven en nu komt ze om ons laatste geld halen. Ik ga naar je moeder, wat denkt die wel! Woedend liep hij weg. Toen hij terugkwam zei hij: Ik heb het geld niet gekregen, wat een rotwijf! Hoe moesten wij aan eten geraken, ik had juist voor een dag gekocht. Ik zou willen naar Moeke gaan, zij zal ons hopelijk wel helpen! Neen zei Pierre, wij gaan eerst samen

naar je moeder, en jij moet haar dat geld terugvragen. Met knikkende knieën vertrokken wij. ik was zeer bang van mijn moeder. Ik trok mijn stoute schoenen aan en zei: Ga je ons nu echt zonder middelen van bestaan zetten, geef mij dat geld terug. Met een grijnslach op haar gelaat zei ze: denk je nu echt dat ik dat geld zal terug geven, ik heb het nodig om te eten, en laat mij met rust, ik geef je niets! Ik overwon mijn angst en riep: Jij bent een rotmoeder, heel mijn leven heb je mij gepest, ik haat , ik haat je hartsgrondig, weet je dat?

Ik sloeg de deur met een smak dicht en liep weg. Toen ik terug op straat stond zei ik tot Pierre: Kom wij gaan naar moeke, ik hoop dat zij ons kan helpen.

Bij moeke aangekomen zag ze dat ik over mijn toeren was, ze vroeg: wat er scheelt er? Ik vertelde haar het hele voorval. Moeke is een vriendin van mijn moeder. Maar, dat is schandalig, natuurlijk mogen jullie hier komen eten, ik heb ook van alles met je moeder meegemaakt, zij is de duivel in persoon! Vanaf, die dinsdag 29 mei 1956 aten wij bij moeke. Die vrijdag zei ze: Kunnen jullie ergens anders voor het week-end gaan eten, want ik heb geen geld meer, maandag mogen jullie mogen jullie terugkomen, kennen jullie iemand, die jullie zou kunnen helpen, vroeg ze ons vriendelijk? Ja, ik denk het wel, antwoordde Pierre, wij zouden naar Kapellen bij mijn moeder kunnen gaan! Ja, maar voor de tram hebben wij geen geld, zei Pierre verlegen .

Dit is mijn vader

Hier was ik 24 jaar

Ja, ik denk het wel, antwoordde Pierre, wij zouden naar Kapellen bij mijn moeder kunnen gaan! Ja, maar voor de tram hebben wij geen geld, zei Pierre verlegen. Moeke zei: Oh als het dat maar is Pierre op zijn schouder kloppend, hier is geld voor de tram en tot maandag he? Mijn schoonouders waren intussen verhuisd naar een gezondere woning. Toen wij bij haar aankwamen schrok ze van onze bedrukte gezichten en vroeg bezorgd: Wat is er gebeurd? Och, wij hebben de laatste dagen van alles meegemaakt! Pierre vertelde wat er voorgevallen was. Wel, zei zijn moeder verontwaardigd, Olga dan hoef je niet naar je moeder om eten te vragen, ik heb weinig geld, maar helpen kan ik jullie nog wel. Ze deed haar uiterste best om ons week-end zo aangenaam mogelijk te maken. Wij hebben savooikool stomp gegeten, zonder vlees, ik hiervoor had geen geld. Sindsdien waren er enkele maanden voorbij, 't was juli, ik herinner het mij zeer goed, die donderdag kwam mijn moeder mij bezoeken, ze had lederen pantoffels meegebracht, ze zei: Ik heb deze dingen gekocht, ik krijg van jou 850 Frank. Ik antwoordde kordaat: Ik heb deze niet gevraagd, dat betaal ik niet, de tijd dat ik bang was van jou is voorbij! Rood van woede zei ze snauwend: Ik wist dat je een slecht karakter had, maar dat ge uw moeder tekort wil doen gaat mijn verstand te boven. De ruzie werd met de minuut heviger. Ik riep buiten mijzelf: Oh, ja heb ik jou tekort gedaan, dat is wel nieuw voor mij, jij bent het, die mij tekort gedaan heeft, je moest zonodig mijn loon hebben. Wat voor een mens ben jij eigenlijk, je hebt nooit rekening gehouden met mijn wensen, je bent een rotmoeder, weet je dat? Op 16 augustus 1956 stierf mijn vader aan een hartaderbreuk. Mijn broer is hier eveneens aan gestorven. Ik was toen reeds 6 maanden zwanger, het nieuws kwam als bij donderslag bij heldere hemel. Mijn verdriet was zo groot, dat ik zelfs geen ruzie kon maken, toen mijn moeder doodleuk zei: Ik wil niet dat ji achter de lijkwagen loopt, want je bent zwanger, je kunt vanmiddag naar de koffietafel komen! Ik antwoordde enkel: Ja ma, dat zal ik doen! Wenend liep ik onderweg naar mijn moeder, ik kon echter de verleiding niet weerstaan om mijn vader een laatste groet te brengen. Aan het graf gekomen, waren de grafdelvers reeds de eerste aarde op de kist aan het gooien. Bij het zien van dit maneuver, barste ik in tranen uit en liep weg. Aan het kerkje van Maria Bijstand, zo'n 20 meter verder waar de koffietafel plaatsvond, waren reeds alle familieleden aanwezig. Bij het zien van zoveel volk riep ik snikkend: Ik ben naar het kerkhof geweest en heb gezien hoe grafdelvers de eerste aarde op de kist gooide, dit heeft mij meer pijn gedaan, dan dat ik achter het lijk van mijn vader had gelopen! Iedereen keek mij medelijdend aan. Mijn moeder zei: Ik wist niet dat je zoveel van je vader hield. Toen ik die avond ging slapen, ik zag steeds voor mijn ogen het zand op

de kist liggen. Ik weende en weende, tot ik van vermoeidheid in slaap viel. Op 30 november van hetzelfde jaar brak mijn water, juist toen ik op bezoek was bij moeke, jij gaat bevallen, want je water is gebroken, jij moet zo vlug mogelijk naar het moederhuis Sint Erasmus gaan!

Dit is het oude Sint Erasmus ziekenhuis, waar mijn eerste kindje, Gerda geboren werd

4-De geboorte van mijn eerste kindje

Op zaterdag 1 december 1956 werd mijn dochtertje Gerda 's om half twaalf 's middags geboren. Ze woog 3.600 kilogram. Het geven van een naam gaf bij de familieleden gekibbel. Mijn moeder wilde dat ik mijn dochtertje Trudy, mijn zuster wilde dat ze Françoise noemde. Ik luisterde naar geen van beiden en noemde mijn dochtertje Gerda naar mijn moeder, die Gertruda heette. Ik dacht bij mijzelf als ik mijn kind naar haar noem zal ze misschien war liever zijn. Toen echter mijn dochtertje wat ouder werd ontdekte ik dat ze mentaal gehandicapt was.

Gerda negen maanden oud

Een van de vriendinnen van mijn moeder zei mij destijds: Als je met Pierre trouwt zult ge later gehandicapte kinderen ter wereld brengen. Maar ik antwoordde haar: Ik kan het hier thuis niet meer uithouden, ik wil weg uit deze hel! Vijftien maanden later, mijn moeder kwam op bezoek en zei: De vrienden uit West-Vlaanderen vragen of Gerda bij hen voor 14 dagen op vakantie komen. Ik was van niets bewust en stemde toe. Zondag vertekken ze terug naar huis, dan komen ze Gerda halen. Toen mijn dochtertje reeds 14 dagen bij deze lieden was, begon ik haar te missen. Ik ging

dus naar mijn moeder en vroeg haar: wanneer komt mijn dochtertje naar huis? Och Olga, zei ze laat ze maar ginder, want jij hebt zoveel geld niet om voor haar te

zorgen, bovendien ben je niet respensabel genoeg, als je begrijpt wat ik bedoel! Buiten mijzelf van woede schreeuwde ik: Begin je weer met je te verwijten, hou je dan nooit op, nu onmiddellijk heb ik het geld niet om mijn kind te halen, maar ik ga ervoor sparen, je wil mij mijn kind afnemen he? Wat ik doe is goed, maar je bent zo lomp, dat je er niets van begrijpt! Antwoorde mijn moeder nijdig. Woedend antwoorde ik: Neen ma, jij wil mijn kind afnemen en alle middelen zijn goed. Terwijl ik als razend de deur met een smak dichtgooide. Wij hadden het niet breed, want wekelijks kreeg Pierre 672 Frank per week. Het duurde dan ook een hele tijd, dat ik het geld voor de trein bijeen gespaard had. Drie maanden later vertrok ik zonder iets tegen mijn moeder te zeggen. Bij mijn aankomst sprong mijn hart omhoog van blijdschap. De pleegouders waren in de veronderstelling dat mijn dochtertje voorgoed bij hen bleef. Ik zei hen: Ik ben gekomen om mijn dochtertje terug naar huis te nemen, ik wil zelf mijn kind grootbrengen!

Mijn dochtertje Gerda

Mijn dochtertje Gerda

Olga Janssens

Mijn dochtertje Gerda bij die mensen, waar mijn moeder ze heen gestuurd heeft

Mijn eerste kindje Gerda Janssens

Enkele dagen later kwam mijn moeder en bulderde: Ik heb mijn best gedaan om jouw dochter een volwaardige opvoeding te geven, maar jij moest het weer verknallen, wat voor een dochter ben jij eigenlijk? Ik antwoordde nijdig: Besef jij wel wat moederliefde is, jij hebt mij zoveel aangedaan en nu doe je alles om mij mijn kind te ontnemen, noem jij dat goed zijn, buiten, je bent de nagel van mijn doodskist! Razend stond ze voor mij terwijl ze mij allerlei verwijten naar mijn hoofd slingerde. Mijn moeder voelde dat ze ditmaal geen vat meer op mij had en trok aan het kortste eindje.

5-De geboorte van mijn tweede dochtertje Ria

Mijn dochtertje Ria

Twee jaar later kreeg ik weer een kindje ze werd geboren op 9 augustus 1958, om half elf in de voormiddag. Tussen mijn oudste dochtertje Gerda en het tweede kindje kreeg ik nog een miskraam. Dit tweede dochtertje was eveneens mentaal gehandikapt. Ik heb mijn kindje genoemd naar moeke, een vriendin van mijn moeder, uit dankbaarheid, omdat ze mij zeer goed geholpen heeft, toen ik in geldnood zat. Moeke was dan ook de meter van mijn dochtertje. Toen ik moest bevallen was dit zeer moeilijk, omdat ik als ik thuis was, telkens opening kreeg. Ik zal het u vertellen hoe het gegaan is: De eerste keer, ik kreeg barensweeën, Pierre belde de dokter en zei, ja ik denk dat ze moet bevallen. Wel, zei de dokter: ik zal eens zien hoe ver het staat. Zogezegd zo gedaan. Hij onderzocht mij en zei, ik moet met haar vlug naar het moederhuis, want ze heeft 5 frank opening. Zo vlug wij konden reden wij in allerijl naar de kliniek, daar aangekomen. Onderzocht de dokter mij en zei, ze heeft geen opening meer, ik neem haar mee naar huis. Thuis gekomen zei de geneesheer: Och nu heb je weer voor 5 frank opening, wij moeten terug naar het ziekenhuis. Nu na de derde keer mocht ik niet meer naar huis en werd aan handen en voeten vastgebonden en hebben twee verpleegsters en een dokter zo hard ze konden op mijn buik geduwd dit deed zeer veel pijn, tot Ria geboren werd. Neen dit zou ik niet meer willen meemaken, ik schreeuwde het uit va pijn. Twee jaar later Gerda was reeds 4 jaar, toen ik verliefd werd op een andere man. Wat ik voor hem voelde was dieper en hechter, zoiets had ik niet voor Pierre gevoeld. Ook was ik bang om nogmaals een gehandikapt kind ter wereld te brengen. Ik had hem maar even gezien en ik kon hem niet meer uit mijn gedachten zetten. Op 22 november 1960 ging ik met de fiets naar Kapellen, hier ging ik steeds mijn vlees halen. Ik woonde toen in Stabroek. Ik was te weten gekomen, waar hij werkte en ik besloot Henry van zijn werk af te halen. Ik wilde hem nog eenmaal zien. Het was 19 uur, wij gingen in een donker straatje, niemand kon ons zien. De tijd was vlugger voorbij dan ik dacht. Tot mijn ontzetting constateerde ik dat het reeds 10 uur was. De angst uit mijn kinderjaren kwam weer voor mijn geest. Ik durfde niet meer naar huis gaan. De volgende morgen ging ik dan toch naar mijn man, want ik wilde mijn kinderen halen. Ik vertelde Pierre, dat ik besloten had hem te verlaten. Maar Pierre nam dit niet in dank aan en riep woedend: Verlaat mij maar, maar de kinderen blijven bij mij, begrepen? Ik zal ervoor vechten, zodat mijn kinderen aan mij worden toegewezen! Toen ik terug bij Rikske aankwam vertelde ik hem het voorval. Liefkozend nam hij mij in zijn armen en zei: Neem een advocaat onder de arm, die regelt het wel voor jou, dat je uw kinderen bij jou hebt. Ja, antwoordde ik snikkend, ik hiervoor geen geld! Maar liefje toch, antwoordde Rikske, je hebt mij toch! Ik ga voor jou werken als je bij

mij blijft wonen! Het proces duurde 2 jaar . Intussen had ik enkel het bezoekrecht. Toen op 8 september 1962 de echtscheiding werd uitgesproken, werden de kinderen Gerda en Ria onder mijn hoede geplaatst. Zes jaar geleden was Rikske met zijn hele hebben en houden met zijn Russische vrouw naar Rusland geëmigreerd. Zijn vrouw had heimwee naar vaderland. Na enige tijd verliet Raya haar man om bij een andere te gaan wonen. Door deze omstandigheden wilde Rikske terug naar België, maar dat ging niet van een leien dakje, want hij stond ingeschreven dat hij geëmigreerd was. Hij mocht Rusland niet verlaten. Hij schreef naar hogere instanties, maar alles was tevergeefs. Tot hij toch naar België mocht. Ik had mijn man verlaten en niets meegenomen. Rikske, die nog maar enkele weken terug in België was had ook niets. Wij hadden dus niets, geen meubelen, geen stoelen niets. Een kartonnen doos diende als tafel. Ons gezin telde 6 personen begrijpende: Rikske ikzelf, zijn 2 zonen: Willy en Mark, zijn dochter Nelly moest in Rusland blijven tot haar 18^e verjaardag en mijn 2 kinderen Gerda en Ria.

6-Ik moest mijn woning verlaten

Op 29 augustus 1961 werd mijn zoontje Ronald geboren, Ronald is een zeer gezond kind. Ondanks dat wij niets hadden, waren dit de gelukkigste jaren van mijn leven. Op 13 juni 1963 werd mijn dochtertje Nancy geboren.

Nancy geboren 13 juni 1963 deze foto is genomen twee dagen voor ze stierf

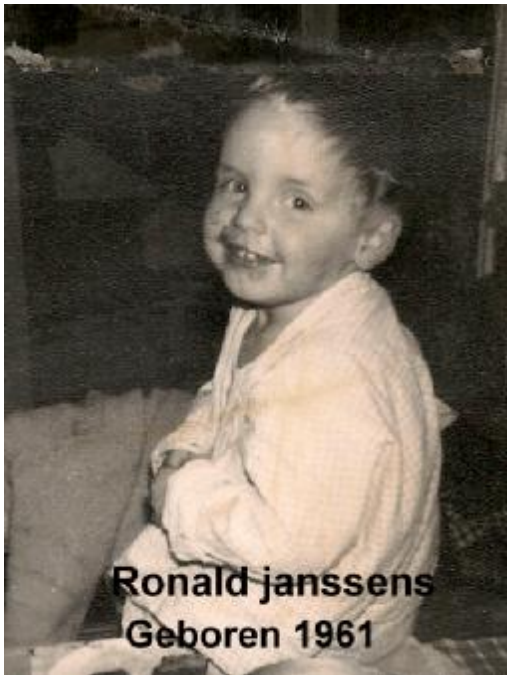
Op 29 augustus, besloten wij dat wij een verjaardagsfeestje moesten organiseren, omdat Ronald twee jaar werd wij hebben dit feestje uitbundig gevierd en vele foto's genomen. Twee dagen later vond Mark 's morgen Nancy met schuim op haar mondje. Rikske probeerde haar nog mond op mond beademing, maar het mocht niet baten. Door het verlies van mijn dochtertje was ik geheel afgeknakt, ik weende ganse dagen. Het duurde dan ook een hele tijd voor ik er weer bovenop kwam. Nu na zoveel jaren denk ik nog steeds aan mijn dochtertje, dat maar twee en een half maand is geworden. Een jaar later 23 september 1964 kwam Nelly, Rikskes dochter naar België. Ze had de hele tijd bij haar grootmoeder gewoond in Rusland. Zo goed ik

kon leerde ik haar het Nederlands. Ik kon echter geen Russisch, zodat wij elkaar niet verstonden. Ondanks dit alles was ik blij haar te leren kennen. Toen 's avonds in bed lag dacht ik tevreden: nu heeft Rikske al zijn kinderen bij zich, nu kan ons niets meer scheiden... Stilaan begon hij zéér vervelend te doen en weigerde voortaan zijn loon af te geven, wat niet wil zeggen dat mijn kinderen en ik honger geleden hebben, hij kocht alles zelf. Doordat het kindergeld op mijn bankrekening kwam had ik toch nog wat geld om voor mijn kinderen of voor mij iets te kopen. Deze handelwijze was ik van hem niet gewoon, dit verontrustte mij: Ik dacht: Wat zou er met hem aan de hand zijn, als hij van zijn werk komt gaat hij zich direct omkleden en gaat onmiddellijk weg om 's avonds zéér laat terug naar huis te komen. De angst en jalousie nam langzaam bezit bij mij. Ik weende dag en nacht, omdat hij zij zo afstandelijk opstelde. Op zekere dag vroeg ik: Wat is er in godsnaam met jou aan de hand, je koopt het eten zelf, als je van je werk komt kleed je, je helemaal op en betrekkingen wil je ook al niet meer, heb je soms een ander? Toen ik dit zei keek hij een andere kant op en zei nors: Bemoei je met je eigen zaken en laat mij met rust, begrepen? De sfeer met Rikske werd met de dag grimmiger, als ik iets deed om goed te doen snauwde hij mij af. Hierdoor had ik enorm veel verdriet en zocht troost met mijn vriendin, waarmee ik reeds 13 jaar bevriend was. Dan nam ze mij troostend in haar armen en zei: Ween niet, hij zal wel beteren en trek het je niet aan! Wanhopig antwoordde ik: Ik houd zoveel van hem, ik ga hem verliezen! Och, antwoordde Julia: Iedereen heeft wel eens een kwade bui, dat zal wel overgaan. Ik zei wenend: Ben ik dan écht voor het ongeluk geboren? Ik vermoedde nog steeds niet, dat mijn vriendin met Rikske te doen had. Wat was ik nog onervaren. Enkele maanden later zette hij mij en zijn eigen kind aan de deur. Mijn andere twee kinderen Gerda en Ria verbleven in het Zwart Goor in Merksplas. Woedend riep ik: Nu wij eindelijk mooie meubeltjes hebben zet je ons op straat, zes jaar hebben wij samengewoond, wij hadden niets, wij hebben samen 2 kinderen, denk er eens over na, heb je dan geen hart? Rikske antwoordde ongeduldig: Ja, ja ga nu maar, ik heb je niet meer nodig! en sloeg de deur pardoes voor mij dicht! Daar stonden wij dan, zonder steun en geen woning meer. Ronald was pas 4 jaar. Ik nam de autobus, het was die zondag rond half elf 's morgens. Ik besloot naar mijn moeder te gaan, alhoewel ik wist, dat ik op haar steun niet moest rekenen. Ik hoopte echter dat ze in deze situatie ons wel zou helpen. Toen ik bij haar aanbelde vroeg ze geschrokken: Maar Olga, hoe zie jij eruit, waarom heb he geweend? Ik hoorde bij deze vraag geen oprechte bezorgdheid. En weer vloeiende er tranen. Ik zei droevig en hartverscheurend te wenen en zei: Rikske heeft ons buiten gegooid, kan ik en Ronaldje een paar dagen hier blijven, want ik heb geen onderdak? Neen, antwoordde ze

verontwaardigd, ik heb geen plaats, ga naar hem terug en zeg hem, dat je hier geweest bent om onderdak te vragen en zeg hem, dat ik geen plaats heb! Neen ma, hij heeft gezegd dat ik moet meer terug komen, blijf voor altijd weg, dat heeft hij woedend gezegd! Wel, ge weet het, ik heb gezegd, dat ik geen plaats heb en ga nu maar naar hem! Vruchteloos probeerde ik haar nog op andere gedachten te brengen, maar niets mocht baten. Geheel ontmoedigd verliet ik haar na enige tijd. Doelloos liep ik door de straten mijn hoofd brekend met die enige vraag: Waar ga ik en mijn zoontje slapen? Het was reeds 19 uur, toen ik ten einde raad naar de politie ging een smekend om een onderdak vroeg. De agent van dienst antwoordde mij: Als ik jullie een bed geef, wordt je ingeschreven als landloopster, wat wil zeggen, dat ik jou en je zoontje naar de gevangenis moet brengen. Ik kon dus kiezen, de gevangenis of de straat. Dit beviel mij niet en antwoordde: Neen, dat doe ik niet, tussen vier muren zitten heb ik geen behoefte en ik verkoos dus de straat. Ik met mijn zoontje Ronald liepen nog enkele uren rond. Het was reeds half elf, met de moed der wanhoop ging ik terug naar mijn moeder, terwijl ik dacht: Als mijn 2^e vader thuis is, doet ze niet zo hatelijk. Mijn moeder woonde reeds enkele jaren met deze man. Ik respecteerde hem als een volwaardig familielid, maar aangezien ik te veel van mijn vader hield kon ik hem niet aanspreken met "papa", dus sprak ik hem aan als "bompa". Dat ik hem bompa noemde was hij er zeer blij mee. Ik belde dus die dag op 31 januari 1965 bij mijn moeder terug aan. Woedend zei ik: Hoe kun je zo hard zijn, dat je mij met je kleinzootje op straat laat lopen zonder onderdak, jij bent een rot moeder weet je dat? Bompa, die in de voorste kamer was en deze discussie hoorde riep: Wat is er gaande? Ik riep woedend terug: Ons ma wil mij en Ronaldje geen onderdak geven, Rikske heeft ons op straat gezet! Deze uitval viel bij mijn moeder niet in goede aarde, nijdig riep ze nog voor bompa kon antwoorden: Kom dan maar binnen, maar denk eraan dat ge zo vlug mogelijk een woning moet zoeken, hier kunnen jullie niet blijven! Ik wist indien ik weer ze de kans kreeg ons weer op straat zou zetten. Hiervan was ik 100% overtuigd. Daarom zei ik enkel: Ja ma! Wij verbleven 3 weken bij haar. Gedurende de ganse tijd zanikte ze iedere dag met de vraag: Heb je al iets gevonden? want hier kunnen jullie niet blijven! Ik vond raadzamer te zwijgen dan zei ik enkel: Ik doe mijn best, maar ik heb nog niets gevonden, zodra ik iets gevonden heb, ga ik hier weg! Ik vond het gezanik van mijn moeder stresserend. Ik hoopte, dus vlug een woning te vinden. Eindelijk was het zover, er was een kelderverdieping vrijgekomen in dezelfde straat. Ik had geen middelen van bestaan, daarom ging ik steun vragen aan de openbare onderstand. Nog steeds had ik verdriet over het verlies van mijn dochtertje Nancy en mijn geliefde. Intussen had ik van een goede kennis vernomen dat Julia, mijn vriendin bij

Rikske woonde. Mijn wereld stortte in. Waar kon ik troost vinden? Mijn broer en mijn vader zijn gestorven. Bij mijn moeder kon ik niet terecht, ze verweet mij steeds, dat het mijn schuld was. Je bent slecht, daarom heeft Rikske jou en je zoontje aan de deur gezet. Naarmate de tijd verstreek kreeg ik meer en meer hartpijn. Een maand nadat Rikske mij en Ronaldje ons aan de deur heeft gezet, dus op 31 januari 1966 maakte ik kennis met een andere man. Ik wilde kost wat kost weer een huishouden om een nieuw leven te beginnen. Ik zocht, niettegenstaande alles troost en vergetelheid bij mijn moeder, die ik niet kon vinden. Ik was naïef en dacht: indien deze man mij gelukkig zou maken, ik van die snijdende pijn zou verlost worden. Maar wat heb ik mij vergist... Adolf beloofde mij de hemel op aarde, wij zouden gaan samenwonen om na enkele maanden te trouwen, maar hiervan kwam er niets terecht. Ik leefde in de grootste armoede. In deze periode werd ik zwanger. Ik bracht hem op de hoogte, dat ik een kind verwachtte. Bij het horen van het vaderschap sloeg hij rood aan en riep woedend: Ik denk er niet aan om voor dit kind te zorgen, ik dank je hartelijk! Na deze woorden vertrok hij woedend, de deur met een smak dichtgooiend. Ik liep achter hem om hem te overhalen op zijn woorden terug te komen, ik riep: Wees redelijk, ik draag jouw kind, het heeft een vader nodig! Over zijn schouder antwoordde hij: Dat is mijn zorg niet! Wenend liep ik terug naar huis en gooide mij op mijn bed, mij steeds afvragend: Ben ik voor het ongeluk geboren? Enkele dagen later vernam ik dat hij reeds gehuwd was, had ik dat geweten, dan had ik met hem niet begonnen.

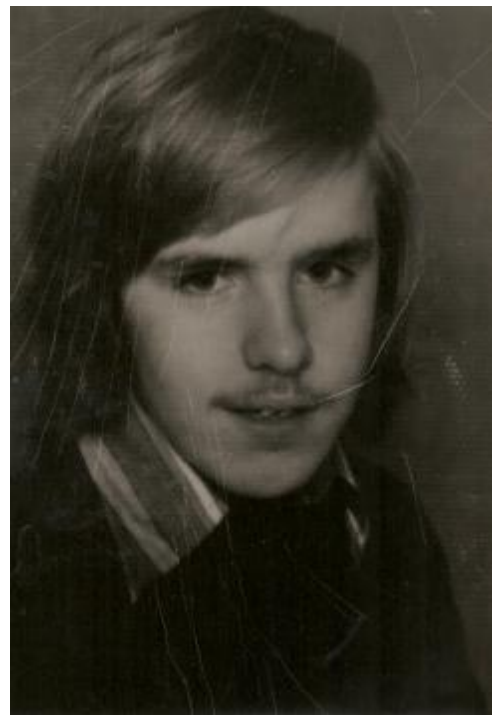
7-Wij hebben besloten uw zoontje te adopteren

Ronaldje en mijn dochtertje Gerda

Ronald

Ronald

Enkele maanden later kwam zuster Camilla, de hoofdzuster, waar mijn zoontje naar School ging. Over enkele dagen zou mijn zoontje, die zuster Camilla goed kende mee naar Knokke mogen. Deze mensen konden geen eigen kinderen krijgen. Dat nonneke zei er nog bij, dat ik zo beter kon rusten tijdens mijn zwangerschap. Ik had vertrouwen in deze non en ik gaf dus toe. Ik vroeg hoelang Ronaldje zou wegblijven. Het koppel antwoordde mij: ongeveer 14 dagen. Mijn zoontje vertrok op 8 augustus 1966. Rond de middag kwamen deze mensen Ronaldje ophalen. Toen mijn zoontje vertrokken was besloep mij een eng voor gevoel. Ik moest steeds aan mijn zoontje denken. Ik kreeg spijt, dat ik mijn zoontje meegegeven had aan die lui, die ik niet kende. Nadat hij reeds twee dagen vertrokken was kwam mijn moeder. Wij spraken over koetjes en kalfjes, tot ik op zeker ogenblik vroeg om Ronaldje bij te houden tijdens mijn verblijf in het moederhuis. Wat, riep ze woedend, denk je dat ik gek ben, wel als je in het moederhuis ligt zal ik zorgen dat je geen bezoek krijgt, ik zal je straffen! Telkens als wij alleen waren zei ze telkens zo'n vreselijke dingen. Heb je dan geen hart, ik ben je dochter, ik heb je steun nodig, jij bent mijn moeder, begrijp je dat dan niet? Riep ik wanhopig. Veertien dagen later kwam mijn zoontje Ronald terug. Wat was ik blij, ik nam hem in mijn armen en gaf hem vele kusjes. Toen onze blijdschap om ons terugzien wat bekoeld was zeiden deze mensen, het was net of ik een koude douche op mij kreeg: Wij hebben besloten zoontje te adopteren, jij hebt geen geld dus heb je ook geen moederliefde, Wij willen je veel geld geven in ruil voor je kind! Ik antwoordde woedend: Denken jullie dat ik gek ben, mijn kind is niet te koop en buiten, ik wil jullie nooit meer zien! Bij het buitengaan zeiden ze nog: Goed, je gooit ons buiten, je hoort nog van ons! Ze stuurden dag in dag uit iemand om mij te overtuigen om mijn kind af te staan, elk uur van de dag was goed om mij op andere gedachten te brengen. Dit heeft drie maanden geduurd. Toen dit niet lukte namen ze een advocaat onder de arm. Hij zond mij een brief met het verzoek om eens naar zijn bureau te komen. Ik las de brief met verbazende nieuwsgierigheid. Ik vroeg mij af wat deze raadsman van mij wilde. Bij de advocaat gekomen vroeg hij mij zonder omwegen: Bent u bereid uw zoontje af te staan? Neen, dat doe ik niet, ik zou willen dat deze mensen mij met rust laten. Nadat ik bij die raadsman ben geweest hebben deze mensen mij niet meer lastig gevallen. Enkele maanden later hoorde ik uit goede bron dat deze mensen een ander jongentje hadden aangenomen, die ze Jean-Pierre hebben genoemd.

8- De geboorte van mijn zontje Jean Pierre

Het werd oktober en nog steeds vond ik geen opvang voor Ronaldje, voor mijn verblijf in het moederhuis. Ten einde raad vroeg ik aan mijn pleegdochter om Ronaldje bij te houden. Toen hij reeds twee dagen bij ons Nelly was, (het was voor alle dagen) vond hij een aansteker in de vorm van een revolver, die op de kast in de living lag. Hij wilde die avond vroeg gaan slapen, want hij voelde zich zo moe... Neen, het was geen vermoeidheid, zonder dat ons Nelly het wist had hij de aansteker mee naar bed genomen. Onder de lakens stak hij de aansteker aan en uit, maar wat gebeurde er? Plots stond haar bed in brand, haar nachtkastje en het karpetje, dat voor haar bed lag. 's Anderendaags bracht Nelly, mijn pleegdochter, kleine Ronald terug en zei: dat hij alles verbrand had. En Weer zat ik in de problemen, wie zou op mijn zoontje willen letten tijdens mijn verblijf in het moederhuis? Ik ging nogmaals naar mijn moeder om te vragen of ze op Ronaldje wilde letten tijdens mijn verblijf in het moederhuis. Ze antwoordde woedend: Ik heb toch gezegd, dat ik dat niet doe, trek je plan en ik zal zorgen dat je geen bezoek krijgt in het moederhuis, want ik verwittig niemand en laat mij met rust! Het huilen stonde mij nader dan het lachen, ik smeekte: Mama alstublieft geef mij jouw vriendschap, ik dit zo nodig, ik ben toch je dochter! Zeer koel antwoordde mijn moeder= Ik heb genoeg van jou, vraag niets meer en laat mij in godsnaam met rust! Riep ze woedend. De dag naderde met rasse schreden. Het was voor iedere dag en nog steeds had ik geen babysit gevonden. Die nacht, het was 15 november 1966 was het zover, ik kreeg de eerste barensweeën. Noodgedwongen probeerde ik nog eens bij mijn moeder, die ongeveer 300 meter verder woonde. Ik kromp zowaar ineen van pijn, ik wilde nog niet naar het moederhuis, want mijn zoontje was nog niet geborgen. gelukkig sliep hij vast. Strompelend verliet ik mijn woning, Ik was gedwongen hem even alleen te laten, terwijl ik naar mijn moeder ging. Ik belde bij mijn moeder, het was drie uur 's nachts. Toen mijn moeder de deur opendeed. Ik kon nog net zeggen: Ma het is zover, het is tijd voor mij dat ik naar het moederhuis ga, De kleine is alleen, nu moet ge hem wel bijhouden, want nu stel ik jou verantwoordelijk, Ik dien klacht neer, als hem iets overkomt, je moest je schamen, is dit geen kleinkind van jou? Ja, ja ik zal wel voor hem zorgen, maar ik had het liever anders gewild! Ik kon echter niet op deze laatste woorden reageren, want de pijnen kwamen meer en meer. Ik hoorde haar nog zeggen; ik ga mee naar het moederhuis. Aan de overkant van de straat was een taxiplaats. De pijn waren nu zo hevig, dat ik bijna niet op mijn benen kon staan. Kronkelend van pijn liepen wij de straat over, ik moest zelf een taxi bellen, de hoorn van de telefoon ging bijna niet. Toen wij in de kliniek aankwamen zei ze plots doodleuk: Denk eraan, ik verwittig niemand, jij zult geen bezoek ontvangen, ik ga nu naar huis en wees gerust, ik zal wel voor Ronaldje zorgen! Toen ze dit zei waren wij

een ogenblik alleen, omdat de verzorgers een karretje waren gaan halen. Een proficiat of sterkte kind of iets dergelijks kon er niet af, alleen deze laatste hatelijk woorden, die nu na zoveel jaren nog steeds in mijn oren klinken. Toen ik deze barensweeën kreeg, kon ik onmogelijk ons Nelly bereiken, omdat ze te ver woonde. Ik weet voor honderd procent dat alles niet zo gegaan zou zijn, zij zou mij zeker geholpen hebben, dan had ik niet naar mijn moeder moeten gaan. De dertien dagen van mijn verblijf kreeg ik geen bezoek. Ik was alleen met mijn verdriet. Daarom beste lezers ik zeg u, mijn moeder was een kreng. Mijn verdriet was onbeschrijflijk, hoe is het mogelijk dat mijn moeder zo hard kon zijn? Mijn zoontje werd geboren 's morgens om 7,15 uur. Na de bevalling werd ik naar een zaal gebracht, waar ongeveer vijftien bedden stonden. Mijn moeder was niet geïnteresseerd in haar pas geboren kleinkind. Ik kreeg een afkeer van mijn moeder, de tranen die ik toen gelaten heb was niet te beschrijven. Die eeuwige stilte toen ik in het moederhuis lag, geen woord van troost, geen schouderklopje, niets... Menige keer dacht ik: Indien mijn kinderen door een man verlaten werden zou ik evengoed voor mijn kleinkinderen zorgen. Enkele maanden later leerde ik een andere man kennen, ik wilde toch zo graag een huishouden, met een vader en moeder. Maar deze man vertikte het te gaan werken. 's Morgens vertrok hij om 7 uur en 's avonds om rond 17 uur kwam hij terug. Hij had de ganse tijd in het park gezeten, wat ik later te weten kwam. De armoede werd erger en erger. Ik besloot een winkel in consignatie te beginnen, zo hoefde ik niets op voorhand te betalen. Maar ik kon daarna de verkochte goederen niet meer betalen. In datzelfde huis ben ik dan als gerant een witwasserij begonnen, die enkele tijd later falliet is gegaan. Intussen hoefde ik geen huishuur te betalen, wat voor mij een hele verlichting was. Ik startte dus op 15 januari 1968. Elke 6 weken kwam men de goederen, die ik verkocht had ontvangen. De dag kwam naderbij dat men de verkochte goederen kwam ontvangen, maar ik had geen geld... Ik had er eten voor gekocht. Ik heb toen geld bij ons Nelly geleend. Ik kreeg destijds geen kindergeld, omdat er bij een man woonde en ik dit moest ontvangen langs zijn werk. Voor mijn twee zonen kreeg ik niets langs mijn echtgenoot, omdat deze niet uit ons huwelijk gesproten waren, zodoende waren mijn inkomsten veel minder. Het was geen lachertje om mijn vier kinderen groot te brengen. Twee maanden later ging de witwasserij falliet. Voortaan moest ik ook instaan voor de huur. Frans was zagezegd reeds drie weken aan het werk. Op een dag, ik had geen geld, ik besloot naar zijn werk te bellen om een voorschot te vragen op zijn loon. Tot mijn grote verbazing hoorde ik dat hij er amper drie dagen gewerkt had. Op zekere dag wandelde Nelly door het Rivierenhof in Deurne, plots zag ze Frans op een bank zitten op een uur dat hij normaal moest werken. Toen hij die

avond nadat ik getelefoneerd had thuis kwam riep ik woedend: 't Was plezant in het park zitten zeker? Voortaan ga je werken of je kunt je boeltje pakken, begrepen? Ik was zo boos, dat ik niet met hem sprak, tot hij op zekere dag vroeg: Ga jij nog lang boos op mij zijn? Ik antwoordde nijdig: Als je gaat werken en niet in het park gaat zitten, dan zal ik terug spreken, je mag blij zijn dat ik met jou zoveel geduld heb! Bij een andere vrouw zou je allang buiten gevlogen zijn, weet je dat? De ene klap kwam na de andere, Frans was ook niet zo goed voor mijn kinderen, de meeste slagen kreeg mijn zoontje Ronald. Telkens ik naar de bakker of de groenten winkel ging deed hij iets met de kinderen, dat niet door de beugel kon. Die dag, mijn oudste dochter, die reeds dertien was kwam naar mij gelopen en zei opgewonden: Frans heeft onze Ronald door het venster gehangen, terwijl hij hem vasthield met zijn kleding. Dit deed de emmer overlopen, ik zocht een middel om hem buiten te gooien. Maar is vlugger gezegd dan gedaan. Ik wilde hem ook niet zonder onderdak zetten, want ik wist hoe het voelde opeens geen dak boven je hoofd te hebben. Daarom besloot ik te wachten tot de bungalow af was, die hij aan het bouwen was. Ik zei hem niets van mijn voornemen en zweeg. Frans had een erfenis gekregen, hij heeft mij nooit gezegd hoeveel geld hij geërfd heeft. Enkele maanden later nadat dus de wasserij falliet was, besloot ikzelf met een kleine wasserij te beginnen. Ik ging een handelsregister halen en ik startte op 14 maart 1968. Nu dacht ik zeker, dat mijn geldproblemen opgelost waren. Ik had een huishoud pers, huishoudmangel en een volautomatisch wasmachien. Ik werkte zeer hard, ik moest bovendien alles alleen doen, zoals wassen strijken, de was sorteren, de wassen halen en brengen, want ik kon toen nog niet met een auto rijden. Om niet te spreken over mijn huishouding, zoals voor de kinderen zorgen eten maken, de kinderen naar school brengen en halen enz... Hierdoor had ik te weinig nachtrust, ik sliep slechts twee uur ^per nacht. Zo kon het niet verder, na enkele maanden stopte ik met de wasserij. Op 2 augustus 1970 heb ik Frans aan de deur gezet. Tien maanden later, 't was 11 juni 1971. Gerda, mijn oudste dochter riep ij apart en zei: Mama, Frans laat mij niet met rust, hij komt mij elke dag van school halen en dan moet ik meegaan naar zijn appartement, waar hij mij verkracht, maak alstublieft een einde aan deze toestand, ik wil hem niet meer zien! Waarna ze zich wenend in mijn armen wierp. Bij het vernemen van dit vreselijk nieuws, riep ik buiten mijzelf: Kom Gerda, dit kan niet, wij gaan een klacht indienen, zo kan het niet verder. Ik ben echter nooit te weten gekomen of hij gestraft is geweest, ja dan neen. Maar ik moet u wel vertellen, dat wij hem nooit meer gezien hebben. Dag na dag had ik minder en minder geld en werd steeds armer. Voor elke dag, dat wij konden eten, dankte ik God voor de sterkte, die hij mij gaf om vol te houden,zoals toen men destijds veel moeite deed om mijn zoontje te

adopteren. Telkens als ik naar Ronaldje keek, kreeg ik een gevoel van geluk over mij, dan nam ik hem in mijn armen en zei ik: Wat ben ik blij, dat God mij de sterkte heeft gegeven en dat ik jou niet heb afgestaan, ik lijd nog liever honger dan jou te verliezen! Ik voel nog steeds die vernedering, toen het koppel doodleuk zei: Wij hebben besloten je kind te adopteren, jij hebt geen geld, dus kan je ook geen liefde geven aan je kinderen! Om te overleven ging ik naar de markt om de groenten op te rapen, die niet meer verkocht konden worden. Enkele maanden later, het werd Kerstmis, 't was daags tevoren, ik had verdriet omdat ik geen geld had, een kerstboom of zelfs een speelgoedpopje, dat kon dienen als kindje Jesus had ik niet. Ik had enkele de luttele som van 3 frank op zak. Kerstavond kon helaas niet gevierd worden. Die namiddag, het was 24 december, het was reeds laat toen ik besloot om met de kinderen te gaan wandelen. Ik wilde de kerstversieringen gaan bekijken. Toen wij op straat waren zagen wij mensen druk doende om hun kerstinkopen om in familiekring het kerstfeest te vieren. Dit te zien deed mijn hart pijn. Terwijl wij in de winkel naar de kerstversieringen keken, ontdekte Gerda plots, dat er geld op de grond lag, ze zei: Kijk ma, hier 500 frank, mij het geld overhandigend zei ze: Nu hoef je niet meer te wenen, nu kun je een kindje Jesus en een kerstboom kopen! Ik was blij verrast nam ik het geld aan en zei: Oh, Gerda dank u, nu kunnen wij toch een beetje kerstmis vieren! Wij liepen een tijdje rond om de boom en het speelgoedpopje te kopen. Maar de boom was veel duurder dan de vijfhonderd Frank die Gerda gevonden had. Ik besloot geen speelgoedpopje te kopen, maar een echt kindje Jesus, ik kocht wat watten en engelenhaar. Om dit alles volledig te maken kocht ik nog een klein taartje. Toen wij naar de uitgang gingen stond ons daar een 2^e verassing te wachten. Aan de deur van de uitgang lag een kerstboom, die mensen waarschijnlijk hadden weggegooid. Wij waren blij, dat wij dan toch nog van de kerstsfeer konden genieten. Ik was zeer zuinig met het geld, ik kocht eten te kopen voor de volgende dagen. Maar na enkele tijd was het geld op en weer most ik mij afvragen: Wat eten wij vandaag? In de zomer plukten wij brandnetels, die ik dan klaarmaakte als bloemkool met melk en zetmeel. Indien ik tenminste dit kon kopen. Ik trok mijn plan, de ene dag aten wij de schillen als groenten, soms ook het loof van radijsjes en de andere dag de aardappelen. Op zekere dag zij mijn zoontje Ronald: Ik wil ook helpen, ik zal auto's gaan kuisen, dan moet je geen brandnetels meer te plukken. Je armen en handen zullen niet meer rood kleuren, om ons eten te kunnen geven. Ieder morgen vertrok hij met een emmer, een spons en een zeemvel en wat zeep, indien ik dat had. Zoals iedere dag gaf hij fier het geld, zo had ik het tijdelijk wat beter, maar toen kwam de winter, de miserie begon weer van voor af aan. Overmand van de zorgen zag ik het financieel niet meer zitten, ik stapte met pijn in

mijn hart naar de jeugdpolitie. Ik beseftte echter te laat, dat ik dat beter niet gedaan had, want ik was mij niet bewust van de gevolgen dit zouden hebben. Ik smeekte om hulp en vroeg een plaatsing voor 3 maanden, door deze oplossing zou ik gered zijn. Ik wou gaan werken om er financieel weer bovenop te komen. Ik vertelde wenend aan de vrouwelijke politiebeambte mijn ervaringen. Ze luisterde aandachtig, nadien schreef ze alles op. Toen ze gedaan had zei ze: Wij zullen je helpen om je kinderen een paar maanden te plaatsen, ik heb uw kinderen onder de hoede van de jeugdrechter geplaatst. Wat dit te betekenen had ik geen flauw benul. In mijn hele leven had ik nog nooit van een jeugdrechter gehoord, daarom zei ik enkel: Ja, dat is goed! (Dit had ik beter niet gezegd) De agente vroeg mij het document te willen ondertekenen. Ze heeft echter het papier niet voorgelezen, zodat ik niet op de hoogte was van de inhoud. Zonder een vorm van onderzoek werden mijn Vier kinderen: Gerda, Ria, Ronald en Jean Pierre geplaatst. De jaren, die hierop volgden had ik meer verdriet dan de tijd voorheen. Van de gerechtelijke diensten kreeg ik bericht waar mijn kinderen geplaatst werden. Daarna hoorde ik niets meer noch van het gerecht, noch van mijn kinderen. Deze toestand duurde ongeveer 3 maanden, Ik wist ook niet dat men een schriftelijke aanvraag moest indien om een bezoekrecht te bekomen. Ik dacht steeds aan mijn kinderen en ik dacht steeds: Wanneer komen mijn kinderen eindelijk in verlot. Ik ging dus naar de jeugdrechter en vroeg wanneer kan ik mijn kinderen zien? De jeugdrechter antwoordde: Je moet een brief schrijven om het bezoekrecht te bekomen. Maar inplaats een bezoekrecht aan te vragen, vroeg ik om mijn kinderen terug thuis te hebben, wat mij prompt werd geweigerd. Ik kreeg een bezoekrecht van zaterdag tot zondag en dit slechts eenmaal per maand. Ik ging nogmaals naar de jeugdrechter en vroeg hem: Wanneer mogen ze naar huis, dit is een misverstand. Ja, ja antwoordde de jeugdrechter: het is maar voor enkele maanden!, die enkele maanden duurde 17 jaar. Mijn vertrouwen in het gerecht is voor goed geschonden. Ik zeg u, beste lezers, dit zijn mijn ervaringen met het gerecht.

9 Toen de deurwaarder kwam...

Maandag 10 januari 1972, er hing een aanslagbrief van de deurwaarder aan de deur, schrok ik bij mijn thuiskomst. Op 14 januari 1992 zouden mijn meubelen aangesloten worden. Op zondag 9 januari, dus daags voor de aanplakking kwam mijn moeder, ik vertelde haar dat kortelings mijn meubelen zouden aangeslagen worden. Maar indien ik 3000 frank kon betalen zou de deurwaarder mij met rust laten. Toch zei ze koel: Ik geef je dat geld niet, want jij zou mij toch nooit kunnen terugbetalen! Maar smekend: maar mama als ik niet betaal komt de deurwaarder aanplakken en dan ben ik mijn meubelen kwijt! Mijn moeder bleef onverwurbbaar. Daags na de aanplakking bezochten mij twee heren, één van hen has slechts één arm, de andere had slechts een stompe arm met een haak. De man met de haak zei toen ik de deur opendeed: Wij zijn van het bureau van sociale zaken, ik weet dat gisteren de deurwaarder is geweest en heeft een aanslag brief komen aanplakken, vrijdag worden uw meubelen aangeslagen, wel, zei hij verder als je 1600 frank betaald, dan zal ik dat probleem oplossen, zodat de deurwaarder je verder met rust laat. Mijn pleegdochter Nelly was, die dag toevallig op bezoek. Toen ze hoorde dat ik dringend dat geld nodig had zei ze spontaan: Ik zal je helpen, maar ik moet eerst naar huis, want ik heb zoveel geld niet bij. Ik zal je naar huis brengen, dan zijn wij vlugger terug! Zei één van de twee. Ik kreeg een betalingsbewijs. Maar naarmate, die vrijdag naderde liet mij het nare gevoel niet los... Ik wachtte angstig de dagen af... 's morgens rond 10 uur belde de deurwaarder aan. Aan de deur stond een vrachtwagen met politie. Net als een misdadigster moet ik tussen twee agenten staan. Intussen las de deurwaarder wat er moest meegenomen worden. Ik smeekte nog: Neem alstublieft niet alles mee, ik heb 1600 frank betaald aan twee invalide mannen, ze zeiden dat ze van de sociale zaken waren en dat ze moeilijke zaken moesten oplossen! Ik heb niemand gezien om jouw probleem uit de wereld te helpen! Zei de deurwaarder nors. Maar mijnheer ik heb 1600 frank betaald, die twee mannen zouden mij helpen! Hierop antwoordde de deurwaarder ongeduldig: Ik heb niemand gezien! Zonder nog naar mijn smeekbeden te luisteren zei hij tot de werkmannen: Begin maar met laden, een televisie toestel SBR, een ijskast Nestor, een diepvriezer Friac, een enz... Bij het zien hoe mijn meubelen opgeladen werden hilde ik bittere tranen. Ik bezat niets meer, alles werd meegenomen, zoals foto's, postuurtjes, kortom alles... Ik deed een laatste poging smeekte: Ik heb nog 750 frank, neem die dan alstublieft, maar laat mijn meubelen staan, ik ben een alleenstaande

moeder met vier kinderen. Maar hij was onverwurbbaar en gebood aan de werkmannen: Doe verder en laad alles op. Toen de vrachtwagen vertrok raapte ik al mijn moed bijeen. Ik ging naar de vrijdagmarkt. Bij mijn aankomst was hij reeds mijn meubelen aan het verkopen... Ik kon mijn tranen niet meer bedwingen en ging naar een plaats waar geen aangeslagen meubelen verkocht werden (eveneens op de vrijdagmarkt) Hier heb ik met mijn laatste geld een oude versleten tafel met vier stoelen gekocht, alsook bedden. Enkele dagen nadien, diende ik klacht neer tegen de twee invalide mannen, wegens misbruik van vertrouwen. De hoofdsom, die ik aan de deurwaarder moest betalen bedroeg: 2450 frank, samen met de kosten: 6950 frank, voor een gasrekening, die ik niet kon betalen. Nooit gaf ik de moed op. Enkele weken later kwam er wéér een tegenslag, de electriciteit werd afgesloten. Ik kon niet meer koken, noch ons verwarmen. Vijf maanden later had ik nog steeds geen electriciteit. Ik leerde een Italiaan kennen, die twaalf jaar jonger was dan ik. Na ongeveer twee weken besloten wij om samen te wonen. Zes weken later kwam de derde tegenslag. Er kwam nogmaals een deurwaarder, die alles opschreef: Hij schreef: Bij verhuizing wegens achterstand van drie maanden, is mevrouw Janssens Olga verplicht haar meubelen te laten staan op het huidige appartement. Op het moment dat de deurwaarder kwam was ik niet thuis. Antonio zei bij mijn thuiskomst dat er een deurwaarder was geweest. Sinds januari 1971 kreeg ik geen kindergeld meer, omdat deze zaak moest onderzocht worden door de jeugdrechter. De huur van mijn appartement bedroeg 2500 frank en mijn enige inkomsten was 900 frank per maand. Ik kon de huur niet betalen. Drie maanden na de plaatsing besliste de rechter dat mijn kinderen eenmaal per maand naar huis mochten en dit van zaterdag tot zondag. Toen wij, Antonio en ik reeds zes weken samenwoonde constateerde ik dat ik zwanger was. Begin september ontving Antonio een brief, dat zijn vader ziek was. Aangezien ik geen Italiaans verstond kon hij mij wijsmaken wat hij wilde. Op 24 september 1972 heeft hij mij verlaten. Het was vier uur 's morgens toen de wekker afliep. Ik werd dwaas wakker en dacht: Moet hij nu die klok zo vroeg laten aflopen? Enkele seconden later viel ik terug in slaap. Hoewel Antonia op de hoogte was van mijn zwangerschap heb ik hem nooit meer teruggezien. Amper één week later ontving ik een aangetekend schrijven van de huisbazin, dat ik de woning moest verlaten binnen één maand. Ik was verplicht mijn hele hebben en houden te laten staan. Voor de tweede maal datzelfde jaar bezat ik niets meer. Weer moest ik van nul beginnen. De tegenslagen bleven mij achtervolgen.

11 De geboorte van mijn jongste dochtertje Nancy

Op 24 september 1972, verliet Antonio mij in de vroege morgen, ik sliep nog en ik was reeds zes weken zwanger. Ik werd 's morgens om zeven uur wakker. Ik merkte ontzet dat Antonia weg was. Dagen, weken, maanden gingen voorbij, ik hoopte dat hij op zekere dag wel zou terugkomen, maar er gebeurde niets... Ik nam mij voor sterk te blijven en de moed niet te verliezen, het leven gaat verder en ik verwachtte mijn vijfde kindje, dat recht had, zoals de andere kinderen op moederliefde. Ik ben bevallen op 4 april 1973 om zes uur 's morgens van een

gezonde baby in het St. Erasmus ziekenhuis te Borgerhout. Kleine Nancy had gitzwarte haren en donkere ogen net een Italiaanse schoonheid. Op 19 juni 1973 heb ik mij laten steriliseren, ik wou dit niet meer meemaken. Nancy was tot haar 15^e levensjaar een braaf en volzaam kind. Op 3 maart 1986 vertelde Gerda mij dat ze wilde trouwen. Op 22 maart, dus 19 dagen later. Op drie weken tijd moest alles in orde maken, wat wil zeggen dat ik voor haar trouwkleed, de ringen, het bruidskostuum, het feest en onze kleding moest zorgen. Het witte bruidskleed heb ik zelf gemaakt, ik wenste dat ze in het wit zou trouwen. Het trouwfeest heb ik zelf klaargemaakt. Hassan, een zoon van mijn pleegdochter Nelly wilde disc jockey zijn. Die avond was er veel ambiance. Het was een zeer gezellige avond.

13 Nancy's pubertijds jaren

Toen Nancy's pubertijd begonnen was ze zéér agressief, er waren enorm veel ruzies, ik werd depressief. Ik weende ganse dagen. Ze wilde naar een pleeggezin, wat mij zéér diep kwetste en waar ik dus niet akkoord mee was. Die avond op 29 augustus 1990, Nancy was jobstudente in Middelkerke in een horeca zaak. Die dag kwam ze thuis. Ik vroeg haar of ze haar nat wasgoed aan de wasdraad wilde hangen. Nijdig riep ze met alles gooiend wat ze in haar handen kreeg: Ik leef hier net als in een zothuis, uw kinderen zijn gehandikapt, weet je dat? Ik stond perplex en kon eventjes niet antwoorden, ik antwoordde: Dit hoeft je mij niet te verwijten, wat voor karakter heb je eigenlijk, je bent helemaal de bomma, die was ook zo! De spanning steeg naarmate de maanden verstreken. In 1990 barstte de bom. Ze zei weer van die kwetsende woorden. De jaren, die volgden werd het van kwaad naar erger, ze luisterde niet, en deed wat haar beviel, zonder met mij rekenschap te houden. Ik heb mij dikwijls afgevraagd wat ik haar misdaan heb, maar ik denk dat ik haar destijds teveel verwend heb. Toen Nancy 18 jaar werd, besloot ik, om dit te vieren, ik huurde een villa met een zwembad, barbecue, tv, droogkast, enz... in Benidorm. Ik kon dit echter maar voor een week betalen. Wij zouden drie weken gaan. Voor de tweede en de derde week huurde ik een wat eenvoudiger woonst. Bij het zien van de nieuwe woonst, die natuurlijk niet zo mooi was dan de villa, riep Nancy: Moet je nu iets lelijks huren, konden wij nu niet in die mooie villa blijven, ik haat , meer en méér, weet je dat? Met hartpijn antwoordde ik: Maar meisje, die villa kostte teveel geld, dat kan ik mij niet permitteren, zoveel geld heb ik niet, begrijp dat dan toch, veel moeders zouden geen vriendinnen meenemen, nu mocht je Miriam en Rachel meegaan, weet je dat dit een grote verantwoordelijkheid is en nog ben je niet tevreden, wat moet ik nog doen, mijn geldbeugel geven of wat? Riep ik woedend. Ik schaamde mij in haar plaats. De pubertijds jaren waren reeds zes jaar aan de gang. Ik werd compleet gek, deze toestand werd onhoudbaar. Ik weende ganse dagen. Zoveel geld voor de reis naar Benidorm en werd door Nancy verpest. Rachel werd door Nancy en Miriam uitgelachen, omdat ze zéér gehoorzaam was. Rachel kwam stipt iedere avond naar de vakantiewoning, ze deed ook wat ik haar zei, dit was niet naar de zin van de beide andere meisjes. Rachel werd dan ook ganse dagen gepest. Doordat Nancy en Miriam niet wilden gehoorzamen, besloot ik vier dagen vroeger naar huis te gaan. Een jaar later, Nancy kwam van Middelkerke terug, waar ik voor

haar een studentenkamer gehuurd had voor de maand augustus, ze wilde vakantiewerk doen. Ze ging naar haar slaapkamer, toen ze terugkwam tierde ze: ze gooide met alles wat ze in haar handen kreeg. Het plastic zitbad, dat zelf gevuld moest worden stond reeds met water gereed, want ik wilde juist een bad nemen. De reden dat ze agressief was, omdat ik haar gevraagd had om haar natte handdoek aan de wasdraad moest hangen. Ze riep woedend: Jullie zijn allemaal gehandikapt, ik zal blij zijn dat ik hier weg kan, jullie zijn allemaal zot. Hierop begon ze met het bad te schudden, dat het water overal heen vloog... Nancy wees eens kalm, je bent net een gekkin! Met vlammeende ogen nam ze mij bij mijn blouse en riep haar vuist omhoog houdend: Zwijg of... Neen Nancy, ik ben je moeder en ik zwijg niet, je gaat te ver, je bent een brutaal en ondankbaar nest! Riep ik buiten mezelf. Nancy gedroeg zich zoals mijn moeder was. Mijn moeder was een tiran en mijn jongste dochter is dat ook. Ik moest doen wat ze zei, want zij was de baas. Enkele maanden later werd het mij toch teveel, ze had weer van die woede aanvallen, ditmaal tegen haar zus Ria : Jij lompe koe, moet je nu de tafel afruimen ik moest nog eten, je kunt het zien dat je gehandikapt bent en ook Jean Pierre ne Gerda. Terwijl ze weer van alles en nog wat naar haar hoofd gooide riep ze nog: Het is hier net een gekkenhuis! Die dag had ik mij voor dit incident zéér boos gemaakt, omdat ze nu ook tegen Ria begon. Toen Nancy 's avonds thuiskwam, begon de ruzie weer, nu weer, omdat er geen jonge kaas was. Ze tierde tegen Ria: Je bent het zotste en gulzigste wijf dat er op aarde bestaat! Mijn oudste dochter Gerda was op dat moment op bezoek, want het was 1 december, dus Gerda's verjaardag. Gerda riep woedend en riep: Jij snotneus gaat het, dat is je zuster of heb je geen respect? Spijtig dat jullie allemaal gehandikapt zijn: Riep Nancy nijdig. Dit had Nancy beter niet gezegd. Als een razende leeuw vloog Gerda, die veel sterker was op Nancy, die een paar klappen te verwerken kreeg, Ria aarzelde niet en vloog eveneens op Nancy. Beiden sloegen Nancy, waar ze haar raken konden. Buiten zichzelf riep Gerda: Zeg nu nog eens, dat wij allemaal gehandikapt zijn, of durf je niet meer, maar ik denk dat ze het geraadzamer vond te zwijgen, ze durfde deze woorden niet meer te herhalen Nancy worstelde om uit Gerda's greep te komen, maar het baatte niet. Eindelijk liet Gerda en Ria haar los, ze liep weg, toen ze terugkwam was ze vergezeld van vier politie agenten. Dit maakte mij razend. Zeven maanden tevoren heeft Nancy naar Kamers met aandacht geweest ze zei steeds: Ik wil naar een ander gezin, ik ben het hier beu! Dit kwetste mij verschrikkelijk, ik deed alles voor haar zoveel dat in mijn macht lag en wat is mijn dank? Op 1 december, toen ik haar met de 4 agenten zag binnenkomen riep ik woedend: Met jou zie ik meer af dan ik kan zeggen! Een van de agenten vroeg: Mag ze nog hier blijven? Neen, riep ik woeden, ik ben haar getreiter meer dan beu, ze wil

in een ander gezin gaan wonen, wel dat ze gaat, ik wil ze niet meer zien, ze wil boots van 7000 frank, ze wil merkkleding, ik kan dat niet betalen! Daarop is ze weggegaan en ging ze bij een vriend van mijn zoon Jean Pierre wonden. Ze bleef er een jaar, waar ze met diens vrouw eveneens ruzie maakte. Op zekere dag ontving ik een mooie lieve brief, waarin ze mij vertelde dat tante Maria té streng was, ze woonde er niet graag en vroeg of ze niet terug naar huis mocht komen. Toen ik de brief ontving was ik zeer argwanend, ik wilde haar niet onmiddellijk in huis nemen. Ik was tevreden, dat Nancy bij mijn zus woonde, die veel strenger was dan ik, zo, dacht ik, voelt ze het verschil... Twee jaar na onze laatste hevige ruzies kwam Nancy terug, omzeggen met hangende pootjes. In februari 1992 was ik met Ria naar Benidorm. Gerda woonde 10 dagen met haar 3 kinderen bij mij thuis. Ze vertelde mij bij onze terugkeer uit Spanje, dat Nancy heel lief geworden was. In augustus 1992 ben ik met Nancy naar Benidorm vertrokken. Op dat moment woonde ze nog bij mijn zus. Nancy kon zeer lief zijn, haast de liefste van de wereld, ze verweet mij niet meer, dat ik gehandicapte kinderen had en zo meer. Maar toen woonde ze nog niet bij mij. Ik liet mij dus overhalen, omdat ik echt dacht dat Nancy verandert was. Het werd oktober, ze vroeg mij nogmaals: Wanneer mag ik hier terug komen wonen? Kom maar terug, Oost West Thuis best! Antwoorde ik lachend. Nancy woonde reeds een jaar terug bij mij, alles ging nog prima, er was geen ruzie meer en daar was ik blij om. Nelly, mijn pleegdochter zei: Ik vindt dat Nancy toch niet zo verandert is van karakter, zoals je zegt! Ik wist bij ondervinding als zij iets zei, dit berust op de waarheid. Ik wachtte maar af, ik zei niet tot Nancy wat Nelly gezegd had. Enkele weken nadien begon terug mijn lijdensweg. Ze werd wéér agressief zoals vroeger. Als ze dan van haar aanvallen had zei ik weleens: Jij had beter bij mijn zuster gebleven, die temt je wel! Die twee jaar met Ria was ik zeer gelukkig, zonder jouw woede aanvallen, wanneer ga je er terug wonen? Nancy's agressieve buien werden erger en erger. Ik beleefde letterlijk en figuurlijk de hel. Deze situatie kon ik niet meer aan en ging met Markgrave Vastgoed spreken over de studio, die op dat moment vrij was, dat gelegen was in hetzelfde gebouw. Ik en mijn dochter Ria hielpen haar zoveel wij konden, zoals het oude behang aftrekken, de vloerbekleding verwijderen enz... Nancy was zwanger. Toen ging alles weer opperbest. In april 1994 had ze mij op een dag zo gepest, dat ik naar de politie ging om haar op staande voet buiten te gooien. Zo kon het niet langer...

14 De geboorte van mijn kleinkind Antonia

Antonia

Antonia

Op deze foto had ik Antonia nog niet gezien

Zoals ik reeds schreef waren er iedere dag hevige ruzies, an dagen riep Nancy nijdig: Je kinderen, Gerda, Ria en Jean Pierre zijn gehandikapt! Dit en nog andere vreselijke dingen slingerde ze naar mijn hoofd. Ik kon deze verwijten niet meer aan en zei haar, dat ze voortaan alleen moest gaan wonen. Op een juli nam Nancy intrek in haar nieuwe woning, op die datum verhuisde ook ik. Drie maanden waren sedertdien voorbij, het was reeds 7 oktober 1994. Mijn dochter Ria, die nog steeds bij mij woont was ziek, dus gingen wij naar de dokter. Ik vroeg hem of Nancy, die hoogzwanger was reeds bevallen was. Ik had haar niet meer gezien sinds september. De dokter zei: indien de barensweeën uitbleven en zij, dus nog niet bevallen was, dan moet ze zelf naar het moederhuis gaan op maandag 11 oktober. Wenend zei ik tot de dokter: Mijn dochter Nancy heeft mij niets laten weten, op 21 september jongsleden, namen wij nochtans in alle vriendschap afscheid. Vanaf die bewuste 7^e oktober heb ik niet meer gehoord of gezien. Waarom doet ze dat? Oh! Zei de dokter, het zal allemaal wel loslopen, trek het je niet zo aan. Vanaf die 7^e oktober 1994 iedere dag naar het ziekenhuis. Het werd zaterdag, zondag, maandag rond tien minuten voor 17 uur arriveerden wij, ik en mijn dochter Ria in het ziekenhuis. Ik moest eerst naar de receptie om te weten te komen op welke kamer Nancy lag. De receptioniste liet mij vriendelijk weten dat ze op kamer 307 op de C afdeling lag. Boven gekomen trok ik de deur van de ziekenkamer open, maar ze was er niet. Ik vroeg aan de verpleegster waar ze was ze zei vriendelijk: Uw dochter is in de

verloskamer! Wacht eventjes ik zal een zien hoever het met de bevalling staat, neem hier maar plaats! Terwijl ze enkele stoelen aanbood! Na enkele minuten kwam ze opgetogen terug en zei: Proficiat, je hebt een kleindochter! Ik antwoordde blij: Oh een meisje, wat ben ik blij, hoe ziet het kindje eruit? De verpleegster had echter geen tijd en riep over haar schouder: Ik heb nu geen tijd, ik moet naar binnen, binnen enkele minuutjes mag je, je kleinkind zien! Ria en ik wachtten vol ongeduld, wij wilden het kleintje zo vlug mogelijk zien. Plots kwam een andere verpleegster en zei: Uw dochter wil u niet zien, ga maar naar huis! Zei ze op medelijdende toon. Mijn wereld stortte in, ik barstte in tranen uit terwijl ik alsmaar zei: Waarom doet ze zoiets, waarom toch? Zevenentwintig maanden later waren sedertdien voorbij en nog steeds had ik mijn kleindochter niet gezien, ik heb zelfs geen glimp kunnen opvangen. Ik vroeg mij steeds af: Hoe ziet ze eruit, welke kleur van ogen heeft ze, trekt ze op haar vader of op haar moeder? Ik had haar zo graag zien opgroeien van baby tot peuter en kleuter naar enz... Er waren dagen, dat ik mijn moed liet zakken, maar ik heb nog kinderen en kleinkinderen, voor deze kinderen moest ik leven, ik mocht mij niet laten gaan. Ik dacht eraan om gerechtelijke stappen te ondernemen, want ik wilde kost wat kost een bezoekrecht afdwingen. Het verlangen naar mijn kleinkind was een ware marteling. Op zekere avond, het was donderdag zeven november. Ria, mijn dochter en ik keken naar Jambers. Plots schrokken wij ons een aap toen wij Nancy op de televisie zagen. Ze had haar kindje op haar arm, eindelijk kon ik mijn kleinkind zien mijn hart klopte driemaal sneller, zij het niet in levende lijve, dan op televisie. Een klein gedeelte kon ik vastleggen op videoband. Op een dag kwam mijn zoon Jean Pierre op bezoek. Ik begon weer te zeuren, dat ik nog steeds het kindje niet gezien had. . Hij antwoordde mij: Wees niet droevig, want ik weet waar Antonia is. Ja? Antwoorde ik, waar is ze dan? Antonia is in het huis der kleinen in de Vosstraat in Borgerhout. Het was die avond te laat om te bellen, dus telefoneerde ik de volgende dag naar het tehuis. Ik kreeg de directie aan de lijn en vroeg: Is Antonia Janssens in uw instelling? Wie bent u vroeg de directrice argwanend. Ik ben de oma van Antonia, ik zou graag het kleintje willen zien, wanneer mag ik haar komen bezoeken? Ja, maar dat gaat zomaar niet, als uw dochter zaterdag komt zal ik het haar vragen, bel mij dinsdag 10 juli terug. Eindelijk waren de zeven lange dagen voorbij en kon ik terugbellen. Ik vroeg de directrice of mijn dochter het goedvond, dat ik mijn kleindochtertje mocht zien. Ze antwoordde mij vriendelijk: Ik heb met uw dochter gesproken, ze vind het goed dat u morgen woensdag uw kleindochtertje komt bezoeken, je kan haar zien van 14 tot 17 uur. Wat was ik gelukkig, eindelijk kon ik ze zien, knuffelen en liefkozen. Op dat moment

was Antonia reeds twee en een half jaar oud. De hartpijn van twee jaar en negen maanden waren voorbij.

15-De geboorten van mijn kleinkinderen Bartje en Brenda

Zeven dagen na de geboorte van mijn kleinkind Antonia, op 18 oktober 1994 werd mijn kleinzoon Bartje geboren. Ik had enorm veel verdriet, dat ik Antonia nog steeds niet mocht zien, ik voelde mij uitgesloten. Mijn zoon Jean Pierre kwam, die dag mij vertellen dat ik oma was geworden van een jongentje. Oh wat was ik gelukkig met dit nieuws, ondanks het grote verdriet om de kleine Antonia. Ik vroeg mij steeds af hoe ze er uitziet, zoals: Welke ogen heeft ze, zwart, bruin, blauw, welke kleur haar enz... Deze vragen kwelden mij ganse dagen. De geboorte van mijn kleinzoon gaf mij troost. In amper één week was er veel gebeurd: Eerst stief ons katje op 10 oktober, ze was reeds dertien jaar.

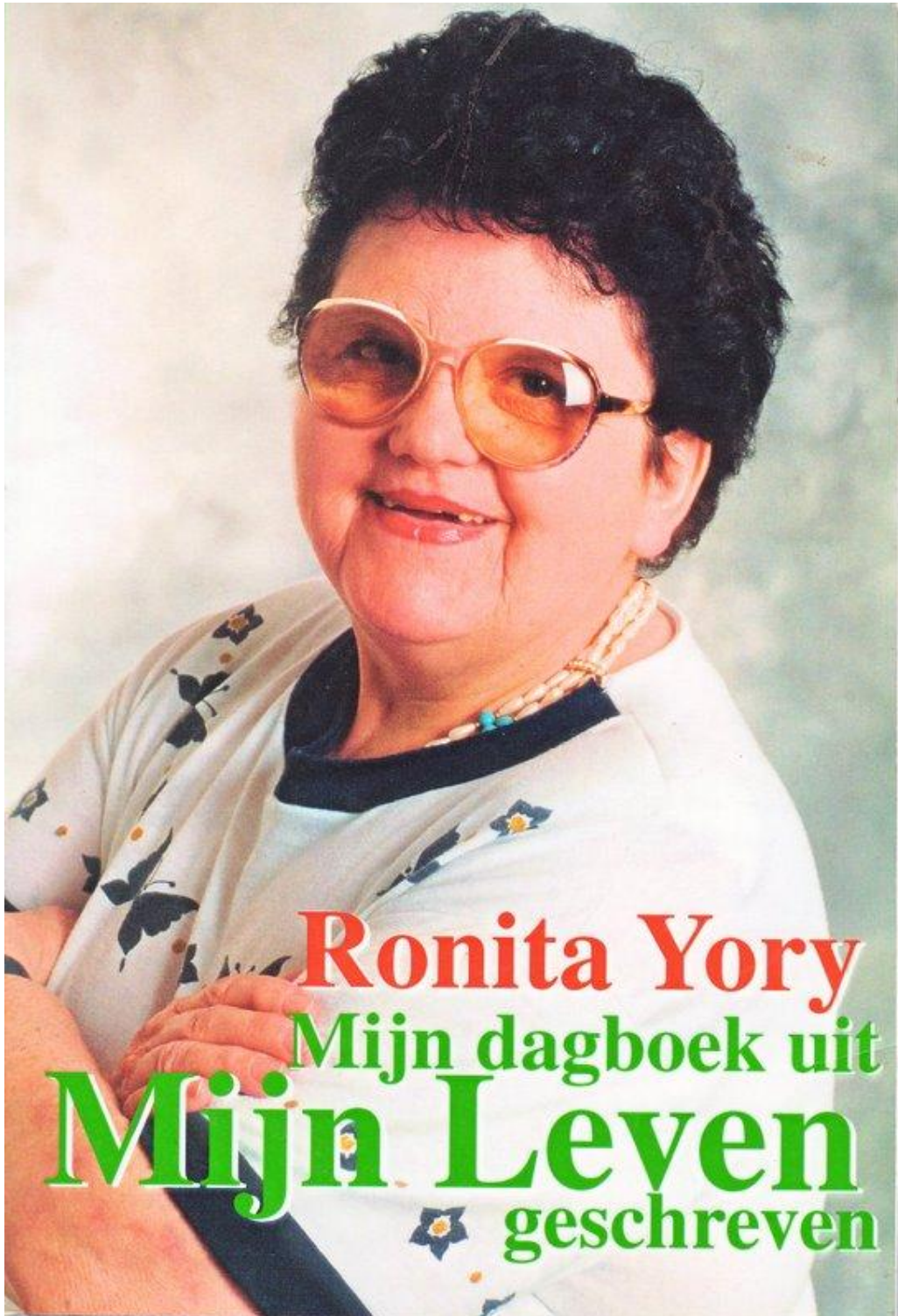
Ons poesje Minouke

De volgende dag 11 oktober 1994, de geboorte van mijn kleinkind Antonia. Ik hoefde mij bij mijn schoondochter en mijn zoon, niet af te vragen hoe ze eruit zagen. Op 28 april vertrokken wij, mijn dochter Ria en ik naar Blanes voor 10 dagen. Op zondag 7 mei 1995 keerden wij terug naar België. Tijdens ons verblijf schreef ik een kaartje naar mijn jongste dochter Nancy om haar te verwittigen dat wij, mijn dochter en ik haar zouden bezoeken op 17 mei 1995, Antonia was reeds zeven maanden en één week oud. Ik hoopte vurig om kleine Antonia in mijn armen te mogen nemen. Die dag op 17 mei belde ik bij haar verscheidene malen aan, maar er bewoog niets, ze deed de deur niet open, Ik begon mij af te vragen of ze het kaartje wel ontvangen heeft. Al die tijd heb ik nog niet één glimp mogen ontvangen van mijn kleinkind Antonia. Vol verdriet keerden wij onverrichtzake terug naar huis. Onderweg dacht ik:

Waarom is mijn dochter zo hard? Ik heb alles gedaan om haar gelukkig te maken en wat is mijn dank? Stank voor dank! Bij de tramhalte zag ik mijn zoon Ronald, hij vertelde mij, dat Nancy, mijn jongste dochter mij niet wilde zien. Ik was zeer blij, want het was lang geleden dat ik hem het laatst heb gezien, dit maakte mijn dag weer goed.

16-Mijn Levenswens

Jaren geleden kreeg ik het verlangen om een boek te schrijven over mijn leven, mijn ervaringen en de tegenslagen. Als ik begon te schrijven begon ik steeds te wenen dan kreeg het verdriet de bovenhand. Mijn boek raakte op deze manier niet af. Maar plots zei ik tot mezelf, wees sterk en begin aan je boek. Tijdens het schrijven viel het mij telkens zwaar om verder te doen. Ik zag mijn leven als een film voorbij gaan. Als het mij te zwaar werd legde ik het boek weer weg, ik werd hiervan depressief. Ik legde hem dan een tijdje weg, tot ik weer een beetje sterker was op weer te schrijven. Zo deed ik dat telkens weer. Tot uiteindelijk het werk klaar was op 5 november 1998. In maart 1993 begon ik een ander boek te schrijven: "Pedro de Puertoricaanse jongen" Op januari 1997 gaf ik het script aan de uitgever, die voor mij een aantal exemplaren moest drukken. Hij gaf mij de belofte het werk te zullen aanbieden op de boekenbeurs 1997. Nieuwsgierig ging ik naar de boekenbeurs, bij mijn aankomst ontdekte ik, dat hij niets bij had. Geïrriteerd vroeg ik hem: Waarom heb je mijn exemplaren niet bij, ben je ze vergeten? De man antwoordde ongeduldig: Ik had geen tijd, als het ontwerp klaar is zal ik het je laten zien! Het werd december, januari, februari, maart en nog steeds had die uitgever niets ondernomen... Ik stuurde hem een schrijven om hem op zijn verplichtingen te wijzen van het contract. Op dit moment had ik reeds de som van 100.700 frank betaald voor 750 boeken. Ik belde hem op en zei nijdig: Het is nu 18 september 1998, ik heb alles betaald, wanneer zijn mijn boeken nu eindelijk klaar? En de man antwoordde mij: Ze zullen klaar zijn tegen de boekenbeurs! Heb jij een jaar nodig om 750 boeken te drukken, vindt je dat niet lang? Neen, antwoordde de uitgever, ik heb nu geen tijd! En weer antwoordde hij: Als het ontwerp klaar is, zal ik het je laten zien! Maar ditmaal was ik niet tevreden met deze uitleg

Ronita Yory
Mijn dagboek uit
Mijn Leven
geschreven

Auteur: Ronita Yory

Mijn dagboek uit mijn leven geschreven

Niets in dit boek mag verveelvoudigd worden in welke vorm dan ook zonder de schriftelijke toestemming van de auteur.

Uitgave in eigen beheer

Olga Janssens

Canadalaan 227 bus 1

Antwerpen 2030

Tel: 03/542.35.98

Janssensolga@skynet.be

www.janssensolga.be

Rek: 701-0127711-82

685-6831093-76

000-1695620-60

000-530217-15

ISBN: 804517

D 2000

Circulum Vitae

Personalia

Naam en voornaam: Olga Janssens

Geboren: 19-3-1937

Geboren: Deurne (Antwerpen)

Pseudoniem: Ronita Yory

Adres: Canadalaan 227 bus 1

Plaats: Antwerpen 2030

Burgerlijke staat: Echtgescheiden

Studies: Lager onderwijs

Grijspeerstraat en Coeveltstraat School Calazans Deurne Noord

Avondschool:

Vak: Spaans

Adres: Eikenstraat 1^e leerjaar

Attest: 52 %

Burotica: Suddermanstraat Antwerpen

Attest: 70 %

Literaire ervaringen

Ik heb reeds 8 boeken geschreven zoals:

1-Mijn dagboek uit mijn leven geschreven

2-Pedro de Puertoricaanse jongen

3-Kinderverhalen (waaronder 2 sprookjes)

4-Gedichtenbundel

5- Reisverhalen boek 1

6-Naar de hel van Breendonk

7-Onze kerstreis met Top Express naar Oberkirch

8-Onze reis met Top Express naar Lloret de Mar 2002

Mijn ervaringen als figurant **zoals:**

- 1-*In Levensgevaar (was ik de moeder van Martine Jonckheere, uit familie)*
- 2- *Bex en Blanche (was ik rolstoel patient)*
- 3-*In de film Shades (was ik jury lid)*
- 4- *Wannabees (Moest ik op straat zingen)*
- 5-*Afrit 9 (zong ik het liedje: Adios Acapulco auteur Ronita Yory)*
- 6- *In de serie "David" (Was ik een nonneke)*
- 7-*Reclame filmpje (Gemengd huwelijk van Orange naar Base)*
- 8- *Bij een reclamefilmpje, tijdens een begrafenis moest ik roddelen*
- 9- *Agenda reclame filmpje voor de regionale televisie Brussel*
- 10- *In een Soundmixshow zong ik het liedje: Ave Maria (Charles Gounod)*
- 11-*In het programma Kriebels heeft men dit liedje "Ave Maria" uitgezonden*

Over mij als schrijfster

Olga Janssens met pseudoniem "Ronita Yory" geboren op 19 maart 1937 te Deurne Antwerpen. Ik volgde de lagere school te Deurne Dumontstraat, Grijspeerstraat en Calazans Coeveltstraat te Deurne. Aan de avondschool volgde ik Spaans 1^e jaar attest 52 % Ik volgde ook Burotica Suddermanstraat attest: 70 %.

Voorwoord

Dit is mijn levensverhaal. In dit boek vertel ik u mijn tegenslagen. Op mijn verjaardag 19 maart 1993, toen ik 56 jaar werd begon ik geheel onbewust dit boek te schrijven. Ik ben de jongste van 4 kinderen, waarvan een meisje amper 10 maanden werd. Het begon allemaal toen ik 7 was. Het hield niet op, tot op heden. Jaren geleden had ik reeds een drang om dit boek te schrijven, maar het verdriet haalde de bovenhand. Nu ik ouder ben geworden, ben ik in theorie er overheen. Wat ik hier geschreven heb is zeer aangrijpend. Steeds nam ik de moed bijeen, ik wilde kost wat kost dit boek schrijven, ik wilde niet afknakken van verdriet, ik moest moed houden voor mijn kinderen en kleinkinderen.

Bladwijzer

- Hoofdstuk 1 Naar pleegouders
- Hoofdstuk 2 Mijn Jeugd
- Hoofdstuk 3 Mijn huwelijk
- Hoofdstuk 4 De geboorte van mijn eerste kindje
- Hoofdstuk 5- De geboorte van mijn tweede kindje Ria
- Hoofdstuk 6- Ik moest mijn woning verlaten
- Hoofdstuk 7 Wij hebben besloten uw zoontje te adopteren
- Hoofdstuk 8 De geboorte van mijn zoontje Jean Pierre
- Hoofdstuk 9 Toen de deurwaarder kwam
- Hoofdstuk 10 Het geschenk
- Hoofdstuk 11 De geboorte van mijn jongste dochter Nancy
- Hoofdstuk 12 Het overlijden van Hassan
- Hoofdstuk 13 Nancy's pubertijds jaren
- Hoofdstuk 14 De geboorte van mijn zoontje Jean Pierre
- Hoofdstuk 13 De geboorte van mijn kleinkind Antonia
- Hoofdstuk 14 De geboorte van mijn kleinkinderen Bartje en Brenda
- Hoofdstuk 15 Mijn opname in het ziekenhuis
- Hoofdstuk 16 Onze reis naar Benidorm in 2006
- Hoofdstuk 17 De geboorte van mijn kleinzoon Emilio
- Hoofdstuk 16 Mijn levenswens

Mijn dagboek uit mijn leven geschreven

Olga Janssens 3 jaar Pseudoniem: Ronita Yory

1 Naar pleegouders

Het begon in de jaren 1944, ik was amper drie jaar toen de oorlog in alle hevigheid losbarste. scholen verwittigden de ouders om de kinderen naar veiliger oorden te brengen. Ik had een broer, die 5 jaar ouder was en een zus, die elf maanden ouder was. Ik had nog een klein zusje, die als ze 10 maanden oud werd stierf van de stuipen. Wij, mijn broer, mijn zus en ik werden bij drie verschillende pleegouders geplaatst. De miserie begon toen ik er aankwam. In mijn bagage zat een lappenpop, die mijn vader voor mij gemaakt had. Ik was zéér gehecht aan deze pop. Bij het zien van het speeltje, grijnslachte Hilda, de jongste dochter van het gezin. Met bruto geweld nam ze de pop en zei: Die heb je niet meer nodig! Terwijl ze nijdig het

speelgoed in de kachel gooide. Toen ik dit zag begon ik hartstochtelijk te wenen. Hilda lachte en zei: Kijk naar je lievelingsspeelgoed en kijk hoe ze brand, ha, ha, ha en duwde mij onzacht heen en weer. De maanden , die volgden waren een ware hel voor mij, deze periode zou ik liever vergeten. De school lag op drie kwartier te voet.

*Ik met mijn moeder toen ik zeven jaar was.
Hier op de foto kwam ik net terug van die helse pleegouders*

Ik vergeet nooit die dag, het sneeuwde, ik had houten blokjes aan, waaraan de sneeuw kleefde. Ik vroeg smekend: Mag ik de sneeuw van mijn klompjes doen, ik kan zo niet lopen! De school was ongeveer een half uur stappen. Neen, grijnslachte Hilda, ik vindt het grappig hoe jij voortstompelt, ha, ha, ha! Eindelijk bereikten wij de school, ik was zo vermoeid, dat ik tijdens de lessen in slaap viel. Maar o wee, als straf gaf Hilda mij enorm veel eten, zodat ik ziek werd en alles weer uitbraakte. Hilda werd woedend en zei: Dit zul je opeten, dat zal je leren niet op te letten in de klas! Ik was de ganse nacht ziek, ik dacht, dat mijn ingewanden er uit kwamen. De gedachte aan het vieze spul, bracht mij telkens aan het braken, bah! De volgende morgen moest ik weer naar school en weer met de sneeuw aan mijn klompen. De leerkrachten vroegen aan Hilda: Waarom slaapt Olga steeds tijdens de lessen? Hilda schiep er genoeg in om mij te pesten, woedend zoals altijd zei ze: Als je niet wil luisteren moet ik je weer straffen: ik ga je bij de hond in het kot zetten, daar zul je wel leren luisteren rotjong! Neen, neen riep ik, niet bij de hond, Hilda, doe dat niet! Terwijl ik mij losmaakte uit haar ijzeren greep. Het was bitter koud, angstig zat ik

ineengedoken in een hoek van het kot. Ik durfde niet ademen. Als ik het waagde een beweging te maken, gromde het dier gevaarlijk terwijl het schuim uit zijn bek liep. Ik bleef de ganse nacht wakker, bibberend van de koude. Weer viel ik tijdens de lessen in slaap. De martelgang hield niet op, ditmaal was het een geestelijke foltering. Simone, Hilda 's zuster zei nijdig: Ik neem je mee naar Brussel, daar is een hel, ik gooi je erin, je zult huilen van pijn, omdat het vuur aan je vel zal likken, ha, ha, ha! Deze woorden maakten mij zo bang, dat ik er met niemand durfde over te praten. Nu na zovele jaren hoor ik nog steeds Hilda en Simone's hoongelag, ik zag mij reeds branden. ' Nachts kreeg ik nachtmerries, in mijn verbeelding riep ik om hulp, ik sliep niet meer, omdat de schrik er dik inzat. Simone had plezier in de geestelijke marteling. In de maanden, dat ik bij deze onmenselijke verbleef zei Simone nog meer van die gruwelijke dingen, die mij angstig en asociaal maakte. Hilda vond het een plezier om mij lijfstraffen te geven. Zo ook, die dag nam ze mij bij mijn hoofd en duwde mij in de mesthoop en zei grijnslachend: Hier eet en ruik! Het was een vieze boel, de drek kroop in mijn neus en mond, uren moest ik in deze vuiligheid blijven liggen. Hilda bewaakte mij als een waakhond, want ze sloeg mij als ik maar een beweging maakte. Mijn zus Maria werd in hetzelfde dorp geplaatst op ongeveer 500 meter. Als mijn zusje mij kwam bezoeken verbood Hilda mij nog maar één blik naar haar te werpen. Indien ik dit niet deed kreeg ik één van de straffen, eerder in dit boek beschreven. Hilda' s pesterijen hielden niet op, ze schepte er genoeg in, om mij wakker te houden. Eindelijk brak de dag aan dat ik naar huis mocht, ik was blij, alhoewel de relatie met mijn moeder op een laag pitje stond. Mijn moeder zei steeds vreselijke dingen, die mij vreselijk kwetsten. Soms gaf mijn moeder mij slaag voor een niemendalletje. Ik was thuis steeds de zondebok. Iedere dag zei ze: Toen jij geboren werd wist ik na drie dagen nog steeds niet, welke naam ik jou moest geven, want je was niet welkom. Naarmate ik ouder werd begon deze gedachte mij te kwellen. De drang om mijn geboorte akte te halen, werd met de dag sterker, maar mijn moeder hield mij hiervan tegen, het was net of ze mijn gedachten kon lezen. Dan zei ze: Je moet niet naar de bevolking gaan, geloof mij ik spreek de waarheid! Ergens voelde ik dat mijn moeder loog en dat ze het niet zo graag het zo begeerde document op te eisen. Zo wist ze zagezegd niet op welk uur ik geboren ben. De angst bekwam mij en ik stelde het telkens uit. Tot op mijn 56^e heeft mij dit weerhouden tot ik op zekere dag mijn stoute schoenen aantrok en in 1993 het papier ging halen. Toen de ambtenaar mij het aanreikte, nam ik het met bevende handen aan. Enkele dagen liet ik het op de kast liggen, maar de drang om het begeerde papier te lezen liet mij niet los. Mijn verbazing steeg toen ik vernam dat ik om 4 uur 's morgens geboren ben en door mijn vader op de bevolking werd

ingeschreven ben, amper vijf uur na mijn geboorte,. om negen uur. Toen ik in 1956 trouwde had ik uiteraard een geboorte akte nodig. Maar ik durfde ik het papier niet te lezen.

Het kerkje Maria Bijstand in Deurne Noord

Hier in dit kerkje: Maria Bijstand, deed ik mijn 1^e en plechtige communie en ben hier ook getrouwd. Alsook zijn er vele missen opgedragen van dierbare overledenen familieleden, zoals mijn vader en mijn broer Frans, mijn oma, mijn grootvader, tantes nonkels enz...

Olga Janssens

Maria Janssens

Een groepsfoto van onze Plechtige Communie

Ik was steeds erg bang van mijn moeder. Toen mijn moeder in 1988 stierf , voelde ik geen verdriet, omdat ze tijdens haar leven mij zoveel heeft aangedaan. U zult het wel merken, naarmate u mijn verhaal verder leest. Zo ook kon ze niet nalaten steeds te zeggen: Ik kwam jij en je zus onderdekken en ik zag tot mijn ontzetting dat er uit jouw hoofd allerlei beesten liepen zulke kinderen zijn de kinderen van de duivel. Steeds zei ze vreselijke dingen, maar steeds als wij alleen waren. Niemand uit ons gezin wist hoe ik moest lijden, dit en nog vele dingen durfde ik niet te vertellen.

Olga- een vriendin- Mijn moeder

Soms werd het mij teveel en werd ik agressief en begon ik te wenen uit machteloze woede. Als er dan toevallig iemand binnenkwam, zoals mijn zus, mijn broer of mijn vader zei mijn moeder steeds: Met ons Olga is niets aan te vangen, ze is brutaal en agressief, wat moet dat worden als ons ze groot is, oh ik mag er niet aan denken! Ik durfde mij niet te verdedigen, omdat ik te bang was van mijn moeder. Mijn moeder profiteerde van mijn angst en kwelde mij nog meer. Op zekere dag, ik was reeds 14, mijn ouders hadden een bungalow gekocht, waar wij, mijn moeder en ik ieder weekend verbleven.

Onze bungalow in Dennenbad Schoten

Onze bungalow aan de zijkant Dennenbad Schoten

Zoals steeds mocht ik de camping niet verlaten, die dag lapte ik het aan mijn laars, ik dacht: Ons Maria mocht ook op haar 14e de camping verlaten, als zij dat heeft gemogen dan ik ook, ieder gelijk voor de wet. Ik was echter zéér bang en nochtans wilde ik die dag niet luisteren. Ieder jaar leefde ik in de hoop als ik 11...ben, als ik 12 ben, als ik 14... ben zal ik ook wel mogen wat mijn zuster steeds mocht naar believen de camping verlaten, naar huis gaan slapen, uitgaan enz... Nee, dacht ik: ditmaal luister ik niet, als ik op de camping moet blijven, dan mijn zus ook, tenslotte is mijn zus maar 11 maanden ouder. Ik vind deze praktijken niet eerlijk, ik wil ook doen wat mijn zuster mocht op 14 of 15 enz...

Mijn zus Maria

Onze hond met het kindje van de buren

Maria, mijn vriendin

Die bewuste middag kwam mijn vriendin, die zoals mijn zus ook Maria heette, ze was ook 14 en vroeg: Zeg Olga ga je mee met de fiets naar Brecht? Oh ja, graag, maar ik moet hier op de kamping blijven, och, ik krijg toch altijd ruzie, slaag krijg ik toch, ik luister niet, ze kan de pot op! Kom Maria we vertrekken! Bij onze aankomst kwam mijn zus amper 1 a 2 minuten ons achterna, ik denk dat ze het gesprek met mijn vriendin gehoord heeft. Ik zag haar reeds van ver, ze stapte van haar fiets en alles vernietigende blik keek ze naar mij, toen reed ze terug weg. Ik voelde dat er storm op komst was. Ik zei angstig: Ik ga terug naar de kamping, want ik denk dat

het er gaat stuiven! Met knikkende knieën reed ik weg. Hoe dichterbij het domein kwam hoe méér het angstzweet mij uitbrak. Toen ik bij de bungalow aankwam kon ik nog net mijn fiets wegzetten, toen mijn moeder als een briesende leeuw met haar armen omhoog riep: Jij brutaal nest, jij wil niet meer luisteren, ik zette haar rijwiel tegen zich aan, met wijd open benen, haar armen in haar zijde met een heb jou gezegd, dat je op de kamping moest blijven, snotjong, ik zal je leren! De jarenlange pesterijen werden mij teveel en ik riep woedend: Jij hebt losse handjes, jij wil mij steeds slaan voor een niemendal, jij hebt mij mijn levenlang verstoten. Jij kunt niet nalaten mij erop attent te maken dat ik lelijk en achterlijk ben! Het moet gedaan zijn, je hebt mij genoeg gepest en gekwetst! Woedend riep ik nog: Jij bent een rotmoeder, weet je dat? Toen ik mij zo boos maakte stond ik in de eetkamer. Ik nam enkele lepels en vorken en riep: Als je mij nu nog slaat krijg je er tien terug, begrepen? Verwondert sperde mijn moeder haar ogen open terwijl ze verbouwereerd zei: Ben jij dat Olga, dat had ik van jou niet verwacht! Dat had je niet verwacht he, wel vanaf vandaag is het gedaan met je pesterijen, want ik laat mij niet meer doen, hoor je dat? Door dit voorval begreep ik, dat in het verleden in vele gevallen, het mijn zuster haar schuld was van de vele lijfstraffen, die ik kreeg. Maar ondanks deze recente uitval zette mijn moeder haar pesterijen verder. Die dag kreeg ik als geschenk een stuk zeep van een vriendin van mijn moeder. Mijn moeder zei grijns lachend: Jij kreeg die zeep, omdat je lelijk bent, je moet je meer wassen, zodat je wat mooier wordt! Terwijl ze dit zei, draaide ze haar hoofd alsof ik een besmettelijke ziekte had. Nog een andere dag kreeg ik als geschenk een boek, ze kon het weer niet nalaten te zeggen: Dit boek heb je gekregen, omdat je achterlijk bent, nu kun je, je afreageren, zodat je wat slimmer wordt! Deze woorden kwetsten mij zéér diep. Ik herinner mij nog iets, dat mij na al die jaren is bijgebleven: Die bewuste vrijdag, het was ongeveer 6 uur 's avonds, ik had gedaan met werken. Zoals iedere vrijdag kreeg ik mijn loon. In mijn haast wilde ik vlug thuis zijn, om eindelijk met mijn moeder, vader, mijn broer en zuster samen aan de tafel te eten. Ik stak ik het loon en de weekkaart in één enveloppe. Die dag waaide het verschrikkelijk hard. Terwijl ik naar de tramhalte ging, zag ik de tram reeds in de verte aankomen, ik wilde de tramkaart uit de enveloppe nemen door een felle rukwind vloog het loon en de tramkaart uit de omslag. Oh God! Dacht ik, wat moet ik thuis vertellen? En weer ging ik met knikkende knieën naar huis. Ik moest ik te voet naar huis wat betekent: van de Lange Lozannastraat naar de Duinstraat. (omgeving Stuivenberg ziekenhuis). Doodvermoeid kwam ik thuis, mijn moeder ontving mij met de nodige verwijten, ze riep: Volgende week kun je de ganse week te voet naar je werk en je zondag krijg je ook niet! Er was toen enorm veel werk in de wasserij. Die week moest ik één uur 's

morgens vroeger beginnen en 's avonds 2 a 3 uur langer werken, dus van half zeven tot 9 a 10 uur 's avonds en dit de ganse week. Ontzet riep ik: Maar ma, dat ik geen zondag krijg is niet zo erg, maar geef mij mijn weekkaart, zodat ik met de tram naar mijn werk kan! Neen, loop maar te voet, dat zal je leren! Riep Mijn moeder woedend. Ik moest ook iedere dag de schoofzakken maken, koffie opschenken, en vier thermossen vullen, mijn eten maakte mijn moeder nooit voor mij klaar, dus moest ik het zelf doen en tenslotte de gang schoonmaken. Moet ik écht te voet gaan, vroeg ik ontzet, helemaal naar de Lange Lozanastraat? Ik moet twee a drie uur langer werken en jij dwingt mij te voet heen en weer naar de Lange Lozanastraat te gaan, hoe kun je zo hard zijn, dit houd ik de ganse week niet vol. Dat is mijn zorg niet, je doet wat ik zeg, begrepen? Laat ons Maria eens wat doen, die is steeds vroeger thuis! Durf je dat nog zeggen, bovendien ons Maria moet haar nachtrust hebben, heb je dat begrepen? Doordat ik langer moest werken en dit werk thuis erbij was ging ik iedere avond rond een uur slapen, ik had geen voldoende nachtrust, want ik sliep amper 4 a 5 uur. Waardoor ik op het einde van de week een wrak was. Zo leefde ik dag in dag uit in angst. Ik durfde niets aan mijn vader, broer en mijn zus te vertellen. Soms denk ik , indien mijn zus van dit alles op de hoogte had geweest, zou de zusterband misschien wat hechter zijn geweest.

Achterzijde van de bungalow. Jaren 1950

Mijn ouderlijk huis. Destijds was hier, waar nu de poort staat, een klein venstertje

Olga   een popje   Mijn zus Maria

In deze straat woonde mijn beste vriendin Agnes

Olga en mijn zus Maria

Dit is de boekerij waar ik steeds zat te lezen

Olga

Hier ging ik in de jaren 1946-1947 naar school

2-Mijn jeugd

Dit is de bloes, waarvoor ik zo hartverscheurend weende, ik moest eerst mijn geld afgeven en dan, kreeg ik mijn zondag terug.

Het was op een vrijdag, de zon scheen vrolijk, ik kreeg die dag mijn loon. Toen ik van de tram afstapte dacht ik: Ik ga eens naar die textiel winkel of ze een goedkope bloes, rok of kleding hebben. Enkele maanden later, het was bar koud en het waaide zeer hevig. Ik dacht ik neem mijn week tramkaart, die ook diende om over te stappen. Er kwam opeens een felle wind, de enveloppe met mijn loon, alsook mijn tramkaart vloog uit mijn handen. Ik had geen geld om de tram te betalen. Ik moest dus de ganse weg van de Lange Lozanastraat naar de Duinstraat, waar wij woonden te voet afleggen.

Ik kreeg destijds 100 frank voor mijn zondag, met dat geld moest ik instaan voor mijn kleding, schoenen kousen enz... Toen ik thuiskwam vertelde ik eerlijk dat door een felle wind mijn geld weggevlogen was. Wat riep ze woedend: Wel volgende week kun je te voet naar je werk en zondag krijg je ook niet, jij onhebbelijk kind! Het was maandag en het was bar koud, ik moest beginnen om half zeven, tot ongeveer half elf. Gans de weg ging ik iedere dag te voet de Duinstraat omgeving van het Stuivenbergziekenhuis bij min 15 graden. Als ik 's avonds of liever 's nachts thuiskwam moest ik nog mijn eten klaarmaken en daarna moest ik vier schoofzakken, voor mijn vader, mijn zuster, mijn broer en voor mij. Daarna koffie opschenken om naar het werk mee te nemen. En dan moest ik de gang kuisen. Ik ging eindelijk slapen om half twee en om half zes moest ik opstaan, want ik moest weer te voet naar mijn werk. Van de grote koude kreeg ik winterbenen, wat verschrikkelijk veel pijn deed. Enkele maanden later, die dag dacht ik: Ik dacht: ik ga eens naar die etalage kijken, ik zag een mooie geruite bloes, ze kostte 75 frank. Ik dacht als ik die koop, dan heb ik nog 25 frank over, ja, dacht ik, dat is te doen. Blij als ik was ging ik met het kledingstuk naar huis, ik was gelukkig dat ik eindelijk eens iets nieuws kon kopen. Steeds moest ik alles dragen van mijn zus, eindelijk had ik eens iets nieuws. Lachend kwam ik thuis en ik liet onmiddellijk het gekochte kledingstuk zien. Mijn moeder riep met vlammeende ogen: In het vervolg moet je eerst je loon afgeven, zolang ik dat niet in mijn handen heb gehad, is dat van mij, begrepen? Onthutst zei ik: Ik krijg toch iedere vrijdag 100 frank zondag en hiervan moet ik toch mijn eigen kleren betalen? Met vuurrood gelaat riep ze nijdig: Wees zoals ons Maria, dan mag je alles van mij, bovendien was je niet welkom en je bent achterlijk en lomp en doe dat rot ding terug naar de winkel, snotjong! Verontwaardigd riep ik terug: Als ons Maria kleding mag, wel dan mag ik dat ook, ik ben ook een dochter van jou, of ben je dat vergeten? Waarna ik woedend wegliep. Snikkend kwam ik terug in de winkel, verwondert keek de verkoopster mij aan en vroeg: Wat is er meisje, waarom heb je zoveel verdriet? Ik kon mijn tranen niet bedwingen. De winkelierster vroeg mij nogmaals: Maar meisje wat is er toch gebeurd? Eindelijk hield ik op met wenen en ik zei treurig: Hier is die bloes, die ik zo graag had gehad, ik mocht ze niet kopen van mijn moeder, mijn zus mag alles en mij aanziet ze als een achterlijke, ze zegt dat ik eerst mijn loon moet afgeven, dus ook het zondaggeld. Ik ben het beu thuis, ik wil weg. Ik leefde letterlijk en figuurlijk in de hel. Ik was toen nog maar 15 jaar. Ik gaf niet graag mijn zondaggeld aan mijn moeder, omdat ik er niet op kon vertrouwen dat ze mij het geld zou teruggeven. Als mijn vader of mijn broer thuis waren, was dat een hele opluchting want dan gaf ze mij alles terug. Och, zei de verkoopster, dat zal wel zo, n vaart niet! lopen, ga maar vlug naar huis en

probeer vriendelijk te zijn! Jij kent mijn moeder niet, die geeft dat geld niet terug, snikte ik, ik haat ze, meer dan ik zeggen kan! Toen ik thuiskwam was mijn vader en mijn broer in de living. Toen ik hen zag dacht ik opgelucht Misschien kan ik nu toch die mooie bloes kopen? Toen ik mijn moeder het geld overhandigde bekeek ze mij met een alles vernietigende blik terwijl ze het geld aarzelend teruggaf. Tevreden ging ik terug naar de winkel, om de mooie bloes te kopen. Een jaar later, het was een mooie zonnige dag, ik was reeds zestien. Die dag ontmoette ik een man, die enkele jaren later mijn echtgenoot werd. Samen met nog twee andere meisjes ging ik wandelen, maar zoals steeds moest ik op de camping blijven, maar dat lapte ik aan mijn laars. Tijdens onze wandeling wuifden de meisjes naar hem, hij was zéér knap, met zwart golvend haar en ongeveer 1.70 meter lang. De meisjes hadden veel plezier. Toen Pierre ongeveer 200 meter verder stond, wuifde hij op zijn beurt naar ons. Ik hield mij op de achtergrond. Toen wij elkaar wat beter leerden kennen, zei hij: Ik was gefascineerd in jou en ik vroeg mij dikwijls af waarom jij niet zo enthousiast was om te wuiven? Ik kon jou niet meer uit mijn gedachten zetten en ik wilde jou kost wat kost terugzien, maar ik wist niet waar je woonde. Enkele weken later op 1 juni van datzelfde jaar zagen wij elkaar terug op de camping. Ik zat tussen de roei en de zwembad, juist naast het kinderswembad, amper één meter van hem verwijderd. Ik was aan het mijmeren en had geen behoefte om met iemand te praten. Plots stond hij recht en vroeg: Wil je met mij rond de vijver wandelen? Ik antwoordde: Als mijn moeder moest weten dat ik bij jou ben, dan slaat ze mij bont en blauw, terwijl ze dingen zegt, die mij diep kwetsen. Wat zal ik blij zijn als ik thuis weg ben, maar ik ben nog maar zestien. Ja, ik ga met jou wandelen, slaag krijg ik toch! Na deze ontmoeting hebben wij elkaar nog vele malen gezien. In 1954, dus 2 jaar later kreeg Pierre een waterpleuris, doodziek vroeg hij: Verlaat mij niet, ik hou zoveel van jou! Neen, ik ga niet weg, alles blijft zoals het is en rust nu maar wat! Tevreden, met een glimlach op zijn mond viel hij in slaap. Pierre lag in het in het Sint Pietersziekenhuis in Brussel. Ik kon van mijn zondaggeld de trein niet betalen en op mijn moeder hoefde ik niet te rekenen, dus dan maar met de fiets, maar dat ging niet van een leien dakje, want ik had nog nooit zover gereden met de fiets. Ik vertrok de eerste keer met slechts 10 frank op zak. Als mijn moeder mijn zondag gaf, vroeg ze het geld langs een andere kant terug, zoals, haar bus of tram betalen, had ze zin in koekjes dan liet ze het mij betalen, zodoende had ik nooit geen geld. Iedere week reed ik trouw met de fiets naar Brussel, ik had meer geen geld bij, dan wel. Door mijn veelvuldige bezoeken herstelde hij langzaam en hij werd weer de oude. Zes

weken later was de ziekte overwonnen. Op onze Heer Hemelvaart mocht hij voor de eerste keer naar buiten. Pierre was longpatiënt in Sana de Mick. Toen hij terug naar Sana de Mick mocht, liet mijn moeder mij niet meer toe Pierre nog te bezoeken. De reden dat ik alleen naar Brussel mocht, was omdat ik het gevraagd had toen mijn vader en mijn broer thuis waren, hiervan nam ik gretig gebruik. Als mijn moeder meeging om Pierre te bezoeken in het Sanatorium was ik verplicht het traject van de bus ook voor haar te betalen, op deze manier had ik ook niets over van mijn zondag.

Pierre aan Sana De Mick

Wilde ze een kopje koffie en koffiekoek of iets dergelijks dan moest ik ook dit betalen. De 100 frank, die ik kreeg was bedoeld om ook mijn kleren te kopen. Maar ik had nooit geen geld. Op zeker dag maakte ik mij boos en zei: Dat ik de reis naar Sana de Mick moet betalen, dat is niet erg, maar dat ik voor jou ook nog moet betalen is wel erg, als jij niet zou meegaan zou ik veel meer geld hebben om ook zoals ons Maria mooie kleding te kopen. Maar jij moet altijd voor alles een stokje voorsteken, ik haat je, je denkt dat ik Pierre zal laten staan, maar denk dan maar gauw wat anders! Och, zei mijn moeder: jouw tijd komt nog wel, jij krijgt niet zoveel geld als je zuster, want je bent lomp en achterlijk, zei mijn moeder grijnslachend! Deze situatie werd erger en erger, iedere dag mocht ik dezelfde verwijten horen, ze kwetste mij iedere dag. Veel van deze gruwelijke dingen waren: Jij had vroeger kromme benen

enz... Ik voelde mij verstoten. Ik wilde thuis weg, de sfeer werd met de dag ondraaglijker. Op 21 oktober 1954 moest Pierre een zware operatie ondergaan. De dokter had gezegd, dat hij de ingreep waarschijnlijk niet zou overleven. Door dit bericht leefde ik in angst, de operatie zou uitgevoerd worden in het Sint Pieters ziekenhuis in Brussel. Het medisch personeel werkte gedurende acht uren aan de ingreep. Er werd een long en acht ribben weggenomen. Toen ik op 19 maart 1955, 18 jaar werd, was ik reeds twee jaar verloofd met Pierre. Tijdens deze periode hadden wij geen enkel seksueel contact gehad.

Olga

Pierre

Pierre had mij beloofd om mij te respecteren tot ik de ouderdom van 18 jaar bereikt had, hij heeft zijn belofte nagekomen. Thuis steeg de spanning, ik wilde zwanger worden, dit was de enige mogelijkheid om thuis weg te gaan. De geestelijke martelingen werden mij teveel. Mijn moeder bewaakte mij als een waakhond. Pierre en ik vroegen ons af hoe wij dat voor elkaar moesten krijgen. Na een lange slapeloze nacht had ik een oplossing gevonden. Ik besloot mijn moeder iets op de mouw te spelden, daarom zei ik: Ma, je moet eens kijken naar Pierre zijn rug, hij heeft er een wonde met een diep putje, dat is van de buisjes, die de dokters erin gedaan hebben, de arts vroeg mij deze 3 maal per dag te verzorgen! Afwachtend keek ik naar haar. Ze zei: Ja, dan zit er niets op dan Pierre te helpen! Ik was tevreden, maar niet voldaan. Daarom zei ik, zonder een lach op mijn gelaat: Ja ma, maar deze wonde moet 3 maal per dag uitgekuist worden, ik zal geen tijd hebben om te vrijen, geloof mij, ik zou je willen vragen of ik Pierre in de kamer hiernaast

mag verzorgen, als ik dat hier doe, dan zie je iedere keer de etter en die vuiligheid, dat ik eruit moet halen! Ja, ja, zei ze met een vies gezicht, als het zo zit mag je hiernaast gaan, want dat zou ik niet kunnen zien. Innerlijk proestte ik het uit, maar ik liet natuurlijk niets merken, ze was erin getrapt. Mijn moeder had een oud veldbed geplaatst, want Pierre bleef af en toe slapen, hier stond een kast, een tafel met zes stoelen, de vensters waren bekleed met een mooi gebloemde draperie, mooie fleurige gordijntjes, de muren waren behangen met een fleurig bloemen motief. De verzorging van Pierre duurde amper tien minuten. Zo hadden wij nog 50 minuten om te vrijen. Ik had mijn moeder wijsgemaakt dat de verzorging een uur duurde. Na enkele maanden werd ik zwanger, maar hoe moest ik dit aan mijn moeder vertellen? Pierre en ik wilden trouwen, Pierre wilde eveneens thuis weg om reden van de dronkenschap van zijn vader en de armoede. Telkens vroeg ik aan Pierre: Wanneer gaan we eens naar jouw ouders? Maar iedere keer vond hij een smoesje, zodat het bezoek steeds uitgesteld werd. Hij was beschaamd en tevens bang om mij te verliezen, als wij naar zijn ouders zouden gaan. Ik bleef echter aandringen. Uiteindelijk gaf hij toe, wij, Pierre ik en, mijn waakhond was er steeds bij. Toen wij in Kapellen van de tram stapten vond ik dat deze omgeving rust uitstraalde. Tegenover de halte van de grote baan was een klein doodlopend straatje met drie verkrotte woningen... Hier woonde de familie van Pierre. Hij klopte op de oude voordeur waarvan de schilfertjes aan de deur hingen. Hij ging naar binnen en zei: Hé dag moeder, ik ben hier met mijn liefje, terwijl hij aan mijn arm trok en naar binnen duwde. Een vriendelijk vrouwtje kwam mij tegemoet. Uitnodigend stak ze haar hand uit naar een stoel, en zei: Ga zitten meisje, wil je iets drinken? Ja, koffie. Ik keek de woonkamer rond en zag een oude versleten tafel, enkele versleten stoelen, waarvan de verf niet meer te zien was en twee oude keukenkasten... Ontzet zag ik, dat de muren in ruwe steen was, de vloer zag er al niet veel beter uit. Het geheel gaf de indruk een oude stal te zijn geweest. Tegenover de inkom van het huis stond een oude Leuvense kachel. De slaapkamer, waarin 10 personen moesten slapen was niet groter dan 3 op 4 vierkante meter. Iedereen sliep op de grond. Deze mensen leefden kennelijk in een erbarmelijke toestand. Pierre, zijn vader dronk steeds zijn hele loon op. Tegenover de grote baan was het cafe waar hij zijn loon opdrank. De armoede was zo groot dat Pierre's moeder niet behoorlijk voor haar gezin kon zorgen. Om wat warm eten te bereiden moest zijn moeder bij de naburige boeren te rade gaan om de aardappelen, die bleven liggen, nadat de boer ze machinaal ze geraapt had te mogen komen oprapen. Zo konden deze mensen wat eten, ze kreeg steeds een savooikool dit wil zeggen, dat deze mensen dag in dag uit savooistomp aten, zonder een stukje vlees. Hun ontbijt bestond uit brood met zo nu en dan boter. De koffie

kon ze sporadisch aanschaffen. Meestal brandde de kachel niet. Indien het toch gebeurde, had deze vrouw de verbrandde as gaan uitzoeken. Zoals men dat deed in de oorlogsjaren. Ik had medelijden met zulke situaties, ik dacht: Waarom moeten deze mensen zo in armoede leven, hoe is het mogelijk dat er zoveel leed bestaat in deze wereld?

3- Mijn huwelijk

Eindelijk was mijn wens vervuld, ik werd zwanger, wat was ik blij. Ik vroeg mij af of mijn moeder weer allerlei verwijten naar mijn hoofd zou sturen. Op 23 maart 1956 besloot ik het haar te zeggen. Toen ik het haar vertelde dat ze binnenkort grootmoeder werd, was ze met verstomming geslagen, ze keek mij aan met grote ogen, alsof ze een spook zag. Het grappige van het verhaal was dat ze zei: Hoe is het mogelijk, ik heb je zo goed in het oog gehouden ik liet je geen ogenblik alleen! Ik antwoordde hatelijk: Je ziet het he, ik ben nog zo achterlijk niet, zoals je wel denkt! Ditmaal kon mijn moeder geen woord uitbrengen en zei enkel: Ja, ja het is goed trouw nu maar vlug, zei ze grommend. Ik keek haar verbaasd aan terwijl ik dacht: Hoe kan het zijn, dat ze zo kalm is, ze gooit mij geen verwijten naar mijn hoofd. Ik besloot maar niets meer te zeggen, want ik was bang dat ze zou weigeren om te tekenen, indien dit zou gebeuren moest ik tot mijn 21^e verjaardag wachten. Ik probeerde nog te vragen: Ma, zou het mogelijk zijn om in een eenvoudig wit kleedje te trouwen? Dit was altijd mijn wens geweest. Wat riep mijn moeder, je bent zwanger, je zult in donkere kleding trouwen en indien je niet akkoord gaat, dan trouw je niet, begrepen? Ik wist, dat ik het niet moest proberen mijn moeder te overhalen, bij haar was het neen en het bleef neen. Ik was teleurgesteld, omdat ze mij voor de zoveelste keer tegenwerkte. Ik waagde het echter niet om nog te antwoorden. Enkele dagen later werd de huwelijkskleding gekocht. Ik schaamde mij, ik vond dat oudere mensen, die in het huwelijksbootje stapten, zij wel in het donker konden trouwen, want dat misstond niet. Het kleedje was zeer mooi, maar ikzelf vond niet dat het geschikt was om erin te trouwen. Op mijn trouwdag waren er geen auto's met bloemen, mijn moeder wilde dat niet. Mij moeder heeft nooit rekening gehouden met mijn wensen. Wat zij besliste moest ik aanvaarden, zonder commentaar. Mijn broer Frans zei, toen de dienst gedaan was: Wel ma wordt het geen tijd om een taxi te bestellen? Neen, antwoordde ze heftig, voor haar doe ik dat niet, ze moet maar te voet lopen, ik betaal niets, en laat mij met rust! Mijn broer woedend: Voor haar loon te ontvangen daar is ze goed voor he, is dat soms geen kind van jou, vergeet niet dat ook ik mijn loon aan jou afgeef. Ik zal die taxi wel betalen, maar nu haat ik je hartsgrondig, jij bent een rotmoeder, weet je dat? Ik zat wat verder van mijn moeder verwijderd, wij zaten in een café naast het gemeentehuis op het Cogelsplein in Deurne. Zelfs op mijn huwelijksdag kon mijn moeder het niet laten om mij te kwetsen. Zelfs Pierre, mijn man kreeg zware

klappen te verduren. Mijn moeder wilde niet dat Pierre's ouders op mijn huwelijk aanwezig waren, want ze waren niet van onze stand... Maar wij waren eveneens van de dezelfde stand, want mijn vader was een kolen raper. Is dit beroep zo hoog? Neen beste lezer, mijn moeder kon het gewoon niet laten, om Pierre en mij te pesten.

Ik weende de ganze huwelijksdag, daarom dacht mijn broer goed te doen om sterke drank te geven, dit om mij te troosten en om wat ambiance te brengen, omdat ik zo triestig was. Vóór het feest begon, werd ik dronken en viel als een blok inslaap, zodat mijn trouwfeest in het water viel. Nu na zoveel jaren heb ik nog steeds hartpijn, omdat ik niet in het wit mocht trouwen en ook het trouwfeest waarvan ik

niets gezien heb. De dag voordat ik trouwde, dus vrijdag 25 mei 1956, eiste mijn moeder gezien heb. De dag voordat ik trouwde, dus vrijdag 25 mei 1956, eiste mijn moeder mijn loon. Ik trouwde dus met 50 centiemmen op zak. 's Zondags kon ik geen eten kopen, daarom vroeg ik aan haar: Mag ik en Pierre morgen zondag, hier komen eten, want maandag krijg ik mijn huwelijkspremie. Ja, ja, kom maar, Ik heb nog wat overschot van gisteren en dat krijgen wij toch niet opgegeten. Onderweg naar mijn moeder vroeg ik mij af wat wij, op mijn huwelijk gegeten hebben. Er was een koude schotel met gebak. Op maandag 28 mei 1956 ging ik naar de ziekenkas om mijn huwelijkspremie te gaan halen. Ik kocht wat kuisgerief en wat eten om de eerste dag door te komen. De overige 1000 Frank was om rond te komen tot 8 juni, dus 12 dagen later. Pierre ontving in verband met zijn ziekte 672 Frank per week, hiervan moest ik alles betalen zoals kleding, huishuur, gas, electriciteit, schoenen enz... Mijn moeder heeft wel voor het appartement gezorgd en het huren van het appartement, de meubels waren in wit hout, die nog moesten geschilderd worden. De slaapkamer was zeer oud, maar nog bruikbaar. Toen ik die maandag 28 mei 1956 om half twee thuiskwam, deed ik nog eerst wat kleine klusjes. Rond half drie kwam mijn moeder, ze zei terwijl ze de trap opging: Ik kom die 1000 frank halen, voor het feest dat ik gegeven heb! Ik antwoordde helemaal uit mijn lood geslagen: Maar ma dat is het enige geld dat ik heb! Neen, zei mijn moeder, jij hebt meer ontvangen, dan die 1000 frank! Ik antwoordde beduusd: Ik heb wat kuisgerief gekocht en wat eten en ik moet nog 12 dagen rondkomen! Met vlammeende ogen, die groen werden, keek ze mij woedend aan zei bevelend: Als je dat geld niet vlug geeft, dan stamp ik op je buik! Ik wist als ik met haar alleen was zij dit dreigement zou uitvoeren, maar in een laatste poging riep ik nog: Maar ma, dat kunt ge toch niet menen, begrijp mij dan toch, ik kan dat geld niet geven! Maar zoals steeds kon ik haar niet overhalen. Nijdig zei ze: Geef dat geld en vlug! De angst voor mijn moeder bekwam mij en bevend gaf ik het enige geld dat ik nog had. Toen ze weg was begon ik hartverscheurend te wenen, uren zat ik met mijn hoofd in mijn handen. Ik had ook angst om het tegen Pierre te vertellen. Toen hij thuiskwam schrok he en vroeg: Wat is er gebeurd, waarom ween je zo? Met betraande ogen antwoordde ik: Mijn moeder heeft onze laatste 1000 Frank komen halen! Wat! riep Pierre, ik ga naar je moeder ik ga die 1000 Frank terughalen! Neen Pierre, dat geeft ze toch niet, ik ken haar! Ik vind wel dat ze wat teveel vraagt, vorige week vrijdag moest je jouw loon afgeven en nu komt ze om ons laatste geld halen. Ik ga naar je moeder, wat denkt die wel! Woedend liep hij weg. Toen hij terugkwam zei hij: Ik heb het geld niet gekregen, wat een rotwijf! Hoe moesten wij aan eten geraken, ik had juist voor een dag gekocht. Ik zou willen naar Moeke gaan, zij zal ons hopelijk wel helpen! Neen zei Pierre, wij gaan eerst samen

naar je moeder, en jij moet haar dat geld terugvragen. Met knikkende knieën vertrokken wij. ik was zeer bang van mijn moeder. Ik trok mijn stoute schoenen aan en zei: Ga je ons nu echt zonder middelen van bestaan zetten, geef mij dat geld terug. Met een grijnslach op haar gelaat zei ze: denk je nu echt dat ik dat geld zal terug geven, ik heb het nodig om te eten, en laat mij met rust, ik geef je niets! Ik overwon mijn angst en riep: Jij bent een rotmoeder, heel mijn leven heb je mij gepest, ik haat , ik haat je hartsgrondig, weet je dat?

Ik sloeg de deur met een smak dicht en liep weg. Toen ik terug op straat stond zei ik tot Pierre: Kom wij gaan naar moeke, ik hoop dat zij ons kan helpen.

Bij moeke aangekomen zag ze dat ik over mijn toeren was, ze vroeg: wat er scheelt er? Ik vertelde haar het hele voorval. Moeke is een vriendin van mijn moeder. Maar, dat is schandalig, natuurlijk mogen jullie hier komen eten, ik heb ook van alles met je moeder meegemaakt, zij is de duivel in persoon! Vanaf, die dinsdag 29 mei 1956 aten wij bij moeke. Die vrijdag zei ze: Kunnen jullie ergens anders voor het week-end gaan eten, want ik heb geen geld meer, maandag mogen jullie mogen jullie terugkomen, kennen jullie iemand, die jullie zou kunnen helpen, vroeg ze ons vriendelijk? Ja, ik denk het wel, antwoordde Pierre, wij zouden naar Kapellen bij mijn moeder kunnen gaan! Ja, maar voor de tram hebben wij geen geld, zei Pierre verlegen .

Dit is mijn vader

Hier was ik 24 jaar

Ja, ik denk het wel, antwoordde Pierre, wij zouden naar Kapellen bij mijn moeder kunnen gaan! Ja, maar voor de tram hebben wij geen geld, zei Pierre verlegen. Moeke zei: Oh als het dat maar is Pierre op zijn schouder kloppend, hier is geld voor de tram en tot maandag he? Mijn schoonouders waren intussen verhuisd naar een gezondere woning. Toen wij bij haar aankwamen schrok ze van onze bedrukte gezichten en vroeg bezorgd: Wat is er gebeurd? Och, wij hebben de laatste dagen van alles meegemaakt! Pierre vertelde wat er voorgevallen was. Wel, zei zijn moeder verontwaardigd, Olga dan hoef je niet naar je moeder om eten te vragen, ik heb weinig geld, maar helpen kan ik jullie nog wel. Ze deed haar uiterste best om ons week-end zo aangenaam mogelijk te maken. Wij hebben savooikool stomp gegeten, zonder vlees, ik hiervoor had geen geld. Sindsdien waren er enkele maanden voorbij, 't was juli, ik herinner het mij zeer goed, die donderdag kwam mijn moeder mij bezoeken, ze had lederen pantoffels meegebracht, ze zei: Ik heb deze dingen gekocht, ik krijg van jou 850 Frank. Ik antwoordde kordaat: Ik heb deze niet gevraagd, dat betaal ik niet, de tijd dat ik bang was van jou is voorbij! Rood van woede zei ze snauwend: Ik wist dat je een slecht karakter had, maar dat ge uw moeder tekort wil doen gaat mijn verstand te boven. De ruzie werd met de minuut heviger. Ik riep buiten mijzelf: Oh, ja heb ik jou tekort gedaan, dat is wel nieuw voor mij, jij bent het, die mij tekort gedaan heeft, je moest zondig mijn loon hebben. Wat voor een mens ben jij eigenlijk, je hebt nooit rekening gehouden met mijn wensen, je bent een rotmoeder, weet je dat? Op 16 augustus 1956 stierf mijn vader aan een hartaderbreuk. Mijn broer is hier eveneens aan gestorven. Ik was toen reeds 6 maanden zwanger, het nieuws kwam als bij donderslag bij heldere hemel. Mijn verdriet was zo groot, dat ik zelfs geen ruzie kon maken, toen mijn moeder doodleuk zei: Ik wil niet dat ji achter de lijkwagen loopt, want je bent zwanger, je kunt vanmiddag naar de koffietafel komen! Ik antwoordde enkel: Ja ma, dat zal ik doen! Wenend liep ik onderweg naar mijn moeder, ik kon echter de verleiding niet weerstaan om mijn vader een laatste groet te brengen. Aan het graf gekomen, waren de grafdelvers reeds de eerste aarde op de kist aan het gooien. Bij het zien van dit maneuver, barste ik in tranen uit en liep weg. Aan het kerkje van Maria Bijstand, zo'n 20 meter verder waar de koffietafel plaatsvond, waren reeds alle familieleden aanwezig. Bij het zien van zoveel volk riep ik snikkend: Ik ben naar het kerkhof geweest en heb gezien hoe grafdelvers de eerste aarde op de kist gooide, dit heeft mij meer pijn gedaan, dan dat ik achter het lijk van mijn vader had gelopen! Iedereen keek mij medelijdend aan. Mijn moeder zei: Ik wist niet dat je zoveel van je vader hield. Toen ik die avond ging slapen, ik zag steeds voor mijn ogen het zand op

de kist liggen. Ik weende en weende, tot ik van vermoeidheid in slaap viel. Op 30 november van hetzelfde jaar brak mijn water, juist toen ik op bezoek was bij moeke, jij gaat bevallen, want je water is gebroken, jij moet zo vlug mogelijk naar het moederhuis Sint Erasmus gaan!

Dit is het oude Sint Erasmus ziekenhuis, waar mijn eerste kindje, Gerda geboren werd

4-De geboorte van mijn eerste kindje

Op zaterdag 1 december 1956 werd mijn dochtertje Gerda 's om half twaalf 's middags geboren. Ze woog 3.600 kilogram. Het geven van een naam gaf bij de familieleden gekibbel. Mijn moeder wilde dat ik mijn dochtertje Trudy, mijn zuster wilde dat ze Francoise noemde. Ik luisterde naar geen van beiden en noemde mijn dochtertje Gerda naar mijn moeder, die Gertruda heette. Ik dacht bij mijzelf als ik mijn kind naar haar noem zal ze misschien war liever zijn. Toen echter mijn dochtertje wat ouder werd ontdekte ik dat ze mentaal gehandicapt was.

Gerda negen maanden oud

Een van de vriendinnen van mijn moeder zei mij destijds: Als je met Pierre trouwt zult ge later gehandicapte kinderen ter wereld brengen. Maar ik antwoordde haar: Ik kan het hier thuis niet meer uithouden, ik wil weg uit deze hel! Vijftien maanden later, mijn moeder kwam op bezoek en zei: De vrienden uit West-Vlaanderen vragen of Gerda bij hen voor 14 dagen op vakantie komen. Ik was van niets bewust en stemde toe. Zondag vertekken ze terug naar huis, dan komen ze Gerda halen. Toen mijn dochtertje reeds 14 dagen bij deze lieden was, begon ik haar te missen. Ik ging

dus naar mijn moeder en vroeg haar: wanneer komt mijn dochtertje naar huis? Och Olga, zei ze laat ze maar ginder, want jij hebt zoveel geld niet om voor haar te

zorgen, bovendien ben je niet respensabel genoeg, als je begrijpt wat ik bedoel! Buiten mijzelf van woede schreeuwde ik: Begin je weer met je te verwijten, hou je dan nooit op, nu onmiddellijk heb ik het geld niet om mijn kind te halen, maar ik ga ervoor sparen, je wil mij mijn kind afnemen he? Wat ik doe is goed, maar je bent zo lomp, dat je er niets van begrijpt! Antwoorde mijn moeder nijdig. Woedend antwoorde ik: Neen ma, jij wil mijn kind afnemen en alle middelen zijn goed. Terwijl ik als razend de deur met een smak dichtgooide. Wij hadden het niet breed, want wekelijks kreeg Pierre 672 Frank per week. Het duurde dan ook een hele tijd, dat ik het geld voor de trein bijeen gespaard had. Drie maanden later vertrok ik zonder iets tegen mijn moeder te zeggen. Bij mijn aankomst sprong mijn hart omhoog van blijdschap. De pleegouders waren in de veronderstelling dat mijn dochtertje voorgoed bij hen bleef. Ik zei hen: Ik ben gekomen om mijn dochtertje terug naar huis te nemen, ik wil zelf mijn kind grootbrengen!

Mijn dochtertje Gerda

Mijn dochtertje Gerda

Olga Janssens

Mijn dochtertje Gerda bij die mensen, waar mijn moeder ze heen gestuurd heeft

Mijn eerste kindje Gerda Janssens

Enkele dagen later kwam mijn moeder en bulderde: Ik heb mijn best gedaan om jouw dochter een volwaardige opvoeding te geven, maar jij moest het weer verknallen, wat voor een dochter ben jij eigenlijk? Ik antwoordde nijdig: Besef jij wel wat moederliefde is, jij hebt mij zoveel aangedaan en nu doe je alles om mij mijn kind te ontnemen, noem jij dat goed zijn, buiten, je bent de nagel van mijn doodskist! Razend stond ze voor mij terwijl ze mij allerlei verwijten naar mijn hoofd slingerde. Mijn moeder voelde dat ze ditmaal geen vat meer op mij had en trok aan het kortste eindje.

5-De geboorte van mijn tweede dochtertje Ria

Mijn dochtertje Ria

Twee jaar later kreeg ik weer een kindje ze werd geboren op 9 augustus 1958, om half elf in de voormiddag. Tussen mijn oudste dochtertje Gerda en het tweede kindje kreeg ik nog een miskraam. Dit tweede dochtertje was eveneens mentaal gehandikapt. Ik heb mijn kindje genoemd naar moeke, een vriendin van mijn moeder, uit dankbaarheid, omdat ze mij zeer goed geholpen heeft, toen ik in geldnood zat. Moeke was dan ook de meter van mijn dochtertje. Toen ik moest bevallen was dit zeer moeilijk, omdat ik als ik thuis was, telkens opening kreeg. Ik zal het u vertellen hoe het gegaan is: De eerste keer, ik kreeg barensweeën, Pierre belde de dokter en zei, ja ik denk dat ze moet bevallen. Wel, zei de dokter: ik zal eens zien hoe ver het staat. Zogezegd zo gedaan. Hij onderzocht mij en zei, ik moet met haar vlug naar het moederhuis, want ze heeft 5 frank opening. Zo vlug wij konden reden wij in allerijl naar de kliniek, daar aangekomen. Onderzocht de dokter mij en zei, ze heeft geen opening meer, ik neem haar mee naar huis. Thuis gekomen zei de geneesheer: Och nu heb je weer voor 5 frank opening, wij moeten terug naar het ziekenhuis. Nu na de derde keer mocht ik niet meer naar huis en werd aan handen en voeten vastgebonden en hebben twee verpleegsters en een dokter zo hard ze konden op mijn buik geduwd dit deed zeer veel pijn, tot Ria geboren werd. Neen dit zou ik niet meer willen meemaken, ik schreeuwde het uit va pijn. Twee jaar later Gerda was reeds 4 jaar, toen ik verliefd werd op een andere man. Wat ik voor hem voelde was dieper en hechter, zoiets had ik niet voor Pierre gevoeld. Ook was ik bang om nogmaals een gehandikapt kind ter wereld te brengen. Ik had hem maar even gezien en ik kon hem niet meer uit mijn gedachten zetten. Op 22 november 1960 ging ik met de fiets naar Kapellen, hier ging ik steeds mijn vlees halen. Ik woonde toen in Stabroek. Ik was te weten gekomen, waar hij werkte en ik besloot Henry van zijn werk af te halen. Ik wilde hem nog eenmaal zien. Het was 19 uur, wij gingen in een donker straatje, niemand kon ons zien. De tijd was vlugger voorbij dan ik dacht. Tot mijn ontzetting constateerde ik dat het reeds 10 uur was. De angst uit mijn kinderjaren kwam weer voor mijn geest. Ik durfde niet meer naar huis gaan. De volgende morgen ging ik dan toch naar mijn man, want ik wilde mijn kinderen halen. Ik vertelde Pierre, dat ik besloten had hem te verlaten. Maar Pierre nam dit niet in dank aan en riep woedend: Verlaat mij maar, maar de kinderen blijven bij mij, begrepen? Ik zal ervoor vechten, zodat mijn kinderen aan mij worden toegewezen! Toen ik terug bij Rikske aankwam vertelde ik hem het voorval. Liefkozend nam hij mij in zijn armen en zei: Neem een advocaat onder de arm, die regelt het wel voor jou, dat je uw kinderen bij jou hebt. Ja, antwoordde ik snikkend, ik hiervoor geen geld! Maar liefje toch, antwoordde Rikske, je hebt mij toch! Ik ga voor jou werken als je bij

mij blijft wonen! Het proces duurde 2 jaar . Intussen had ik enkel het bezoekrecht. Toen op 8 september 1962 de echtscheiding werd uitgesproken, werden de kinderen Gerda en Ria onder mijn hoede geplaatst. Zes jaar geleden was Rikske met zijn hele hebben en houden met zijn Russische vrouw naar Rusland geëmigreerd. Zijn vrouw had heimwee naar vaderland. Na enige tijd verliet Raya haar man om bij een andere te gaan wonen. Door deze omstandigheden wilde Rikske terug naar België, maar dat ging niet van een leien dakje, want hij stond ingeschreven dat hij geëmigreerd was. Hij mocht Rusland niet verlaten. Hij schreef naar hogere instanties, maar alles was tevergeefs. Tot hij toch naar België mocht. Ik had mijn man verlaten en niets meegenomen. Rikske, die nog maar enkele weken terug in België was had ook niets. Wij hadden dus niets, geen meubelen, geen stoelen niets. Een kartonnen doos diende als tafel. Ons gezin telde 6 personen begrijpende: Rikske ikzelf, zijn 2 zonen: Willy en Mark, zijn dochter Nelly moest in Rusland blijven tot haar 18^e verjaardag en mijn 2 kinderen Gerda en Ria.

6-Ik moest mijn woning verlaten

Op 29 augustus 1961 werd mijn zoontje Ronald geboren, Ronald is een zeer gezond kind. Ondanks dat wij niets hadden, waren dit de gelukkigste jaren van mijn leven. Op 13 juni 1963 werd mijn dochtertje Nancy geboren.

Nancy geboren 13 juni 1963 deze foto is genomen twee dagen voor ze stierf

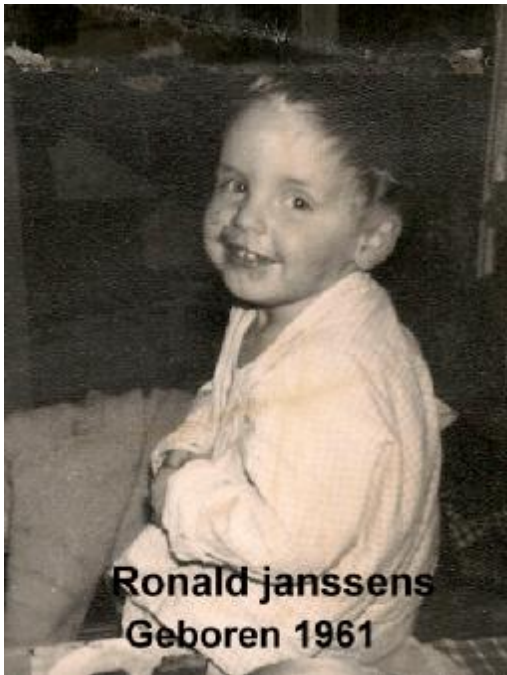
Op 29 augustus, besloten wij dat wij een verjaardagsfeestje moesten organiseren, omdat Ronald twee jaar werd wij hebben dit feestje uitbundig gevierd en vele foto's genomen. Twee dagen later vond Mark 's morgen Nancy met schuim op haar mondje. Rikske probeerde haar nog mond op mond beademing, maar het mocht niet baten. Door het verlies van mijn dochtertje was ik geheel afgeknakt, ik weende ganse dagen. Het duurde dan ook een hele tijd voor ik er weer bovenop kwam. Nu na zoveel jaren denk ik nog steeds aan mijn dochtertje, dat maar twee en een half maand is geworden. Een jaar later 23 september 1964 kwam Nelly, Rikskes dochter naar België. Ze had de hele tijd bij haar grootmoeder gewoond in Rusland. Zo goed ik

kon leerde ik haar het Nederlands. Ik kon echter geen Russisch, zodat wij elkaar niet verstonden. Ondanks dit alles was ik blij haar te leren kennen. Toen 's avonds in bed lag dacht ik tevreden: nu heeft Rikske al zijn kinderen bij zich, nu kan ons niets meer scheiden... Stilaan begon hij zéér vervelend te doen en weigerde voortaan zijn loon af te geven, wat niet wil zeggen dat mijn kinderen en ik honger geleden hebben, hij kocht alles zelf. Doordat het kindergeld op mijn bankrekening kwam had ik toch nog wat geld om voor mijn kinderen of voor mij iets te kopen. Deze handelwijze was ik van hem niet gewoon, dit verontrustte mij: Ik dacht: Wat zou er met hem aan de hand zijn, als hij van zijn werk komt gaat hij zich direct omkleden en gaat onmiddellijk weg om 's avonds zéér laat terug naar huis te komen. De angst en jalousie nam langzaam bezit bij mij. Ik weende dag en nacht, omdat hij zij zo afstandelijk opstelde. Op zekere dag vroeg ik: Wat is er in godsnaam met jou aan de hand, je koopt het eten zelf, als je van je werk komt kleed je, je helemaal op en betrekkingen wil je ook al niet meer, heb je soms een ander? Toen ik dit zei keek hij een andere kant op en zei nors: Bemoei je met je eigen zaken en laat mij met rust, begrepen? De sfeer met Rikske werd met de dag grimmiger, als ik iets deed om goed te doen snauwde hij mij af. Hierdoor had ik enorm veel verdriet en zocht troost met mijn vriendin, waarmee ik reeds 13 jaar bevriend was. Dan nam ze mij troostend in haar armen en zei: Ween niet, hij zal wel beteren en trek het je niet aan! Wanhopig antwoordde ik: Ik houd zoveel van hem, ik ga hem verliezen! Och, antwoordde Julia: Iedereen heeft wel eens een kwade bui, dat zal wel overgaan. Ik zei wenend: Ben ik dan écht voor het ongeluk geboren? Ik vermoedde nog steeds niet, dat mijn vriendin met Rikske te doen had. Wat was ik nog onervaren. Enkele maanden later zette hij mij en zijn eigen kind aan de deur. Mijn andere twee kinderen Gerda en Ria verbleven in het Zwart Goor in Merksplas. Woedend riep ik: Nu wij eindelijk mooie meubeltjes hebben zet je ons op straat, zes jaar hebben wij samengewoond, wij hadden niets, wij hebben samen 2 kinderen, denk er eens over na, heb je dan geen hart? Rikske antwoordde ongeduldig: Ja, ja ga nu maar, ik heb je niet meer nodig! en sloeg de deur pardoos voor mij dicht! Daar stonden wij dan, zonder steun en geen woning meer. Ronald was pas 4 jaar. Ik nam de autobus, het was die zondag rond half elf 's morgens. Ik besloot naar mijn moeder te gaan, alhoewel ik wist, dat ik op haar steun niet moest rekenen. Ik hoopte echter dat ze in deze situatie ons wel zou helpen. Toen ik bij haar aanbelde vroeg ze geschrokken: Maar Olga, hoe zie jij eruit, waarom heb he geweend? Ik hoorde bij deze vraag geen oprechte bezorgdheid. En weer vloeiende er tranen. Ik zei droevig en hartverscheurend te wenen en zei: Rikske heeft ons buiten gegooid, kan ik en Ronaldje een paar dagen hier blijven, want ik heb geen onderdak? Neen, antwoordde ze

verontwaardigd, ik heb geen plaats, ga naar hem terug en zeg hem, dat je hier geweest bent om onderdak te vragen en zeg hem, dat ik geen plaats heb! Neen ma, hij heeft gezegd dat ik moet meer terug komen, blijf voor altijd weg, dat heeft hij woedend gezegd! Wel, ge weet het, ik heb gezegd, dat ik geen plaats heb en ga nu maar naar hem! Vruchteloos probeerde ik haar nog op andere gedachten te brengen, maar niets mocht baten. Geheel ontmoedigd verliet ik haar na enige tijd. Doelloos liep ik door de straten mijn hoofd brekend met die enige vraag: Waar ga ik en mijn zoontje slapen? Het was reeds 19 uur, toen ik ten einde raad naar de politie ging een smekend om een onderdak vroeg. De agent van dienst antwoordde mij: Als ik jullie een bed geef, wordt je ingeschreven als landloopster, wat wil zeggen, dat ik jou en je zoontje naar de gevangenis moet brengen. Ik kon dus kiezen, de gevangenis of de straat. Dit beviel mij niet en antwoordde: Neen, dat doe ik niet, tussen vier muren zitten heb ik geen behoefte en ik verkoos dus de straat. Ik met mijn zoontje Ronald liepen nog enkele uren rond. Het was reeds half elf, met de moed der wanhoop ging ik terug naar mijn moeder, terwijl ik dacht: Als mijn 2^e vader thuis is, doet ze niet zo hatelijk. Mijn moeder woonde reeds enkele jaren met deze man. Ik respecteerde hem als een volwaardig familielid, maar aangezien ik te veel van mijn vader hield kon ik hem niet aanspreken met "papa", dus sprak ik hem aan als "bompa". Dat ik hem bompa noemde was hij er zeer blij mee. Ik belde dus die dag op 31 januari 1965 bij mijn moeder terug aan. Woedend zei ik: Hoe kun je zo hard zijn, dat je mij met je kleinzootje op straat laat lopen zonder onderdak, jij bent een rot moeder weet je dat? Bompa, die in de voorste kamer was en deze discussie hoorde riep: Wat is er gaande? Ik riep woedend terug: Ons ma wil mij en Ronaldje geen onderdak geven, Rikske heeft ons op straat gezet! Deze uitval viel bij mijn moeder niet in goede aarde, nijdig riep ze nog voor bompa kon antwoorden: Kom dan maar binnen, maar denk eraan dat ge zo vlug mogelijk een woning moet zoeken, hier kunnen jullie niet blijven! Ik wist indien ik weer ze de kans kreeg ons weer op straat zou zetten. Hiervan was ik 100% overtuigd. Daarom zei ik enkel: Ja ma! Wij verbleven 3 weken bij haar. Gedurende de ganse tijd zanikte ze iedere dag met de vraag: Heb je al iets gevonden? want hier kunnen jullie niet blijven! Ik vond raadzamer te zwijgen dan zei ik enkel: Ik doe mijn best, maar ik heb nog niets gevonden, zodra ik iets gevonden heb, ga ik hier weg! Ik vond het gezanik van mijn moeder stresserend. Ik hoopte, dus vlug een woning te vinden. Eindelijk was het zover, er was een kelderverdieping vrijgekomen in dezelfde straat. Ik had geen middelen van bestaan, daarom ging ik steun vragen aan de openbare onderstand. Nog steeds had ik verdriet over het verlies van mijn dochtertje Nancy en mijn geliefde. Intussen had ik van een goede kennis vernomen dat Julia, mijn vriendin bij

Rikske woonde. Mijn wereld stortte in. Waar kon ik troost vinden? Mijn broer en mijn vader zijn gestorven. Bij mijn moeder kon ik niet terecht, ze verweet mij steeds, dat het mijn schuld was. Je bent slecht, daarom heeft Rikske jou en je zoontje aan de deur gezet. Naarmate de tijd verstreek kreeg ik meer en meer hartpijn. Een maand nadat Rikske mij en Ronaldje ons aan de deur heeft gezet, dus op 31 januari 1966 maakte ik kennis met een andere man. Ik wilde kost wat kost weer een huishouden om een nieuw leven te beginnen. Ik zocht, niettegenstaande alles troost en vergetelheid bij mijn moeder, die ik niet kon vinden. Ik was naïef en dacht: indien deze man mij gelukkig zou maken, ik van die snijdende pijn zou verlost worden. Maar wat heb ik mij vergist... Adolf beloofde mij de hemel op aarde, wij zouden gaan samenwonen om na enkele maanden te trouwen, maar hiervan kwam er niets terecht. Ik leefde in de grootste armoede. In deze periode werd ik zwanger. Ik bracht hem op de hoogte, dat ik een kind verwachtte. Bij het horen van het vaderschap sloeg hij rood aan en riep woedend: Ik denk er niet aan om voor dit kind te zorgen, ik dank je hartelijk! Na deze woorden vertrok hij woedend, de deur met een smak dichtgooiend. Ik liep achter hem om hem te overhalen op zijn woorden terug te komen, ik riep: Wees redelijk, ik draag jouw kind, het heeft een vader nodig! Over zijn schouder antwoordde hij: Dat is mijn zorg niet! Wenend liep ik terug naar huis en gooide mij op mijn bed, mij steeds afvragend: Ben ik voor het ongeluk geboren? Enkele dagen later vernam ik dat hij reeds gehuwd was, had ik dat geweten, dan had ik met hem niet begonnen.

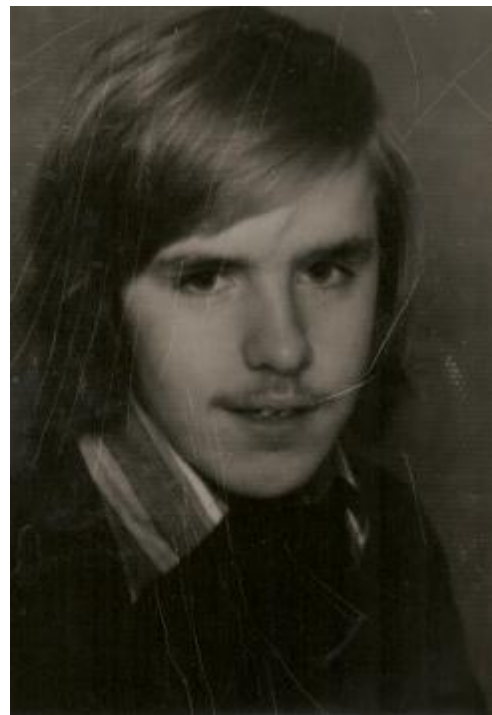
7-Wij hebben besloten uw zoontje te adopteren

Ronaldje en mijn dochtertje Gerda

Ronald

Ronald

Enkele maanden later kwam zuster Camilla, de hoofdzuster, waar mijn zoontje naar School ging. Over enkele dagen zou mijn zoontje, die zuster Camilla goed kende mee naar Knokke mogen. Deze mensen konden geen eigen kinderen krijgen. Dat nonneke zei er nog bij, dat ik zo beter kon rusten tijdens mijn zwangerschap. Ik had vertrouwen in deze non en ik gaf dus toe. Ik vroeg hoelang Ronaldje zou wegblijven. Het koppel antwoordde mij: ongeveer 14 dagen. Mijn zoontje vertrok op 8 augustus 1966. Rond de middag kwamen deze mensen Ronaldje ophalen. Toen mijn zoontje vertrokken was besloep mij een eng voor gevoel. Ik moest steeds aan mijn zoontje denken. Ik kreeg spijt, dat ik mijn zoontje meegegeven had aan die lui, die ik niet kende. Nadat hij reeds twee dagen vertrokken was kwam mijn moeder. Wij spraken over koetjes en kalfjes, tot ik op zeker ogenblik vroeg om Ronaldje bij te houden tijdens mijn verblijf in het moederhuis. Wat, riep ze woedend, denk je dat ik gek ben, wel als je in het moederhuis ligt zal ik zorgen dat je geen bezoek krijgt, ik zal je straffen! Telkens als wij alleen waren zei ze telkens zo'n vreselijke dingen. Heb je dan geen hart, ik ben je dochter, ik heb je steun nodig, jij bent mijn moeder, begrijp je dat dan niet? Riep ik wanhopig. Veertien dagen later kwam mijn zoontje Ronald terug. Wat was ik blij, ik nam hem in mijn armen en gaf hem vele kusjes. Toen onze blijdschap om ons terugzien wat bekoeld was zeiden deze mensen, het was net of ik een koude douche op mij kreeg: Wij hebben besloten zoontje te adopteren, jij hebt geen geld dus heb je ook geen moederliefde, Wij willen je veel geld geven in ruil voor je kind! Ik antwoordde woedend: Denken jullie dat ik gek ben, mijn kind is niet te koop en buiten, ik wil jullie nooit meer zien! Bij het buitengaan zeiden ze nog: Goed, je gooit ons buiten, je hoort nog van ons! Ze stuurden dag in dag uit iemand om mij te overtuigen om mijn kind af te staan, elk uur van de dag was goed om mij op andere gedachten te brengen. Dit heeft drie maanden geduurd. Toen dit niet lukte namen ze een advocaat onder de arm. Hij zond mij een brief met het verzoek om eens naar zijn bureau te komen. Ik las de brief met verbazende nieuwsgierigheid. Ik vroeg mij af wat deze raadsman van mij wilde. Bij de advocaat gekomen vroeg hij mij zonder omwegen: Bent u bereid uw zoontje af te staan? Neen, dat doe ik niet, ik zou willen dat deze mensen mij met rust laten. Nadat ik bij die raadsman ben geweest hebben deze mensen mij niet meer lastig gevallen. Enkele maanden later hoorde ik uit goede bron dat deze mensen een ander jongentje hadden aangenomen, die ze Jean-Pierre hebben genoemd.

8- De geboorte van mijn zontje Jean Pierre

Het werd oktober en nog steeds vond ik geen opvang voor Ronaldje, voor mijn verblijf in het moederhuis. Ten einde raad vroeg ik aan mijn pleegdochter om Ronaldje bij te houden. Toen hij reeds twee dagen bij ons Nelly was, (het was voor alle dagen) vond hij een aansteker in de vorm van een revolver, die op de kast in de living lag. Hij wilde die avond vroeg gaan slapen, want hij voelde zich zo moe... Neen, het was geen vermoeidheid, zonder dat ons Nelly het wist had hij de aansteker mee naar bed genomen. Onder de lakens stak hij de aansteker aan en uit, maar wat gebeurde er? Plots stond haar bed in brand, haar nachtkastje en het karpetje, dat voor haar bed lag. 's Anderendaags bracht Nelly, mijn pleegdochter, kleine Ronald terug en zei: dat hij alles verbrand had. En Weer zat ik in de problemen, wie zou op mijn zoontje willen letten tijdens mijn verblijf in het moederhuis? Ik ging nogmaals naar mijn moeder om te vragen of ze op Ronaldje wilde letten tijdens mijn verblijf in het moederhuis. Ze antwoordde woedend: Ik heb toch gezegd, dat ik dat niet doe, trek je plan en ik zal zorgen dat je geen bezoek krijgt in het moederhuis, want ik verwittig niemand en laat mij met rust! Het huilen stonde mij nader dan het lachen, ik smeekte: Mama alstublieft geef mij jouw vriendschap, ik dit zo nodig, ik ben toch je dochter! Zeer koel antwoordde mijn moeder= Ik heb genoeg van jou, vraag niets meer en laat mij in godsnaam met rust! Riep ze woedend. De dag naderde met rasse schreden. Het was voor iedere dag en nog steeds had ik geen babysit gevonden. Die nacht, het was 15 november 1966 was het zover, ik kreeg de eerste barensweeën. Noodgedwongen probeerde ik nog eens bij mijn moeder, die ongeveer 300 meter verder woonde. Ik kromp zowaar ineen van pijn, ik wilde nog niet naar het moederhuis, want mijn zoontje was nog niet geborgen. gelukkig sliep hij vast. Strompelend verliet ik mijn woning, Ik was gedwongen hem even alleen te laten, terwijl ik naar mijn moeder ging. Ik belde bij mijn moeder, het was drie uur 's nachts. Toen mijn moeder de deur opendeed. Ik kon nog net zeggen: Ma het is zover, het is tijd voor mij dat ik naar het moederhuis ga, De kleine is alleen, nu moet ge hem wel bijhouden, want nu stel ik jou verantwoordelijk, Ik dien klacht neer, als hem iets overkomt, je moest je schamen, is dit geen kleinkind van jou? Ja, ja ik zal wel voor hem zorgen, maar ik had het liever anders gewild! Ik kon echter niet op deze laatste woorden reageren, want de pijnen kwamen meer en meer. Ik hoorde haar nog zeggen; ik ga mee naar het moederhuis. Aan de overkant van de straat was een taxiplaats. De pijn waren nu zo hevig, dat ik bijna niet op mijn benen kon staan. Kronkelend van pijn liepen wij de straat over, ik moest zelf een taxi bellen, de hoorn van de telefoon ging bijna niet. Toen wij in de kliniek aankwamen zei ze plots doodleuk: Denk eraan, ik verwittig niemand, jij zult geen bezoek ontvangen, ik ga nu naar huis en wees gerust, ik zal wel voor Ronaldje zorgen! Toen ze dit zei waren wij

een ogenblik alleen, omdat de verzorgers een karretje waren gaan halen. Een proficiat of sterkte kind of iets dergelijks kon er niet af, alleen deze laatste hatelijk woorden, die nu na zoveel jaren nog steeds in mijn oren klinken. Toen ik deze barensweeën kreeg, kon ik onmogelijk ons Nelly bereiken, omdat ze te ver woonde. Ik weet voor honderd procent dat alles niet zo gegaan zou zijn, zij zou mij zeker geholpen hebben, dan had ik niet naar mijn moeder moeten gaan. De dertien dagen van mijn verblijf kreeg ik geen bezoek. Ik was alleen met mijn verdriet. Daarom beste lezers ik zeg u, mijn moeder was een kreng. Mijn verdriet was onbeschrijflijk, hoe is het mogelijk dat mijn moeder zo hard kon zijn? Mijn zoontje werd geboren 's morgens om 7,15 uur. Na de bevalling werd ik naar een zaal gebracht, waar ongeveer vijftien bedden stonden. Mijn moeder was niet geïnteresseerd in haar pas geboren kleinkind. Ik kreeg een afkeer van mijn moeder, de tranen die ik toen gelaten heb was niet te beschrijven. Die eeuwige stilte toen ik in het moederhuis lag, geen woord van troost, geen schouderklopje, niets... Menige keer dacht ik: Indien mijn kinderen door een man verlaten werden zou ik evengoed voor mijn kleinkinderen zorgen. Enkele maanden later leerde ik een andere man kennen, ik wilde toch zo graag een huishouden, met een vader en moeder. Maar deze man vertikte het te gaan werken. 's Morgens vertrok hij om 7 uur en 's avonds om rond 17 uur kwam hij terug. Hij had de ganse tijd in het park gezeten, wat ik later te weten kwam. De armoede werd erger en erger. Ik besloot een winkel in consignatie te beginnen, zo hoefde ik niets op voorhand te betalen. Maar ik kon daarna de verkochte goederen niet meer betalen. In datzelfde huis ben ik dan als gerant een witwasserij begonnen, die enkele tijd later falliet is gegaan. Intussen hoefde ik geen huishuur te betalen, wat voor mij een hele verlichting was. Ik startte dus op 15 januari 1968. Elke 6 weken kwam men de goederen, die ik verkocht had ontvangen. De dag kwam naderbij dat men de verkochte goederen kwam ontvangen, maar ik had geen geld... Ik had er eten voor gekocht. Ik heb toen geld bij ons Nelly geleend. Ik kreeg destijds geen kindergeld, omdat er bij een man woonde en ik dit moest ontvangen langs zijn werk. Voor mijn twee zonen kreeg ik niets langs mijn echtgenoot, omdat deze niet uit ons huwelijk gesproten waren, zodoende waren mijn inkomsten veel minder. Het was geen lachertje om mijn vier kinderen groot te brengen. Twee maanden later ging de witwasserij falliet. Voortaan moest ik ook instaan voor de huur. Frans was zagezegd reeds drie weken aan het werk. Op een dag, ik had geen geld, ik besloot naar zijn werk te bellen om een voorschot te vragen op zijn loon. Tot mijn grote verbazing hoorde ik dat hij er amper drie dagen gewerkt had. Op zekere dag wandelde Nelly door het Rivierenhof in Deurne, plots zag ze Frans op een bank zitten op een uur dat hij normaal moest werken. Toen hij die

avond nadat ik getelefoneerd had thuis kwam riep ik woedend: 't Was plezant in het park zitten zeker? Voortaan ga je werken of je kunt je boeltje pakken, begrepen? Ik was zo boos, dat ik niet met hem sprak, tot hij op zekere dag vroeg: Ga jij nog lang boos op mij zijn? Ik antwoordde nijdig: Als je gaat werken en niet in het park gaat zitten, dan zal ik terug spreken, je mag blij zijn dat ik met jou zoveel geduld heb! Bij een andere vrouw zou je allang buiten gevlogen zijn, weet je dat? De ene klap kwam na de andere, Frans was ook niet zo goed voor mijn kinderen, de meeste slagen kreeg mijn zoontje Ronald. Telkens ik naar de bakker of de groenten winkel ging deed hij iets met de kinderen, dat niet door de beugel kon. Die dag, mijn oudste dochter, die reeds dertien was kwam naar mij gelopen en zei opgewonden: Frans heeft onze Ronald door het venster gehangen, terwijl hij hem vasthield met zijn kleding. Dit deed de emmer overlopen, ik zocht een middel om hem buiten te gooien. Maar is vlugger gezegd dan gedaan. Ik wilde hem ook niet zonder onderdak zetten, want ik wist hoe het voelde opeens geen dak boven je hoofd te hebben. Daarom besloot ik te wachten tot de bungalow af was, die hij aan het bouwen was. Ik zei hem niets van mijn voornemen en zweeg. Frans had een erfenis gekregen, hij heeft mij nooit gezegd hoeveel geld hij geërfd heeft. Enkele maanden later nadat dus de wasserij falliet was, besloot ikzelf met een kleine wasserij te beginnen. Ik ging een handelsregister halen en ik startte op 14 maart 1968. Nu dacht ik zeker, dat mijn geldproblemen opgelost waren. Ik had een huishoud pers, huishoudmangel en een volautomatisch wasmachien. Ik werkte zeer hard, ik moest bovendien alles alleen doen, zoals wassen strijken, de was sorteren, de wassen halen en brengen, want ik kon toen nog niet met een auto rijden. Om niet te spreken over mijn huishouding, zoals voor de kinderen zorgen eten maken, de kinderen naar school brengen en halen enz... Hierdoor had ik te weinig nachtrust, ik sliep slechts twee uur ^per nacht. Zo kon het niet verder, na enkele maanden stopte ik met de wasserij. Op 2 augustus 1970 heb ik Frans aan de deur gezet. Tien maanden later, 't was 11 juni 1971. Gerda, mijn oudste dochter riep ij apart en zei: Mama, Frans laat mij niet met rust, hij komt mij elke dag van school halen en dan moet ik meegaan naar zijn appartement, waar hij mij verkracht, maak alstublieft een einde aan deze toestand, ik wil hem niet meer zien! Waarna ze zich wenend in mijn armen wierp. Bij het vernemen van dit vreselijk nieuws, riep ik buiten mijzelf: Kom Gerda, dit kan niet, wij gaan een klacht indienen, zo kan het niet verder. Ik ben echter nooit te weten gekomen of hij gestraft is geweest, ja dan neen. Maar ik moet u wel vertellen, dat wij hem nooit meer gezien hebben. Dag na dag had ik minder en minder geld en werd steeds armer. Voor elke dag, dat wij konden eten, dankte ik God voor de sterkte, die hij mij gaf om vol te houden,zoals toen men destijds veel moeite deed om mijn zoontje te

adopteren. Telkens als ik naar Ronaldje keek, kreeg ik een gevoel van geluk over mij, dan nam ik hem in mijn armen en zei ik: Wat ben ik blij, dat God mij de sterkte heeft gegeven en dat ik jou niet heb afgestaan, ik lijd nog liever honger dan jou te verliezen! Ik voel nog steeds die vernedering, toen het koppel doodleuk zei: Wij hebben besloten je kind te adopteren, jij hebt geen geld, dus kan je ook geen liefde geven aan je kinderen! Om te overleven ging ik naar de markt om de groenten op te rapen, die niet meer verkocht konden worden. Enkele maanden later, het werd Kerstmis, 't was daags tevoren, ik had verdriet omdat ik geen geld had, een kerstboom of zelfs een speelgoedpopje, dat kon dienen als kindje Jesus had ik niet. Ik had enkele de luttele som van 3 frank op zak. Kerstavond kon helaas niet gevierd worden. Die namiddag, het was 24 december, het was reeds laat toen ik besloot om met de kinderen te gaan wandelen. Ik wilde de kerstversieringen gaan bekijken. Toen wij op straat waren zagen wij mensen druk doende om hun kerstinkopen om in familiekring het kerstfeest te vieren. Dit te zien deed mijn hart pijn. Terwijl wij in de winkel naar de kerstversieringen keken, ontdekte Gerda plots, dat er geld op de grond lag, ze zei: Kijk ma, hier 500 frank, mij het geld overhandigend zei ze: Nu hoef je niet meer te wenen, nu kun je een kindje Jesus en een kerstboom kopen! Ik was blij verrast nam ik het geld aan en zei: Oh, Gerda dank u, nu kunnen wij toch een beetje kerstmis vieren! Wij liepen een tijdje rond om de boom en het speelgoedpopje te kopen. Maar de boom was veel duurder dan de vijfhonderd Frank die Gerda gevonden had. Ik besloot geen speelgoedpopje te kopen, maar een echt kindje Jesus, ik kocht wat watten en engelenhaar. Om dit alles volledig te maken kocht ik nog een klein taartje. Toen wij naar de uitgang gingen stond ons daar een 2^e verassing te wachten. Aan de deur van de uitgang lag een kerstboom, die mensen waarschijnlijk hadden weggegooid. Wij waren blij, dat wij dan toch nog van de kerstsfeer konden genieten. Ik was zeer zuinig met het geld, ik kocht eten te kopen voor de volgende dagen. Maar na enkele tijd was het geld op en weer most ik mij afvragen: Wat eten wij vandaag? In de zomer plukten wij brandnetels, die ik dan klaarmaakte als bloemkool met melk en zetmeel. Indien ik tenminste dit kon kopen. Ik trok mijn plan, de ene dag aten wij de schillen als groenten, soms ook het loof van radijsjes en de andere dag de aardappelen. Op zekere dag zij mijn zoontje Ronald: Ik wil ook helpen, ik zal auto's gaan kuisen, dan moet je geen brandnetels meer te plukken. Je armen en handen zullen niet meer rood kleuren, om ons eten te kunnen geven. Ieder morgen vertrok hij met een emmer, een spons en een zeemvel en wat zeep, indien ik dat had. Zoals iedere dag gaf hij fier het geld, zo had ik het tijdelijk wat beter, maar toen kwam de winter, de miserie begon weer van voor af aan. Overmand van de zorgen zag ik het financieel niet meer zitten, ik stapte met pijn in

mijn hart naar de jeugdpolitie. Ik beseftte echter te laat, dat ik dat beter niet gedaan had, want ik was mij niet bewust van de gevolgen dit zouden hebben. Ik smeekte om hulp en vroeg een plaatsing voor 3 maanden, door deze oplossing zou ik gered zijn. Ik wou gaan werken om er financieel weer bovenop te komen. Ik vertelde wenend aan de vrouwelijke politiebeambte mijn ervaringen. Ze luisterde aandachtig, nadien schreef ze alles op. Toen ze gedaan had zei ze: Wij zullen je helpen om je kinderen een paar maanden te plaatsen, ik heb uw kinderen onder de hoede van de jeugdrechter geplaatst. Wat dit te betekenen had ik geen flauw benul. In mijn hele leven had ik nog nooit van een jeugdrechter gehoord, daarom zei ik enkel: Ja, dat is goed! (Dit had ik beter niet gezegd) De agente vroeg mij het document te willen ondertekenen. Ze heeft echter het papier niet voorgelezen, zodat ik niet op de hoogte was van de inhoud. Zonder een vorm van onderzoek werden mijn Vier kinderen: Gerda, Ria, Ronald en Jean Pierre geplaatst. De jaren, die hierop volgden had ik meer verdriet dan de tijd voorheen. Van de gerechtelijke diensten kreeg ik bericht waar mijn kinderen geplaatst werden. Daarna hoorde ik niets meer noch van het gerecht, noch van mijn kinderen. Deze toestand duurde ongeveer 3 maanden, Ik wist ook niet dat men een schriftelijke aanvraag moest indienen om een bezoekrecht te bekomen. Ik dacht steeds aan mijn kinderen en ik dacht steeds: Wanneer komen mijn kinderen eindelijk in verlot. Ik ging dus naar de jeugdrechter en vroeg wanneer kan ik mijn kinderen zien? De jeugdrechter antwoordde: Je moet een brief schrijven om het bezoekrecht te bekomen. Maar inplaats een bezoekrecht aan te vragen, vroeg ik om mijn kinderen terug thuis te hebben, wat mij prompt werd geweigerd. Ik kreeg een bezoekrecht van zaterdag tot zondag en dit slechts eenmaal per maand. Ik ging nogmaals naar de jeugdrechter en vroeg hem: Wanneer mogen ze naar huis, dit is een misverstand. Ja, ja antwoordde de jeugdrechter: het is maar voor enkele maanden!, die enkele maanden duurde 17 jaar. Mijn vertrouwen in het gerecht is voor goed geschonden. Ik zeg u, beste lezers, dit zijn mijn ervaringen met het gerecht.

9 Toen de deurwaarder kwam...

Maandag 10 januari 1972, er hing een aanslagbrief van de deurwaarder aan de deur, schrok ik bij mijn thuiskomst. Op 14 januari 1992 zouden mijn meubelen aangesloten worden. Op zondag 9 januari, dus daags voor de aanplakking kwam mijn moeder, ik vertelde haar dat kortelings mijn meubelen zouden aangeslagen worden. Maar indien ik 3000 frank kon betalen zou de deurwaarder mij met rust laten. Toch zei ze koel: Ik geef je dat geld niet, want jij zou mij toch nooit kunnen terugbetalen! Maar smekend: maar mama als ik niet betaal komt de deurwaarder aanplakken en dan ben ik mijn meubelen kwijt! Mijn moeder bleef onverwurbbaar. Daags na de aanplakking bezochten mij twee heren, één van hen has slechts één arm, de andere had slechts een stompe arm met een haak. De man met de haak zei toen ik de deur opendeed: Wij zijn van het bureau van sociale zaken, ik weet dat gisteren de deurwaarder is geweest en heeft een aanslag brief komen aanplakken, vrijdag worden uw meubelen aangeslagen, wel, zei hij verder als je 1600 frank betaald, dan zal ik dat probleem oplossen, zodat de deurwaarder je verder met rust laat. Mijn pleegdochter Nelly was, die dag toevallig op bezoek. Toen ze hoorde dat ik dringend dat geld nodig had zei ze spontaan: Ik zal je helpen, maar ik moet eerst naar huis, want ik heb zoveel geld niet bij. Ik zal je naar huis brengen, dan zijn wij vlugger terug! Zei één van de twee. Ik kreeg een betalingsbewijs. Maar naarmate, die vrijdag naderde liet mij het nare gevoel niet los... Ik wachtte angstig de dagen af... 's morgens rond 10 uur belde de deurwaarder aan. Aan de deur stond een vrachtwagen met politie. Net als een misdadigster moet ik tussen twee agenten staan. Intussen las de deurwaarder wat er moest meegenomen worden. Ik smeekte nog: Neem alstublieft niet alles mee, ik heb 1600 frank betaald aan twee invalide mannen, ze zeiden dat ze van de sociale zaken waren en dat ze moeilijke zaken moesten oplossen! Ik heb niemand gezien om jouw probleem uit de wereld te helpen! Zei de deurwaarder nors. Maar mijnheer ik heb 1600 frank betaald, die twee mannen zouden mij helpen! Hierop antwoordde de deurwaarder ongeduldig: Ik heb niemand gezien! Zonder nog naar mijn smeekbeden te luisteren zei hij tot de werkmannen: Begin maar met laden, een televisie toestel SBR, een ijskast Nestor, een diepvriezer Friac, een enz... Bij het zien hoe mijn meubelen opgeladen werden hilde ik bittere tranen. Ik bezat niets meer, alles werd meegenomen, zoals foto's, postuurtjes, kortom alles... Ik deed een laatste poging smeekte: Ik heb nog 750 frank, neem die dan alstublieft, maar laat mijn meubelen staan, ik ben een alleenstaande

moeder met vier kinderen. Maar hij was onverwurbbaar en gebood aan de werkmannen: Doe verder en laad alles op. Toen de vrachtwagen vertrok raapte ik al mijn moed bijeen. Ik ging naar de vrijdagmarkt. Bij mijn aankomst was hij reeds mijn meubelen aan het verkopen... Ik kon mijn tranen niet meer bedwingen en ging naar een plaats waar geen aangeslagen meubelen verkocht werden (eveneens op de vrijdagmarkt) Hier heb ik met mijn laatste geld een oude versleten tafel met vier stoelen gekocht, alsook bedden. Enkele dagen nadien, diende ik klacht neer tegen de twee invalide mannen, wegens misbruik van vertrouwen. De hoofdsom, die ik aan de deurwaarder moest betalen bedroeg: 2450 frank, samen met de kosten: 6950 frank, voor een gasrekening, die ik niet kon betalen. Nooit gaf ik de moed op. Enkele weken later kwam er wéér een tegenslag, de electriciteit werd afgesloten. Ik kon niet meer koken, noch ons verwarmen. Vijf maanden later had ik nog steeds geen electriciteit. Ik leerde een Italiaan kennen, die twaalf jaar jonger was dan ik. Na ongeveer twee weken besloten wij om samen te wonen. Zes weken later kwam de derde tegenslag. Er kwam nogmaals een deurwaarder, die alles opschreef: Hij schreef: Bij verhuizing wegens achterstand van drie maanden, is mevrouw Janssens Olga verplicht haar meubelen te laten staan op het huidige appartement. Op het moment dat de deurwaarder kwam was ik niet thuis. Antonio zei bij mijn thuiskomst dat er een deurwaarder was geweest. Sinds januari 1971 kreeg ik geen kindergeld meer, omdat deze zaak moest onderzocht worden door de jeugdrechter. De huur van mijn appartement bedroeg 2500 frank en mijn enige inkomsten was 900 frank per maand. Ik kon de huur niet betalen. Drie maanden na de plaatsing besliste de rechter dat mijn kinderen eenmaal per maand naar huis mochten en dit van zaterdag tot zondag. Toen wij, Antonio en ik reeds zes weken samenwoonde constateerde ik dat ik zwanger was. Begin september ontving Antonio een brief, dat zijn vader ziek was. Aangezien ik geen Italiaans verstond kon hij mij wijsmaken wat hij wilde. Op 24 september 1972 heeft hij mij verlaten. Het was vier uur 's morgens toen de wekker afliep. Ik werd dwaas wakker en dacht: Moet hij nu die klok zo vroeg laten aflopen? Enkele seconden later viel ik terug in slaap. Hoewel Antonia op de hoogte was van mijn zwangerschap heb ik hem nooit meer teruggezien. Amper één week later ontving ik een aangetekend schrijven van de huisbazin, dat ik de woning moest verlaten binnen één maand. Ik was verplicht mijn hele hebben en houden te laten staan. Voor de tweede maal datzelfde jaar bezat ik niets meer. Weer moest ik van nul beginnen. De tegenslagen bleven mij achtervolgen.

11 De geboorte van mijn jongste dochtertje Nancy

Op 24 september 1972, verliet Antonio mij in de vroege morgen, ik sliep nog en ik was reeds zes weken zwanger. Ik werd 's morgens om zeven uur wakker. Ik merkte ontzet dat Antonia weg was. Dagen, weken, maanden gingen voorbij, ik hoopte dat hij op zekere dag wel zou terugkomen, maar er gebeurde niets... Ik nam mij voor sterk te blijven en de moed niet te verliezen, het leven gaat verder en ik verwachtte mijn vijfde kindje, dat recht had, zoals de andere kinderen op moederliefde. Ik ben bevallen op 4 april 1973 om zes uur 's morgens van een

gezonde baby in het St. Erasmus ziekenhuis te Borgerhout. Kleine Nancy had gitzwarte haren en donkere ogen net een Italiaanse schoonheid. Op 19 juni 1973 heb ik mij laten steriliseren, ik wou dit niet meer meemaken. Nancy was tot haar 15^e levensjaar een braaf en volzaam kind. Op 3 maart 1986 vertelde Gerda mij dat ze wilde trouwen. Op 22 maart, dus 19 dagen later. Op drie weken tijd moest alles in orde maken, wat wil zeggen dat ik voor haar trouwkleed, de ringen, het bruidskostuum, het feest en onze kleding moest zorgen. Het witte bruidskleed heb ik zelf gemaakt, ik wenste dat ze in het wit zou trouwen. Het trouwfeest heb ik zelf klaargemaakt. Hassan, een zoon van mijn pleegdochter Nelly wilde disc jockey zijn. Die avond was er veel ambiance. Het was een zeer gezellige avond.

13 Nancy's pubertijds jaren

Toen Nancy's pubertijd begonnen was ze zéér agressief, er waren enorm veel ruzies, ik werd depressief. Ik weende ganse dagen. Ze wilde naar een pleeggezin, wat mij zéér diep kwetste en waar ik dus niet akkoord mee was. Die avond op 29 augustus 1990, Nancy was jobstudente in Middelkerke in een horeca zaak. Die dag kwam ze thuis. Ik vroeg haar of ze haar nat wasgoed aan de wasdraad wilde hangen. Nijdig riep ze met alles gooiend wat ze in haar handen kreeg: Ik leef hier net als in een zothuis, uw kinderen zijn gehandikapt, weet je dat? Ik stond perplex en kon eventjes niet antwoorden, ik antwoordde: Dit hoeft je mij niet te verwijten, wat voor karakter heb je eigenlijk, je bent helemaal de bomma, die was ook zo! De spanning steeg naarmate de maanden verstreken. In 1990 barstte de bom. Ze zei weer van die kwetsende woorden. De jaren, die volgden werd het van kwaad naar erger, ze luisterde niet, en deed wat haar beviel, zonder met mij rekenschap te houden. Ik heb mij dikwijls afgevraagd wat ik haar misdaan heb, maar ik denk dat ik haar destijds teveel verwend heb. Toen Nancy 18 jaar werd, besloot ik, om dit te vieren, ik huurde een villa met een zwembad, barbecue, tv, droogkast, enz... in Benidorm. Ik kon dit echter maar voor een week betalen. Wij zouden drie weken gaan. Voor de tweede en de derde week huurde ik een wat eenvoudiger woonst. Bij het zien van de nieuwe woonst, die natuurlijk niet zo mooi was dan de villa, riep Nancy: Moet je nu iets lelijks huren, konden wij nu niet in die mooie villa blijven, ik haat , meer en méér, weet je dat? Met hartpijn antwoordde ik: Maar meisje, die villa kostte teveel geld, dat kan ik mij niet permitteren, zoveel geld heb ik niet, begrijp dat dan toch, veel moeders zouden geen vriendinnen meenemen, nu mocht je Miriam en Rachel meegaan, weet je dat dit een grote verantwoordelijkheid is en nog ben je niet tevreden, wat moet ik nog doen, mijn geldbeugel geven of wat? Riep ik woedend. Ik schaamde mij in haar plaats. De pubertijds jaren waren reeds zes jaar aan de gang. Ik werd compleet gek, deze toestand werd onhoudbaar. Ik weende ganse dagen. Zoveel geld voor de reis naar Benidorm en werd door Nancy verpest. Rachel werd door Nancy en Miriam uitgelachen, omdat ze zéér gehoorzaam was. Rachel kwam stipt iedere avond naar de vakantiewoning, ze deed ook wat ik haar zei, dit was niet naar de zin van de beide andere meisjes. Rachel werd dan ook ganse dagen gepest. Doordat Nancy en Miriam niet wilden gehoorzamen, besloot ik vier dagen vroeger naar huis te gaan. Een jaar later, Nancy kwam van Middelkerke terug, waar ik voor

haar een studentenkamer gehuurd had voor de maand augustus, ze wilde vakantiewerk doen. Ze ging naar haar slaapkamer, toen ze terugkwam tierde ze: ze gooide met alles wat ze in haar handen kreeg. Het plastic zitbad, dat zelf gevuld moest worden stond reeds met water gereed, want ik wilde juist een bad nemen. De reden dat ze agressief was, omdat ik haar gevraagd had om haar natte handdoek aan de wasdraad moest hangen. Ze riep woedend: Jullie zijn allemaal gehandikapt, ik zal blij zijn dat ik hier weg kan, jullie zijn allemaal zot. Hierop begon ze met het bad te schudden, dat het water overal heen vloog... Nancy wees eens kalm, je bent net een gekkin! Met vlammeende ogen nam ze mij bij mijn blouse en riep haar vuist omhoog houdend: Zwijg of... Neen Nancy, ik ben je moeder en ik zwijg niet, je gaat te ver, je bent een brutaal en ondankbaar nest! Riep ik buiten mezelf. Nancy gedroeg zich zoals mijn moeder was. Mijn moeder was een tiran en mijn jongste dochter is dat ook. Ik moest doen wat ze zei, want zij was de baas. Enkele maanden later werd het mij toch teveel, ze had weer van die woede aanvallen, ditmaal tegen haar zus Ria : Jij lompe koe, moet je nu de tafel afruimen ik moest nog eten, je kunt het zien dat je gehandikapt bent en ook Jean Pierre ne Gerda. Terwijl ze weer van alles en nog wat naar haar hoofd gooide riep ze nog: Het is hier net een gekkenhuis! Die dag had ik mij voor dit incident zéér boos gemaakt, omdat ze nu ook tegen Ria begon. Toen Nancy 's avonds thuiskwam, begon de ruzie weer, nu weer, omdat er geen jonge kaas was. Ze tierde tegen Ria: Je bent het zotste en gulzigste wijf dat er op aarde bestaat! Mijn oudste dochter Gerda was op dat moment op bezoek, want het was 1 december, dus Gerda's verjaardag. Gerda riep woedend en riep: Jij snotneus gaat het, dat is je zuster of heb je geen respect? Spijtig dat jullie allemaal gehandikapt zijn: Riep Nancy nijdig. Dit had Nancy beter niet gezegd. Als een razende leeuw vloog Gerda, die veel sterker was op Nancy, die een paar klappen te verwerken kreeg, Ria aarzelde niet en vloog eveneens op Nancy. Beiden sloegen Nancy, waar ze haar raken konden. Buiten zichzelf riep Gerda: Zeg nu nog eens, dat wij allemaal gehandikapt zijn, of durf je niet meer, maar ik denk dat ze het geraadzamer vond te zwijgen, ze durfde deze woorden niet meer te herhalen Nancy worstelde om uit Gerda's greep te komen, maar het baatte niet. Eindelijk liet Gerda en Ria haar los, ze liep weg, toen ze terugkwam was ze vergezeld van vier politie agenten. Dit maakte mij razend. Zeven maanden tevoren heeft Nancy naar Kamers met aandacht geweest ze zei steeds: Ik wil naar een ander gezin, ik ben het hier beu! Dit kwetste mij verschrikkelijk, ik deed alles voor haar zoveel dat in mijn macht lag en wat is mijn dank? Op 1 december, toen ik haar met de 4 agenten zag binnenkomen riep ik woedend: Met jou zie ik meer af dan ik kan zeggen! Een van de agenten vroeg: Mag ze nog hier blijven? Neen, riep ik woeden, ik ben haar getreiter meer dan beu, ze wil

in een ander gezin gaan wonen, wel dat ze gaat, ik wil ze niet meer zien, ze wil boots van 7000 frank, ze wil merkkleding, ik kan dat niet betalen! Daarop is ze weggegaan en ging ze bij een vriend van mijn zoon Jean Pierre wonen. Ze bleef er een jaar, waar ze met diens vrouw eveneens ruzie maakte. Op zekere dag ontving ik een mooie lieve brief, waarin ze mij vertelde dat tante Maria té streng was, ze woonde er niet graag en vroeg of ze niet terug naar huis mocht komen. Toen ik de brief ontving was ik zeer argwanend, ik wilde haar niet onmiddellijk in huis nemen. Ik was tevreden, dat Nancy bij mijn zus woonde, die veel strenger was dan ik, zo, dacht ik, voelt ze het verschil... Twee jaar na onze laatste hevige ruzies kwam Nancy terug, omzeggen met hangende pootjes. In februari 1992 was ik met Ria naar Benidorm. Gerda woonde 10 dagen met haar 3 kinderen bij mij thuis. Ze vertelde mij bij onze terugkeer uit Spanje, dat Nancy heel lief geworden was. In augustus 1992 ben ik met Nancy naar Benidorm vertrokken. Op dat moment woonde ze nog bij mijn zus. Nancy kon zeer lief zijn, haast de liefste van de wereld, ze verweet mij niet meer, dat ik gehandicapte kinderen had en zo meer. Maar toen woonde ze nog niet bij mij. Ik liet mij dus overhalen, omdat ik echt dacht dat Nancy verandert was. Het werd oktober, ze vroeg mij nogmaals: Wanneer mag ik hier terug komen wonen? Kom maar terug, Oost West Thuis best! Antwoorde ik lachend. Nancy woonde reeds een jaar terug bij mij, alles ging nog prima, er was geen ruzie meer en daar was ik blij om. Nelly, mijn pleegdochter zei: Ik vindt dat Nancy toch niet zo verandert is van karakter, zoals je zegt! Ik wist bij ondervinding als zij iets zei, dit berust op de waarheid. Ik wachtte maar af, ik zei niet tot Nancy wat Nelly gezegd had. Enkele weken nadien begon terug mijn lijdensweg. Ze werd wéér agressief zoals vroeger. Als ze dan van haar aanvallen had zei ik weleens: Jij had beter bij mijn zuster gebleven, die temt je wel! Die twee jaar met Ria was ik zeer gelukkig, zonder jouw woede aanvallen, wanneer ga je er terug wonen? Nancy's agressieve buien werden erger en erger. Ik beleefde letterlijk en figuurlijk de hel. Deze situatie kon ik niet meer aan en ging met Markgrave Vastgoed spreken over de studio, die op dat moment vrij was, dat gelegen was in hetzelfde gebouw. Ik en mijn dochter Ria hielpen haar zoveel wij konden, zoals het oude behang aftrekken, de vloerbekleding verwijderen enz... Nancy was zwanger. Toen ging alles weer opperbest. In april 1994 had ze mij op een dag zo gepest, dat ik naar de politie ging om haar op staande voet buiten te gooien. Zo kon het niet langer...

14 De geboorte van mijn kleinkind Antonia

Antonia

Antonia

Op deze foto had ik Antonia nog niet gezien

Zoals ik reeds schreef waren er iedere dag hevige ruzies, an dagen riep Nancy nijdig: Je kinderen, Gerda, Ria en Jean Pierre zijn gehandikapt! Dit en nog andere vreselijke dingen slingerde ze naar mijn hoofd. Ik kon deze verwijten niet meer aan en zei haar, dat ze voortaan alleen moest gaan wonen. Op een juli nam Nancy intrek in haar nieuwe woning, op die datum verhuisde ook ik. Drie maanden waren sedertdien voorbij, het was reeds 7 oktober 1994. Mijn dochter Ria, die nog steeds bij mij woont was ziek, dus gingen wij naar de dokter. Ik vroeg hem of Nancy, die hoogzwanger was reeds bevallen was. Ik had haar niet meer gezien sinds september. De dokter zei: indien de barensweeën uitbleven en zij, dus nog niet bevallen was, dan moet ze zelf naar het moederhuis gaan op maandag 11 oktober. Wenend zei ik tot de dokter: Mijn dochter Nancy heeft mij niets laten weten, op 21 september jongsleden, namen wij nochtans in alle vriendschap afscheid. Vanaf die bewuste 7^e oktober heb ik niet meer gehoord of gezien. Waarom doet ze dat? Oh! Zei de dokter, het zal allemaal wel loslopen, trek het je niet zo aan. Vanaf die 7^e oktober 1994 iedere dag naar het ziekenhuis. Het werd zaterdag, zondag, maandag rond tien minuten voor 17 uur arriveerden wij, ik en mijn dochter Ria in het ziekenhuis. Ik moest eerst naar de receptie om te weten te komen op welke kamer Nancy lag. De receptioniste liet mij vriendelijk weten dat ze op kamer 307 op de C afdeling lag. Boven gekomen trok ik de deur van de ziekenkamer open, maar ze was er niet. Ik vroeg aan de verpleegster waar ze was ze zei vriendelijk: Uw dochter is in de

verloskamer! Wacht eventjes ik zal een zien hoever het met de bevalling staat, neem hier maar plaats! Terwijl ze enkele stoelen aanbood! Na enkele minuten kwam ze opgetogen terug en zei: Proficiat, je hebt een kleindochter! Ik antwoordde blij: Oh een meisje, wat ben ik blij, hoe ziet het kindje eruit? De verpleegster had echter geen tijd en riep over haar schouder: Ik heb nu geen tijd, ik moet naar binnen, binnen enkele minuutjes mag je, je kleinkind zien! Ria en ik wachtten vol ongeduld, wij wilden het kleintje zo vlug mogelijk zien. Plots kwam een andere verpleegster en zei: Uw dochter wil u niet zien, ga maar naar huis! Zei ze op medelijdende toon. Mijn wereld stortte in, ik barstte in tranen uit terwijl ik alsmaar zei: Waarom doet ze zoiets, waarom toch? Zevenentwintig maanden later waren sedertdien voorbij en nog steeds had ik mijn kleindochter niet gezien, ik heb zelfs geen glimp kunnen opvangen. Ik vroeg mij steeds af: Hoe ziet ze eruit, welke kleur van ogen heeft ze, trekt ze op haar vader of op haar moeder? Ik had haar zo graag zien opgroeien van baby tot peuter en kleuter naar enz... Er waren dagen, dat ik mijn moed liet zakken, maar ik heb nog kinderen en kleinkinderen, voor deze kinderen moest ik leven, ik mocht mij niet laten gaan. Ik dacht eraan om gerechtelijke stappen te ondernemen, want ik wilde kost wat kost een bezoekrechten afdwingen. Het verlangen naar mijn kleinkind was een ware marteling. Op zekere avond, het was donderdag zeven november. Ria, mijn dochter en ik keken naar Jambers. Plots schrokken wij ons een aap toen wij Nancy op de televisie zagen. Ze had haar kindje op haar arm, eindelijk kon ik mijn kleinkind zien mijn hart klopte driemaal sneller, zij het niet in levende lijve, dan op televisie. Een klein gedeelte kon ik vastleggen op videoband. Op een dag kwam mijn zoon Jean Pierre op bezoek. Ik begon weer te zeuren, dat ik nog steeds het kindje niet gezien had. . Hij antwoordde mij: Wees niet droevig, want ik weet waar Antonia is. Ja? Antwoorde ik, waar is ze dan? Antonia is in het huis der kleinen in de Vosstraat in Borgerhout. Het was die avond te laat om te bellen, dus telefoneerde ik de volgende dag naar het tehuis. Ik kreeg de directie aan de lijn en vroeg: Is Antonia Janssens in uw instelling? Wie bent u vroeg de directrice argwanend. Ik ben de oma van Antonia, ik zou graag het kleintje willen zien, wanneer mag ik haar komen bezoeken? Ja, maar dat gaat zomaar niet, als uw dochter zaterdag komt zal ik het haar vragen, bel mij dinsdag 10 juli terug. Eindelijk waren de zeven lange dagen voorbij en kon ik terugbellen. Ik vroeg de directrice of mijn dochter het goedvond, dat ik mijn kleindochtertje mocht zien. Ze antwoordde mij vriendelijk: Ik heb met uw dochter gesproken, ze vind het goed dat u morgen woensdag uw kleindochtertje komt bezoeken, je kan haar zien van 14 tot 17 uur. Wat was ik gelukkig, eindelijk kon ik ze zien, knuffelen en liefkozen. Op dat moment

was Antonia reeds twee en een half jaar oud. De hartpijn van twee jaar en negen maanden waren voorbij.

15-De geboorten van mijn kleinkinderen Bartje en Brenda

Zeven dagen na de geboorte van mijn kleinkind Antonia, op 18 oktober 1994 werd mijn kleinzoon Bartje geboren. Ik had enorm veel verdriet, dat ik Antonia nog steeds niet mocht zien, ik voelde mij uitgesloten. Mijn zoon Jean Pierre kwam, die dag mij vertellen dat ik oma was geworden van een jongentje. Oh wat was ik gelukkig met dit nieuws, ondanks het grote verdriet om de kleine Antonia. Ik vroeg mij steeds af hoe ze er uitziet, zoals: Welke ogen heeft ze, zwart, bruin, blauw, welke kleur haar enz... Deze vragen kwelden mij ganse dagen. De geboorte van mijn kleinzoon gaf mij troost. In amper één week was er veel gebeurd: Eerst stief ons katje op 10 oktober, ze was reeds dertien jaar.

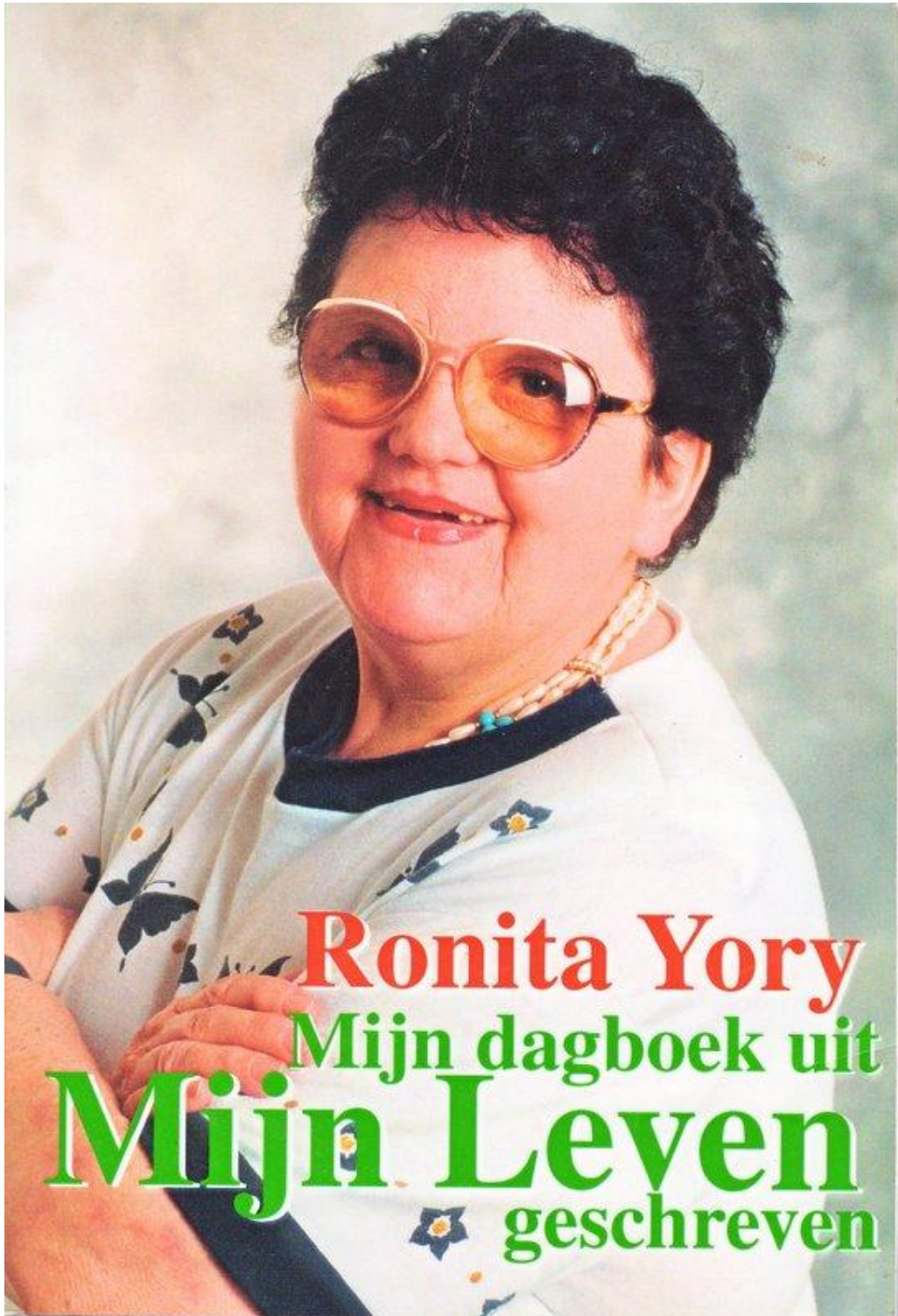
Ons poesje Minouke

De volgende dag 11 oktober 1994, de geboorte van mijn kleinkind Antonia. Ik hoefde mij bij mijn schoondochter en mijn zoon, niet af te vragen hoe ze eruit zagen. Op 28 april vertrokken wij, mijn dochter Ria en ik naar Blanes voor 10 dagen. Op zondag 7 mei 1995 keerden wij terug naar België. Tijdens ons verblijf schreef ik een kaartje naar mijn jongste dochter Nancy om haar te verwittigen dat wij, mijn dochter en ik haar zouden bezoeken op 17 mei 1995, Antonia was reeds zeven maanden en één week oud. Ik hoopte vurig om kleine Antonia in mijn armen te mogen nemen. Die dag op 17 mei belde ik bij haar verscheidene malen aan, maar er bewoog niets, ze deed de deur niet open, Ik begon mij af te vragen of ze het kaartje wel ontvangen heeft. Al die tijd heb ik nog niet één glimp mogen ontvangen van mijn kleinkind Antonia. Vol verdriet keerden wij onverrichtzake terug naar huis. Onderweg dacht ik:

Waarom is mijn dochter zo hard? Ik heb alles gedaan om haar gelukkig te maken en wat is mijn dank? Stank voor dank! Bij de tramhalte zag ik mijn zoon Ronald, hij vertelde mij, dat Nancy, mijn jongste dochter mij niet wilde zien. Ik was zeer blij, want het was lang geleden dat ik hem het laatst heb gezien, dit maakte mijn dag weer goed.

16-Mijn Levenswens

Jaren geleden kreeg ik het verlangen om een boek te schrijven over mijn leven, mijn ervaringen en de tegenslagen. Als ik begon te schrijven begon ik steeds te wenen dan kreeg het verdriet de bovenhand. Mijn boek raakte op deze manier niet af. Maar plots zei ik tot mezelf, wees sterk en begin aan je boek. Tijdens het schrijven viel het mij telkens zwaar om verder te doen. Ik zag mijn leven als een film voorbij gaan. Als het mij te zwaar werd legde ik het boek weer weg, ik werd hiervan depressief. Ik legde hem dan een tijdje weg, tot ik weer een beetje sterker was op weer te schrijven. Zo deed ik dat telkens weer. Tot uiteindelijk het werk klaar was op 5 november 1998. In maart 1993 begon ik een ander boek te schrijven: "Pedro de Puertoricaanse jongen" Op januari 1997 gaf ik het script aan de uitgever, die voor mij een aantal exemplaren moest drukken. Hij gaf mij de belofte het werk te zullen aanbieden op de boekenbeurs 1997. Nieuwsgierig ging ik naar de boekenbeurs, bij mijn aankomst ontdekte ik, dat hij niets bij had. Geïrriteerd vroeg ik hem: Waarom heb je mijn exemplaren niet bij, ben je ze vergeten? De man antwoordde ongeduldig: Ik had geen tijd, als het ontwerp klaar is zal ik het je laten zien! Het werd december, januari, februari, maart en nog steeds had die uitgever niets ondernomen... Ik stuurde hem een schrijven om hem op zijn verplichtingen te wijzen van het contract. Op dit moment had ik reeds de som van 100.700 frank betaald voor 750 boeken. Ik belde hem op en zei nijdig: Het is nu 18 september 1998, ik heb alles betaald, wanneer zijn mijn boeken nu eindelijk klaar? En de man antwoordde mij: Ze zullen klaar zijn tegen de boekenbeurs! Heb jij een jaar nodig om 750 boeken te drukken, vindt je dat niet lang? Neen, antwoordde de uitgever, ik heb nu geen tijd! En weer antwoordde hij: Als het ontwerp klaar is, zal ik het je laten zien! Maar ditmaal was ik niet tevreden met deze uitleg

Ronita Yory
Mijn dagboek uit
Mijn Leven
geschreven

Auteur: Ronita Yory

Mijn dagboek uit mijn leven geschreven

Niets in dit boek mag verveelvoudigd worden in welke vorm dan ook zonder de schriftelijke toestemming van de auteur.

Uitgave in eigen beheer
Olga Janssens
Canadalaan 227 bus 1
Antwerpen 2030
Tel: 03/542.35.98
Janssensolga@skynet.be
www.janssensolga.be
Rek: 701-0127711-82
685-6831093-76
000-1695620-60
000-530217-15
ISBN: 804517
D 2000

Circulum Vitae

Personalialia

Naam en voornaam: Olga Janssens

Geboren: 19-3-1937

Geboren: Deurne (Antwerpen)

Pseudoniem: Ronita Yory

Adres: Canadalaan 227 bus 1

Plaats: Antwerpen 2030

Burgerlijke staat: Echtgescheiden

Studies: Lager onderwijs

Grijspeerstraat en Coeveltstraat School Calazans Deurne Noord

Avondschool:

Vak: Spaans

Adres: Eikenstraat 1^e leerjaar

Attest: 52 %

Burotica: Suddermanstraat Antwerpen

Attest: 70 %

Literaire ervaringen

Ik heb reeds 8 boeken geschreven zoals:

1-Mijn dagboek uit mijn leven geschreven

2-Pedro de Puertoricaanse jongen

3-Kinderverhalen (waaronder 2 sprookjes)

4-Gedichtenbundel

5- Reisverhalen boek 1

6-Naar de hel van Breendonk

7-Onze kerstreis met Top Express naar Oberkirch

8-Onze reis met Top Express naar Lloret de Mar 2002

Mijn ervaringen als figurant **zoals:**

1-In Levensgevaar (was ik de moeder van Martine Jonckheere, uit familie

2- *Bex en Blanche (was ik rolstoel patient)*

3-*In de film Shades (was ik jury lid)*

4- *Wannabees (Moest ik op straat zingen)*

5-*Afrit 9 (zong ik het liedje: Adios Acapulco auteur Ronita Yory)*

6- *In de serie "David" (Was ik een nonneke)*

7-*Reclame filmpje (Gemengd huwelijk van Orange naar Base)*

8- *Bij een reclamefilmpje, tijdens een begrafenis moest ik roddelen*

9- *Agenda reclame filmpje voor de regionale televisie Brussel*

10- *In een Soundmixshow zong ik het liedje: Ave Maria (Charles Gounod)*

11-*In het programma Kriebels heeft men dit liedje "Ave Maria" uitgezonden*

Over mij als schrijfster

Olga Janssens met pseudoniem "Ronita Yory" geboren op 19 maart 1937 te Deurne Antwerpen. Ik volgde de lagere school te Deurne Dumontstraat, Grijspeerstraat en Calazans Coeveltstraat te Deurne. Aan de avondschool volgde ik Spaans 1^e jaar attest 52 % Ik volgde ook Burotica Sudderstraat attest: 70 %.

Voorwoord

Dit is mijn levensverhaal. In dit boek vertel ik u mijn tegenslagen. Op mijn verjaardag 19 maart 1993, toen ik 56 jaar werd begon ik geheel onbewust dit boek te schrijven. Ik ben de jongste van 4 kinderen, waarvan een meisje amper 10 maanden werd. Het begon allemaal toen ik 7 was. Het hield niet op, tot op heden. Jaren geleden had ik reeds een drang om dit boek te schrijven, maar het verdriet haalde de bovenhand. Nu ik ouder ben geworden, ben ik in theorie er overheen. Wat ik hier geschreven heb is zeer aangrijpend. Steeds nam ik de moed bijeen, ik wilde kost wat kost dit boek schrijven, ik wilde niet afknakken van verdriet, ik moest moed houden voor mijn kinderen en kleinkinderen.

Bladwijzer

- Hoofdstuk 1 Naar pleegouders
- Hoofdstuk 2 Mijn Jeugd
- Hoofdstuk 3 Mijn huwelijk
- Hoofdstuk 4 De geboorte van mijn eerste kindje
- Hoofdstuk 5- De geboorte van mijn tweede kindje Ria
- Hoofdstuk 6- Ik moest mijn woning verlaten
- Hoofdstuk 7 Wij hebben besloten uw zoontje te adopteren
- Hoofdstuk 8 De geboorte van mijn zoontje Jean Pierre
- Hoofdstuk 9 Toen de deurwaarder kwam
- Hoofdstuk 10 Het geschenk
- Hoofdstuk 11 De geboorte van mijn jongste dochter Nancy
- Hoofdstuk 12 Het overlijden van Hassan
- Hoofdstuk 13 Nancy's pubertijds jaren
- Hoofdstuk 14 De geboorte van mijn zoontje Jean Pierre
- Hoofdstuk 13 De geboorte van mijn kleinkind Antonia
- Hoofdstuk 14 De geboorte van mijn kleinkinderen Bartje en Brenda
- Hoofdstuk 15 Mijn opname in het ziekenhuis
- Hoofdstuk 16 Onze reis naar Benidorm in 2006
- Hoofdstuk 17 De geboorte van mijn kleinzoon Emilio
- Hoofdstuk 16 Mijn levenswens

Mijn dagboek uit mijn leven geschreven

Olga Janssens 3 jaar Pseudoniem: Ronita Yory

1 Naar pleegouders

Het begon in de jaren 1944, ik was amper drie jaar toen de oorlog in alle hevigheid losbarste. scholen verwittigden de ouders om de kinderen naar veiliger oorden te brengen. Ik had een broer, die 5 jaar ouder was en een zus, die elf maanden ouder was. Ik had nog een klein zusje, die als ze 10 maanden oud werd stierf van de stuipen. Wij, mijn broer, mijn zus en ik werden bij drie verschillende pleegouders geplaatst. De miserie begon toen ik er aankwam. In mijn bagage zat een lappenpop, die mijn vader voor mij gemaakt had. Ik was zéér gehecht aan deze pop. Bij het zien van het speeltje, grijslachte Hilda, de jongste dochter van het gezin. Met bruto geweld nam ze de pop en zei: Die heb je niet meer nodig! Terwijl ze nijdig het speelgoed in de kachel gooide. Toen ik dit zag begon ik hartstochtelijk te wenen. Hilda lachte en zei: Kijk naar je lievelingsspeelgoed en kijk hoe ze brand, ha, ha,ha

en duwde mij onzacht heen en weer. De maanden , die volgden waren een ware hel voor mij, deze periode zou ik liever vergeten. De school lag op drie kwartier te voet.

*Ik met mijn moeder toen ik zeven jaar was.
Hier op de foto kwam ik net terug van die helse pleegouders*

Ik vergeet nooit die dag, het sneeuwde, ik had houten blokjes aan, waaraan de sneeuw kleefde. Ik vroeg smekend: Mag ik de sneeuw van mijn klompjes doen, ik kan zo niet lopen! De school was ongeveer een half uur stappen. Neen, grijnslachte Hilda, ik vindt het grappig hoe jij voortstompelt, ha, ha, ha! Eindelijk bereikten wij de school, ik was zo vermoeid, dat ik tijdens de lessen in slaap viel. Maar o wee, als straf gaf Hilda mij enorm veel eten, zodat ik ziek werd en alles weer uitbraakte. Hilda werd woedend en zei: Dit zul je opeten, dat zal je leren niet op te letten in de klas! Ik was de ganse nacht ziek, ik dacht, dat mijn ingewanden er uit kwamen. De gedachte aan het vieze spul, bracht mij telkens aan het braken, bah! De volgende morgen moest ik weer naar school en weer met de sneeuw aan mijn klompen. De leerkrachten vroegen aan Hilda: Waarom slaapt Olga steeds tijdens de lessen? Hilda schiep er genoeg in om mij te pesten, woedend zoals altijd zei ze: Als je niet wil luisteren moet ik je weer straffen: ik ga je bij de hond in het kot zetten, daar zul je wel leren luisteren rotjong! Neen, neen riep ik, niet bij de hond, Hilda, doe dat niet! Terwijl ik mij losmaakte uit haar ijzeren greep. Het was bitter koud, angstig zat ik ineengedoken in een hoek van het kot. Ik durfde niet ademen. Als ik het waagde een beweging te maken, gromde het dier gevaarlijk terwijl het schuim uit zijn bek liep. Ik

bleef de ganse nacht wakker, bibberend van de koude. Weer viel ik tijdens de lessen in slaap. De martelgang hield niet op, ditmaal was het een geestelijke foltering. Simone, Hilda 's zuster zei nijdig: Ik neem je mee naar Brussel, daar is een hel, ik gooi je erin, je zult huilen van pijn, omdat het vuur aan je vel zal likken, ha, ha, ha! Deze woorden maakten mij zo bang, dat ik er met niemand durfde over te praten. Nu na zovele jaren hoor ik nog steeds Hilda en Simone's hoongelag, ik zag mij reeds branden. ' Nachts kreeg ik nachtmerries, in mijn verbeelding riep ik om hulp, ik sliep niet meer, omdat de schrik er dik inzat. Simone had plezier in de geestelijke marteling. In de maanden, dat ik bij deze onmenselijke verbleef zei Simone nog meer van die gruwelijke dingen, die mij angstig en asociaal maakte. Hilda vond het een plezier om mij lijfstraffen te geven. Zo ook, die dag nam ze mij bij mijn hoofd en duwde mij in de mesthoop en zei grijnslachend: Hier eet en ruik! Het was een vieze boel, de drek kroop in mijn neus en mond, uren moest ik in deze vuiligheid blijven liggen. Hilda bewaakte mij als een waakhond, want ze sloeg mij als ik maar een beweging maakte. Mijn zus Maria werd in hetzelfde dorp geplaatst op ongeveer 500 meter. Als mijn zusje mij kwam bezoeken verbood Hilda mij nog maar één blik naar haar te werpen. Indien ik dit niet deed kreeg ik één van de straffen, eerder in dit boek beschreven. Hilda' s pesterijen hielden niet op, ze schepte er genoeg in, om mij wakker te houden. Eindelijk brak de dag aan dat ik naar huis mocht, ik was blij, alhoewel de relatie met mijn moeder op een laag pitje stond. Mijn moeder zei steeds vreselijke dingen, die mij vreselijk kwetsten. Soms gaf mijn moeder mij slaag voor een niemendalletje. Ik was thuis steeds de zondebok. Iedere dag zei ze: Toen jij geboren werd wist ik na drie dagen nog steeds niet, welke naam ik jou moest geven, want je was niet welkom. Naarmate ik ouder werd begon deze gedachte mij te kwellen. De drang om mijn geboorteakte te halen, werd met de dag sterker, maar mijn moeder hield mij hiervan tegen, het was net of ze mijn gedachten kon lezen. Dan zei ze: Je moet niet naar de bevolking gaan, geloof mij ik spreek de waarheid! Ergens voelde ik dat mijn moeder loog en dat ze het niet zo graag het zo begeerde document op te eisen. Zo wist ze zagezegd niet op welk uur ik geboren ben. De angst bekwam mij en ik stelde het telkens uit. Tot op mijn 56^e heeft mij dit weerhouden tot ik op zekere dag mijn stoute schoenen aantrok en in 1993 het papier ging halen. Toen de ambtenaar mij het aanreikte, nam ik het met bevende handen aan. Enkele dagen liet ik het op de kast liggen, maar de drang om het begeerde papier te lezen liet mij niet los. Mijn verbazing steeg toen ik vernam dat ik om 4 uur 's morgens geboren ben en door mijn vader op de bevolking werd ingeschreven ben, amper vijf uur na mijn geboorte, om negen uur. Toen ik in 1956

trouwde had ik uiteraard een geboorte akte nodig. Maar ik durfde ik het papier niet te lezen.

Het kerkje Maria Bijstand in Deurne Noord

Hier in dit kerkje: Maria Bijstand, deed ik mijn 1^e en plechtige communie en ben hier ook getrouwd. Alsook zijn er vele missen opgedragen van dierbare

overledenen familieleden, zoals mijn vader en mijn broer Frans, mijn oma, mijn grootvader, tantes nonkels enz...

Olga Janssens

Maria Janssens

Een groepsfoto van onze Plechtige Communie

Ik was steeds erg bang van mijn moeder. Toen mijn moeder in 1988 stierf , voelde ik geen verdriet, omdat ze tijdens haar leven mij zoveel heeft aangedaan. U zult het wel merken, naarmate u mijn verhaal verder leest. Zo ook kon ze niet nalaten steeds te zeggen: Ik kwam jij en je zus onderdekken en ik zag tot mijn ontzetting dat er uit jouw hoofd allerlei beesten liepen zulke kinderen zijn de kinderen van de duivel. Steeds zei ze vreselijke dingen, maar steeds als wij alleen waren. Niemand uit ons gezin wist hoe ik moest lijden, dit en nog vele dingen durfde ik niet te vertellen.

Olga- een vriendin- Mijn moeder

Soms werd het mij teveel en werd ik agressief en begon ik te wenen uit machteloze woede. Als er dan toevallig iemand binnenkwam, zoals mijn zus, mijn broer of mijn vader zei mijn moeder steeds: Met ons Olga is niets aan te vangen, ze is brutaal en agressief, wat moet dat worden als ons ze groot is, oh ik mag er niet aan denken! Ik durfde mij niet te verdedigen, omdat ik te bang was van mijn moeder. Mijn moeder profiteerde van mijn angst en kwelde mij nog meer. Op zekere dag, ik was reeds 14, mijn ouders hadden een bungalow gekocht, waar wij, mijn moeder en ik ieder weekend verbleven.

Onze bungalow in Dennenbad Schoten

Onze bungalow aan de zijkant Dennenbad Schoten

Zoals steeds mocht ik de camping niet verlaten, die dag lapte ik het aan mijn laars, ik dacht: Ons Maria mocht ook op haar 14e de camping verlaten, als zij dat heeft gemogen dan ik ook, ieder gelijk voor de wet. Ik was echter zéér bang en nochtans wilde ik die dag niet luisteren. Ieder jaar leefde ik in de hoop als ik 11...ben, als ik 12 ben, als ik 14... ben zal ik ook wel mogen wat mijn zuster steeds mocht naar believen de camping verlaten, naar huis gaan slapen, uitgaan enz... Nee, dacht ik: ditmaal luister ik niet, als ik op de camping moet blijven, dan mijn zus ook, tenslotte is mijn zus maar 11 maanden ouder. Ik vind deze praktijken niet eerlijk, ik wil ook doen wat mijn zuster mocht op 14 of 15 enz...

Mijn zus Maria

Onze hond met het kindje van de buren

Maria, mijn vriendin

Die bewuste middag kwam mijn vriendin, die zoals mijn zus ook Maria heette, ze was ook 14 en vroeg: Zeg Olga ga je mee met de fiets naar Brecht? Oh ja, graag, maar ik moet hier op de kamping blijven, och, ik krijg toch altijd ruzie, slaag krijg ik toch, ik luister niet, ze kan de pot op! Kom Maria we vertrekken! Bij onze aankomst kwam mijn zus amper 1 a 2 minuten ons achterna, ik denk dat ze het gesprek met mijn vriendin gehoord heeft. Ik zag haar reeds van ver, ze stapte van haar fiets en alles vernietigende blik keek ze naar mij, toen reed ze terug weg. Ik voelde dat er storm op komst was. Ik zei angstig: Ik ga terug naar de kamping , want ik denk dat

het er gaat stuiven! Met knikkende knieën reed ik weg. Hoe dichterbij het domein kwam hoe méér het angstzweet mij uitbrak. Toen ik bij de bungalow aankwam kon ik nog net mijn fiets wegzetten, toen mijn moeder als een briesende leeuw met haar armen omhoog riep: Jij brutaal nest, jij wil niet meer luisteren, ik zette haar rijwiel tegen zich aan, met wijd open benen, haar armen in haar zijde met een heb jou gezegd, dat je op de kamping moest blijven, snotjong, ik zal je leren! De jarenlange pesterijen werden mij teveel en ik riep woedend: Jij hebt losse handjes, jij wil mij steeds slaan voor een niemendal, jij hebt mij mijn levenlang verstoten. Jij kunt niet nalaten mij erop attent te maken dat ik lelijk en achterlijk ben! Het moet gedaan zijn, je hebt mij genoeg gepest en gekwetst! Woedend riep ik nog: Jij bent een rotmoeder, weet je dat? Toen ik mij zo boos maakte stond ik in de eetkamer. Ik nam enkele lepels en vorken en riep: Als je mij nu nog slaat krijg je er tien terug, begrepen? Verwondert sperde mijn moeder haar ogen open terwijl ze verbouwereerd zei: Ben jij dat Olga, dat had ik van jou niet verwacht! Dat had je niet verwacht he, wel vanaf vandaag is het gedaan met je pesterijen, want ik laat mij niet meer doen, hoor je dat? Door dit voorval begreep ik, dat in het verleden in vele gevallen, het mijn zuster haar schuld was van de vele lijfstraffen, die ik kreeg. Maar ondanks deze recente uitval zette mijn moeder haar pesterijen verder. Die dag kreeg ik als geschenk een stuk zeep van een vriendin van mijn moeder. Mijn moeder zei grijns lachend: Jij kreeg die zeep, omdat je lelijk bent, je moet je meer wassen, zodat je wat mooier wordt! Terwijl ze dit zei, draaide ze haar hoofd alsof ik een besmettelijke ziekte had. Nog een andere dag kreeg ik als geschenk een boek, ze kon het weer niet nalaten te zeggen: Dit boek heb je gekregen, omdat je achterlijk bent, nu kun je, je afreageren, zodat je wat slimmer wordt! Deze woorden kwetsten mij zéér diep. Ik herinner mij nog iets, dat mij na al die jaren is bijgebleven: Die bewuste vrijdag, het was ongeveer 6 uur 's avonds, ik had gedaan met werken. Zoals iedere vrijdag kreeg ik mijn loon. In mijn haast wilde ik vlug thuis zijn, om eindelijk met mijn moeder, vader, mijn broer en zuster samen aan de tafel te eten. Ik stak ik het loon en de weekkaart in één enveloppe. Die dag waaide het verschrikkelijk hard. Terwijl ik naar de tramhalte ging, zag ik de tram reeds in de verte aankomen, ik wilde de tramkaart uit de enveloppe nemen door een felle rukwind vloog het loon en de tramkaart uit de omslag. Oh God! Dacht ik, wat moet ik thuis vertellen? En weer ging ik met knikkende knieën naar huis. Ik moest ik te voet naar huis wat betekent: van de Lange Lozannastraat naar de Duinstraat. (omgeving Stuivenberg ziekenhuis). Doodvermoeid kwam ik thuis, mijn moeder ontving mij met de nodige verwijten, ze riep: Volgende week kun je de ganse week te voet naar je werk en je zondag krijg je ook niet! Er was toen enorm veel werk in de wasserij. Die week moest ik één uur 's

morgens vroeger beginnen en 's avonds 2 a 3 uur langer werken, dus van half zeven tot 9 a 10 uur 's avonds en dit de ganse week. Ontzet riep ik: Maar ma, dat ik geen zondag krijg is niet zo erg, maar geef mij mijn weekkaart, zodat ik met de tram naar mijn werk kan! Neen, loop maar te voet, dat zal je leren! Riep Mijn moeder woedend. Ik moest ook iedere dag de schoofzakken maken, koffie opschenken, en vier thermossen vullen, mijn eten maakte mijn moeder nooit voor mij klaar, dus moest ik het zelf doen en tenslotte de gang schoonmaken. Moet ik écht te voet gaan, vroeg ik ontzet, helemaal naar de Lange Lozannastraat? Ik moet twee a drie uur langer werken en jij dwingt mij te voet heen en weer naar de Lange Lozannastraat te gaan, hoe kun je zo hard zijn, dit houd ik de ganse week niet vol. Dat is mijn zorg niet, je doet wat ik zeg, begrepen? Laat ons Maria eens wat doen, die is steeds vroeger thuis! Durf je dat nog zeggen, bovendien ons Maria moet haar nachtrust hebben, heb je dat begrepen? Doordat ik langer moest werken en dit werk thuis erbij was ging ik iedere avond rond een uur slapen, ik had geen voldoende nachtrust, want ik sliep amper 4 a 5 uur. Waardoor ik op het einde van de week een wrak was. Zo leefde ik dag in dag uit in angst. Ik durfde niets aan mijn vader, broer en mijn zus te vertellen. Soms denk ik , indien mijn zus van dit alles op de hoogte had geweest, zou de zusterband misschien wat hechter zijn geweest.

Achterzijde van de bungalow. Jaren 1950

Mijn ouderlijk huis. Destijds was hier, waar nu de poort staat, een klein venstertje

Olga   een popje   Mijn zus Maria

In deze straat woonde mijn beste vriendin Agnes

Olga en mijn zus Maria

Dit is de boekerij waar ik steeds zat te lezen

Olga

Hier ging ik in de jaren 1946-1947 naar school

Ik kreeg destijds 100 frank voor mijn zondag, met dat geld moest ik instaan voor mijn kleding, schoenen kousen enz... Toen ik thuiskwam vertelde ik eerlijk dat door een felle wind mijn geld weggevlogen was. Wat riep ze woedend: Wel volgende week kun je te voet naar je werk en zondag krijg je ook niet, jij onhebbelijk kind! Het was maandag en het was bar koud, ik moest beginnen om half zeven, tot ongeveer half elf. Gans de weg ging ik iedere dag te voet de Duinstraat omgeving van het Stuivenbergziekenhuis bij min 15 graden. Als ik 's avonds of liever 's nachts thuiskwam moest ik nog mijn eten klaarmaken en daarna moest ik vier schoofzakken, voor mijn vader, mijn zuster, mijn broer en voor mij. Daarna koffie opschenken om naar het werk mee te nemen. En dan moest ik de gang kuisen. Ik ging eindelijk slapen om half twee en om half zes moest ik opstaan, want ik moest weer te voet naar mijn werk. Van de grote koude kreeg ik winterbenen, wat verschrikkelijk veel pijn deed. Enkele maanden later, die dag dacht ik: Ik dacht: ik ga eens naar die etalage kijken, ik zag een mooie geruite bloes, ze kostte 75 frank. Ik dacht als ik die koop, dan heb ik nog 25 frank over, ja, dacht ik, dat is te doen. Blij als ik was ging ik met het kledingstuk naar huis, ik was gelukkig dat ik eindelijk eens iets nieuws kon kopen. Steeds moest ik alles dragen van mijn zus, eindelijk had ik eens iets nieuws. Lachend kwam ik thuis en ik liet onmiddellijk het gekochte kledingstuk zien. Mijn moeder riep met vlammeende ogen: In het vervolg moet je eerst je loon afgeven, zolang ik dat niet in mijn handen heb gehad, is dat van mij, begrepen? Onthutst zei ik: Ik krijg toch iedere vrijdag 100 frank zondag en hiervan moet ik toch mijn eigen kleren betalen? Met vuurrood gelaat riep ze nijdig: Wees zoals ons Maria, dan mag je alles van mij, bovendien was je niet welkom en je bent achterlijk en lomp en doe dat rot ding terug naar de winkel, snotjong! Verontwaardigd riep ik terug: Als ons Maria kleding mag, wel dan mag ik dat ook, ik ben ook een dochter van jou, of ben je dat vergeten? Waarna ik woedend wegliep. Snikkend kwam ik terug in de winkel, verwondert keek de verkoopster mij aan en vroeg: Wat is er meisje, waarom heb je zoveel verdriet? Ik kon mijn tranen niet bedwingen. De winkelierster vroeg mij nogmaals: Maar meisje wat is er toch gebeurd? Eindelijk hield ik op met wenen en ik zei treurig: Hier is die bloes, die ik zo graag had gehad, ik mocht ze niet kopen van mijn moeder, mijn zus mag alles en mij aanziet ze als een achterlijke, ze zegt dat ik eerst mijn loon moet afgeven, dus ook het zondaggeld. Ik ben het beu thuis, ik wil weg. Ik leefde letterlijk en figuurlijk in de hel. Ik was toen nog maar 15 jaar. Ik gaf niet graag mijn zondaggeld aan mijn moeder, omdat ik er niet op kon vertrouwen dat ze mij het geld zou teruggeven. Als mijn vader of mijn broer thuis waren, was dat een hele opluchting want dan gaf ze mij alles terug. Och, zei de verkoopster, dat zal wel zo, n vaart niet! lopen, ga maar vlug naar huis en

probeer vriendelijk te zijn! Jij kent mijn moeder niet, die geeft dat geld niet terug, snikte ik, ik haat ze, meer dan ik zeggen kan! Toen ik thuiskwam was mijn vader en mijn broer in de living. Toen ik hen zag dacht ik opgelucht Misschien kan ik nu toch die mooie bloes kopen? Toen ik mijn moeder het geld overhandigde bekeek ze mij met een alles vernietigende blik terwijl ze het geld aarzelend teruggaf. Tevreden ging ik terug naar de winkel, om de mooie bloes te kopen. Een jaar later, het was een mooie zonnige dag, ik was reeds zestien. Die dag ontmoette ik een man, die enkele jaren later mijn echtgenoot werd. Samen met nog twee andere meisjes ging ik wandelen, maar zoals steeds moest ik op de camping blijven, maar dat lapte ik aan mijn laars. Tijdens onze wandeling wuifden de meisjes naar hem, hij was zéér knap, met zwart golvend haar en ongeveer 1.70 meter lang. De meisjes hadden veel plezier. Toen Pierre ongeveer 200 meter verder stond, wuifde hij op zijn beurt naar ons. Ik hield mij op de achtergrond. Toen wij elkaar wat beter leerden kennen, zei hij: Ik was gefascineerd in jou en ik vroeg mij dikwijls af waarom jij niet zo enthousiast was om te wuiven? Ik kon jou niet meer uit mijn gedachten zetten en ik wilde jou kost wat kost terugzien, maar ik wist niet waar je woonde. Enkele weken later op 1 juni van datzelfde jaar zagen wij elkaar terug op de camping. Ik zat tussen de roei en de zwembad, juist naast het kinderswembad, amper één meter van hem verwijderd. Ik was aan het mijmeren en had geen behoefte om met iemand te praten. Plots stond hij recht en vroeg: Wil je met mij rond de vijver wandelen? Ik antwoordde: Als mijn moeder moest weten dat ik bij jou ben, dan slaat ze mij bont en blauw, terwijl ze dingen zegt, die mij diep kwetsen. Wat zal ik blij zijn als ik thuis weg ben, maar ik ben nog maar zestien. Ja, ik ga met jou wandelen, slaag krijg ik toch! Na deze ontmoeting hebben wij elkaar nog vele malen gezien. In 1954, dus 2 jaar later kreeg Pierre een waterpleuris, doodziek vroeg hij: Verlaat mij niet, ik hou zoveel van jou! Neen, ik ga niet weg, alles blijft zoals het is en rust nu maar wat! Tevreden, met een glimlach op zijn mond viel hij in slaap. Pierre lag in het in het Sint Pietersziekenhuis in Brussel. Ik kon van mijn zondaggeld de trein niet betalen en op mijn moeder hoefde ik niet te rekenen, dus dan maar met de fiets, maar dat ging niet van een leien dakje, want ik had nog nooit zover gereden met de fiets. Ik vertrok de eerste keer met slechts 10 frank op zak. Als mijn moeder mijn zondag gaf, vroeg ze het geld langs een andere kant terug, zoals, haar bus of tram betalen, had ze zin in koekjes dan liet ze het mij betalen, zodoende had ik nooit geen geld. Iedere week reed ik trouw met de fiets naar Brussel, ik had meer geen geld bij, dan wel. Door mijn veelvuldige bezoeken herstelde hij langzaam en hij werd weer de oude. Zes

weken later was de ziekte overwonnen. Op onze Heer Hemelvaart mocht hij voor de eerste keer naar buiten. Pierre was longpatiënt in Sana de Mick. Toen hij terug naar Sana de Mick mocht, liet mijn moeder mij niet meer toe Pierre nog te bezoeken. De reden dat ik alleen naar Brussel mocht, was omdat ik het gevraagd had toen mijn vader en mijn broer thuis waren, hiervan nam ik gretig gebruik. Als mijn moeder meeging om Pierre te bezoeken in het Sanatorium was ik verplicht het traject van de bus ook voor haar te betalen, op deze manier had ik ook niets over van mijn zondag.

Pierre aan Sana De Mick

Wilde ze een kopje koffie en koffiekoek of iets dergelijks dan moest ik ook dit betalen. De 100 frank, die ik kreeg was bedoeld om ook mijn kleren te kopen. Maar ik had nooit geen geld. Op zeker dag maakte ik mij boos en zei: Dat ik de reis naar Sana de Mick moet betalen, dat is niet erg, maar dat ik voor jou ook nog moet betalen is wel erg, als jij niet zou meegaan zou ik veel meer geld hebben om ook zoals ons Maria mooie kleding te kopen. Maar jij moet altijd voor alles een stokje voorsteken, ik haat je, je denkt dat ik Pierre zal laten staan, maar denk dan maar gauw wat anders! Och, zei mijn moeder: jouw tijd komt nog wel, jij krijgt niet zoveel geld als je zuster, want je bent lomp en achterlijk, zei mijn moeder grijnslachend! Deze situatie werd erger en erger, iedere dag mocht ik dezelfde verwijten horen, ze kwetste mij iedere dag. Veel van deze gruwelijke dingen waren: Jij had vroeger kromme benen

enz... Ik voelde mij verstoten. Ik wilde thuis weg, de sfeer werd met de dag ondraaglijker. Op 21 oktober 1954 moest Pierre een zware operatie ondergaan. De dokter had gezegd, dat hij de ingreep waarschijnlijk niet zou overleven. Door dit bericht leefde ik in angst, de operatie zou uitgevoerd worden in het Sint Pieters ziekenhuis in Brussel. Het medisch personeel werkte gedurende acht uren aan de ingreep. Er werd een long en acht ribben weggenomen. Toen ik op 19 maart 1955, 18 jaar werd, was ik reeds twee jaar verloofd met Pierre. Tijdens deze periode hadden wij geen enkel seksueel contact gehad.

Olga

Pierre

Pierre had mij beloofd om mij te respecteren tot ik de ouderdom van 18 jaar bereikt had, hij heeft zijn belofte nagekomen. Thuis steeg de spanning, ik wilde zwanger worden, dit was de enige mogelijkheid om thuis weg te gaan. De geestelijke martelingen werden mij teveel. Mijn moeder bewaakte mij als een waakhond. Pierre en ik vroegen ons af hoe wij dat voor elkaar moesten krijgen. Na een lange slapeloze nacht had ik een oplossing gevonden. Ik besloot mijn moeder iets op de mouw te spelden, daarom zei ik: Ma, je moet eens kijken naar Pierre zijn rug, hij heeft er een wonde met een diep putje, dat is van de buisjes, die de dokters erin gedaan hebben, de arts vroeg mij deze 3 maal per dag te verzorgen! Afwachtend keek ik naar haar. Ze zei: Ja, dan zit er niets op dan Pierre te helpen! Ik was tevreden, maar niet voldaan. Daarom zei ik, zonder een lach op mijn gelaat: Ja ma, maar deze wonde moet 3 maal per dag uitgekuist worden, ik zal geen tijd hebben om te vrijen, geloof mij, ik zou je willen vragen of ik Pierre in de kamer hiernaast

mag verzorgen, als ik dat hier doe, dan zie je iedere keer de etter en die vuiligheid, dat ik eruit moet halen! Ja, ja, zei ze met een vies gezicht, als het zo zit mag je hiernaast gaan, want dat zou ik niet kunnen zien. Innerlijk proestte ik het uit, maar ik liet natuurlijk niets merken, ze was erin getrapt. Mijn moeder had een oud veldbed geplaatst, want Pierre bleef af en toe slapen, hier stond een kast, een tafel met zes stoelen, de vensters waren bekleed met een mooi gebloemde draperie, mooie fleurige gordijntjes, de muren waren behangen met een fleurig bloemen motief. De verzorging van Pierre duurde amper tien minuten. Zo hadden wij nog 50 minuten om te vrijen. Ik had mijn moeder wijsgemaakt dat de verzorging een uur duurde. Na enkele maanden werd ik zwanger, maar hoe moest ik dit aan mijn moeder vertellen? Pierre en ik wilden trouwen, Pierre wilde eveneens thuis weg om reden van de dronkenschap van zijn vader en de armoede. Telkens vroeg ik aan Pierre: Wanneer gaan we eens naar jouw ouders? Maar iedere keer vond hij een smoesje, zodat het bezoek steeds uitgesteld werd. Hij was beschaamd en tevens bang om mij te verliezen, als wij naar zijn ouders zouden gaan. Ik bleef echter aandringen. Uiteindelijk gaf hij toe, wij, Pierre ik en, mijn waakhond was er steeds bij. Toen wij in Kapellen van de tram stapten vond ik dat deze omgeving rust uitstraalde. Tegenover de halte van de grote baan was een klein doodlopend straatje met drie verkrotte woningen... Hier woonde de familie van Pierre. Hij klopte op de oude voordeur waarvan de schilfertjes aan de deur hingen. Hij ging naar binnen en zei: Hé dag moeder, ik ben hier met mijn liefje, terwijl hij aan mijn arm trok en naar binnen duwde. Een vriendelijk vrouwtje kwam mij tegemoet. Uitnodigend stak ze haar hand uit naar een stoel, en zei: Ga zitten meisje, wil je iets drinken? Ja, koffie. Ik keek de woonkamer rond en zag een oude versleten tafel, enkele versleten stoelen, waarvan de verf niet meer te zien was en twee oude keukenkasten... Ontzet zag ik, dat de muren in ruwe steen was, de vloer zag er al niet veel beter uit. Het geheel gaf de indruk een oude stal te zijn geweest. Tegenover de inkom van het huis stond een oude Leuvense kachel. De slaapkamer, waarin 10 personen moesten slapen was niet groter dan 3 op 4 vierkante meter. Iedereen sliep op de grond. Deze mensen leefden kennelijk in een erbarmelijke toestand. Pierre, zijn vader dronk steeds zijn hele loon op. Tegenover de grote baan was het cafe waar hij zijn loon opdrank. De armoede was zo groot dat Pierre's moeder niet behoorlijk voor haar gezin kon zorgen. Om wat warm eten te bereiden moest zijn moeder bij de naburige boeren te rade gaan om de aardappelen, die bleven liggen, nadat de boer ze machinaal ze geraapt had te mogen komen oprapen. Zo konden deze mensen wat eten, ze kreeg steeds een savooikool dit wil zeggen, dat deze mensen dag in dag uit savooistomp aten, zonder een stukje vlees. Hun ontbijt bestond uit brood met zo nu en dan boter. De koffie

kon ze sporadisch aanschaffen. Meestal brandde de kachel niet. Indien het toch gebeurde, had deze vrouw de verbrandde as gaan uitzoeken. Zoals men dat deed in de oorlogsjaren. Ik had medelijden met zulke situaties, ik dacht: Waarom moeten deze mensen zo in armoede leven, hoe is het mogelijk dat er zoveel leed bestaat in deze wereld?

3- Mijn huwelijk

Eindelijk was mijn wens vervuld, ik werd zwanger, wat was ik blij. Ik vroeg mij af of mijn moeder weer allerlei verwijten naar mijn hoofd zou sturen. Op 23 maart 1956 besloot ik het haar te zeggen. Toen ik het haar vertelde dat ze binnenkort grootmoeder werd, was ze met verstomming geslagen, ze keek mij aan met grote ogen, alsof ze een spook zag. Het grappige van het verhaal was dat ze zei: Hoe is het mogelijk, ik heb je zo goed in het oog gehouden ik liet je geen ogenblik alleen! Ik antwoordde hatelijk: Je ziet het he, ik ben nog zo achterlijk niet, zoals je wel denkt! Ditmaal kon mijn moeder geen woord uitbrengen en zei enkel: Ja, ja het is goed trouw nu maar vlug, zei ze grommend. Ik keek haar verbaasd aan terwijl ik dacht: Hoe kan het zijn, dat ze zo kalm is, ze gooit mij geen verwijten naar mijn hoofd. Ik besloot maar niets meer te zeggen, want ik was bang dat ze zou weigeren om te tekenen, indien dit zou gebeuren moest ik tot mijn 21^e verjaardag wachten. Ik probeerde nog te vragen: Ma, zou het mogelijk zijn om in een eenvoudig wit kleedje te trouwen? Dit was altijd mijn wens geweest. Wat riep mijn moeder, je bent zwanger, je zult in donkere kleding trouwen en indien je niet akkoord gaat, dan trouw je niet, begrepen? Ik wist, dat ik het niet moest proberen mijn moeder te overhalen, bij haar was het neen en het bleef neen. Ik was teleurgesteld, omdat ze mij voor de zoveelste keer tegenwerkte. Ik waagde het echter niet om nog te antwoorden. Enkele dagen later werd de huwelijkskleding gekocht. Ik schaamde mij, ik vond dat oudere mensen, die in het huwelijksbootje stapten, zij wel in het donker konden trouwen, want dat misstond niet. Het kleedje was zeer mooi, maar ikzelf vond niet dat het geschikt was om erin te trouwen. Op mijn trouwdag waren er geen auto's met bloemen, mijn moeder wilde dat niet. Mij moeder heeft nooit rekening gehouden met mijn wensen. Wat zij besliste moest ik aanvaarden, zonder commentaar. Mijn broer Frans zei, toen de dienst gedaan was: Wel ma wordt het geen tijd om een taxi te bestellen? Neen, antwoordde ze heftig, voor haar doe ik dat niet, ze moet maar te voet lopen, ik betaal niets, en laat mij met rust! Mijn broer woedend: Voor haar loon te ontvangen daar is ze goed voor he, is dat soms geen kind van jou, vergeet niet dat ook ik mijn loon aan jou afgeef. Ik zal die taxi wel betalen, maar nu haat ik je hartsgrondig, jij bent een rotmoeder, weet je dat? Ik zat wat verder van mijn moeder verwijderd, wij zaten in een café naast het gemeentehuis op het Cogelsplein in Deurne. Zelfs op mijn huwelijksdag kon mijn moeder het niet laten om mij te kwetsen. Zelfs Pierre, mijn man kreeg zware

klappen te verduren. Mijn moeder wilde niet dat Pierre's ouders op mijn huwelijk aanwezig waren, want ze waren niet van onze stand... Maar wij waren eveneens van de dezelfde stand, want mijn vader was een kolen raper. Is dit beroep zo hoog? Neen beste lezer, mijn moeder kon het gewoon niet laten, om Pierre en mij te pesten.

Ik weende de ganze huwelijksdag, daarom dacht mijn broer goed te doen om sterke drank te geven, dit om mij te troosten en om wat ambiance te brengen, omdat ik zo triestig was. Vóór het feest begon, werd ik dronken en viel als een blok inslaap, zodat mijn trouwfeest in het water viel. Nu na zoveel jaren heb ik nog steeds hartpijn, omdat ik niet in het wit mocht trouwen en ook het trouwfeest waarvan ik

niets gezien heb. De dag voordat ik trouwde, dus vrijdag 25 mei 1956, eiste mijn moeder gezien heb. De dag voordat ik trouwde, dus vrijdag 25 mei 1956, eiste mijn moeder mijn loon. Ik trouwde dus met 50 centiemen op zak. 's Zondags kon ik geen eten kopen, daarom vroeg ik aan haar: Mag ik en Pierre morgen zondag, hier komen eten, want maandag krijg ik mijn huwelijkspremie. Ja, ja, kom maar, Ik heb nog wat overschot van gisteren en dat krijgen wij toch niet opgegeten. Onderweg naar mijn moeder vroeg ik mij af wat wij, op mijn huwelijk gegeten hebben. Er was een koude schotel met gebak. Op maandag 28 mei 1956 ging ik naar de ziekenkas om mijn huwelijkspremie te gaan halen. Ik kocht wat kuisgerief en wat eten om de eerste dag door te komen. De overige 1000 Frank was om rond te komen tot 8 juni, dus 12 dagen later. Pierre ontving in verband met zijn ziekte 672 Frank per week, hiervan moest ik alles betalen zoals kleding, huishuur, gas, electriciteit, schoenen enz... Mijn moeder heeft wel voor het appartement gezorgd en het huren van het appartement, de meubels waren in wit hout, die nog moesten geschilderd worden. De slaapkamer was zeer oud, maar nog bruikbaar. Toen ik die maandag 28 mei 1956 om half twee thuiskwam, deed ik nog eerst wat kleine klusjes. Rond half drie kwam mijn moeder, ze zei terwijl ze de trap opging: Ik kom die 1000 frank halen, voor het feest dat ik gegeven heb! Ik antwoordde helemaal uit mijn lood geslagen: Maar ma dat is het enige geld dat ik heb! Neen, zei mijn moeder, jij hebt meer ontvangen, dan die 1000 frank! Ik antwoordde beduusd: Ik heb wat kuisgerief gekocht en wat eten en ik moet nog 12 dagen rondkomen! Met vlammeende ogen, die groen werden, keek ze mij woedend aan zei bevelend: Als je dat geld niet vlug geeft, dan stamp ik op je buik! Ik wist als ik met haar alleen was zij dit dreigement zou uitvoeren, maar in een laatste poging riep ik nog: Maar ma, dat kunt ge toch niet menen, begrijp mij dan toch, ik kan dat geld niet geven! Maar zoals steeds kon ik haar niet overhalen. Nijdig zei ze: Geef dat geld en vlug! De angst voor mijn moeder bekwam mij en bevend gaf ik het enige geld dat ik nog had. Toen ze weg was begon ik hartverscheurend te wenen, uren zat ik met mijn hoofd in mijn handen. Ik had ook angst om het tegen Pierre te vertellen. Toen hij thuiskwam schrok he en vroeg: Wat is er gebeurd, waarom ween je zo? Met betraande ogen antwoordde ik: Mijn moeder heeft onze laatste 1000 Frank komen halen! Wat! riep Pierre, ik ga naar je moeder ik ga die 1000 Frank terughalen! Neen Pierre, dat geeft ze toch niet, ik ken haar! Ik vind wel dat ze wat teveel vraagt, vorige week vrijdag moest je jouw loon afgeven en nu komt ze om ons laatste geld halen. Ik ga naar je moeder, wat denkt die wel! Woedend liep hij weg. Toen hij terugkwam zei hij: Ik heb het geld niet gekregen, wat een rotwijf! Hoe moesten wij aan eten geraken, ik had juist voor een dag gekocht. Ik zou willen naar Moeke gaan, zij zal ons hopelijk wel helpen! Neen zei Pierre, wij gaan eerst samen

naar je moeder, en jij moet haar dat geld terugvragen. Met knikkende knieën vertrokken wij. ik was zeer bang van mijn moeder. Ik trok mijn stoute schoenen aan en zei: Ga je ons nu echt zonder middelen van bestaan zetten, geef mij dat geld terug. Met een grijnslach op haar gelaat zei ze: denk je nu echt dat ik dat geld zal terug geven, ik heb het nodig om te eten, en laat mij met rust, ik geef je niets! Ik overwon mijn angst en riep: Jij bent een rotmoeder, heel mijn leven heb je mij gepest, ik haat , ik haat je hartsgrondig, weet je dat?

Ik sloeg de deur met een smak dicht en liep weg. Toen ik terug op straat stond zei ik tot Pierre: Kom wij gaan naar moeke, ik hoop dat zij ons kan helpen.

Bij moeke aangekomen zag ze dat ik over mijn toeren was, ze vroeg: wat er scheelt er? Ik vertelde haar het hele voorval. Moeke is een vriendin van mijn moeder. Maar, dat is schandalig, natuurlijk mogen jullie hier komen eten, ik heb ook van alles met je moeder meegemaakt, zij is de duivel in persoon! Vanaf, die dinsdag 29 mei 1956 aten wij bij moeke. Die vrijdag zei ze: Kunnen jullie ergens anders voor het week-end gaan eten, want ik heb geen geld meer, maandag mogen jullie mogen jullie terugkomen, kennen jullie iemand, die jullie zou kunnen helpen, vroeg ze ons vriendelijk? Ja, ik denk het wel, antwoordde Pierre, wij zouden naar Kapellen bij mijn moeder kunnen gaan! Ja, maar voor de tram hebben wij geen geld, zei Pierre verlegen .

Dit is mijn vader

Hier was ik 24 jaar

Ja, ik denk het wel, antwoordde Pierre, wij zouden naar Kapellen bij mijn moeder kunnen gaan! Ja, maar voor de tram hebben wij geen geld, zei Pierre verlegen. Moeke zei: Oh als het dat maar is Pierre op zijn schouder kloppend, hier is geld voor de tram en tot maandag he? Mijn schoonouders waren intussen verhuisd naar een gezondere woning. Toen wij bij haar aankwamen schrok ze van onze bedrukte gezichten en vroeg bezorgd: Wat is er gebeurd? Och, wij hebben de laatste dagen van alles meegemaakt! Pierre vertelde wat er voorgevallen was. Wel, zei zijn moeder verontwaardigd, Olga dan hoef je niet naar je moeder om eten te vragen, ik heb weinig geld, maar helpen kan ik jullie nog wel. Ze deed haar uiterste best om ons week-end zo aangenaam mogelijk te maken. Wij hebben savooikool stomp gegeten, zonder vlees, ik hiervoor had geen geld. Sindsdien waren er enkele maanden voorbij, 't was juli, ik herinner het mij zeer goed, die donderdag kwam mijn moeder mij bezoeken, ze had lederen pantoffels meegebracht, ze zei: Ik heb deze dingen gekocht, ik krijg van jou 850 Frank. Ik antwoordde kordaat: Ik heb deze niet gevraagd, dat betaal ik niet, de tijd dat ik bang was van jou is voorbij! Rood van woede zei ze snauwend: Ik wist dat je een slecht karakter had, maar dat ge uw moeder tekort wil doen gaat mijn verstand te boven. De ruzie werd met de minuut heviger. Ik riep buiten mijzelf: Oh, ja heb ik jou tekort gedaan, dat is wel nieuw voor mij, jij bent het, die mij tekort gedaan heeft, je moest zondig mijn loon hebben. Wat voor een mens ben jij eigenlijk, je hebt nooit rekening gehouden met mijn wensen, je bent een rotmoeder, weet je dat? Op 16 augustus 1956 stierf mijn vader aan een hartaderbreuk. Mijn broer is hier eveneens aan gestorven. Ik was toen reeds 6 maanden zwanger, het nieuws kwam als bij donderslag bij heldere hemel. Mijn verdriet was zo groot, dat ik zelfs geen ruzie kon maken, toen mijn moeder doodleuk zei: Ik wil niet dat ji achter de lijkwagen loopt, want je bent zwanger, je kunt vanmiddag naar de koffietafel komen! Ik antwoordde enkel: Ja ma, dat zal ik doen! Wenend liep ik onderweg naar mijn moeder, ik kon echter de verleiding niet weerstaan om mijn vader een laatste groet te brengen. Aan het graf gekomen, waren de grafdelvers reeds de eerste aarde op de kist aan het gooien. Bij het zien van dit maneuver, barste ik in tranen uit en liep weg. Aan het kerkje van Maria Bijstand, zo'n 20 meter verder waar de koffietafel plaatsvond, waren reeds alle familieleden aanwezig. Bij het zien van zoveel volk riep ik snikkend: Ik ben naar het kerkhof geweest en heb gezien hoe grafdelvers de eerste aarde op de kist gooide, dit heeft mij meer pijn gedaan, dan dat ik achter het lijk van mijn vader had gelopen! Iedereen keek mij medelijdend aan. Mijn moeder zei: Ik wist niet dat je zoveel van je vader hield. Toen ik die avond ging slapen, ik zag steeds voor mijn ogen het zand op

de kist liggen. Ik weende en weende, tot ik van vermoeidheid in slaap viel. Op 30 november van hetzelfde jaar brak mijn water, juist toen ik op bezoek was bij moeke, jij gaat bevallen, want je water is gebroken, jij moet zo vlug mogelijk naar het moederhuis Sint Erasmus gaan!

Dit is het oude Sint Erasmus ziekenhuis, waar mijn eerste kindje, Gerda geboren werd

4-De geboorte van mijn eerste kindje

Op zaterdag 1 december 1956 werd mijn dochtertje Gerda 's om half twaalf 's middags geboren. Ze woog 3.600 kilogram. Het geven van een naam gaf bij de familieleden gekibbel. Mijn moeder wilde dat ik mijn dochtertje Trudy, mijn zuster wilde dat ze Francoise noemde. Ik luisterde naar geen van beiden en noemde mijn dochtertje Gerda naar mijn moeder, die Gertruda heette. Ik dacht bij mijzelf als ik mijn kind naar haar noem zal ze misschien war liever zijn. Toen echter mijn dochtertje wat ouder werd ontdekte ik dat ze mentaal gehandicapt was.

Gerda negen maanden oud

Een van de vriendinnen van mijn moeder zei mij destijds: Als je met Pierre trouwt zult ge later gehandicapte kinderen ter wereld brengen. Maar ik antwoordde haar: Ik kan het hier thuis niet meer uithouden, ik wil weg uit deze hel! Vijftien maanden later, mijn moeder kwam op bezoek en zei: De vrienden uit West-Vlaanderen vragen of Gerda bij hen voor 14 dagen op vakantie komen. Ik was van niets bewust en stemde toe. Zondag vertekken ze terug naar huis, dan komen ze Gerda halen. Toen mijn dochtertje reeds 14 dagen bij deze lieden was, begon ik haar te missen. Ik ging

dus naar mijn moeder en vroeg haar: wanneer komt mijn dochtertje naar huis? Och Olga, zei ze laat ze maar ginder, want jij hebt zoveel geld niet om voor haar te

zorgen, bovendien ben je niet respensabel genoeg, als je begrijpt wat ik bedoel! Buiten mijzelf van woede schreeuwde ik: Begin je weer met je te verwijten, hou je dan nooit op, nu onmiddellijk heb ik het geld niet om mijn kind te halen, maar ik ga ervoor sparen, je wil mij mijn kind afnemen he? Wat ik doe is goed, maar je bent zo lomp, dat je er niets van begrijpt! Antwoorde mijn moeder nijdig. Woedend antwoorde ik: Neen ma, jij wil mijn kind afnemen en alle middelen zijn goed. Terwijl ik als razend de deur met een smak dichtgooide. Wij hadden het niet breed, want wekelijks kreeg Pierre 672 Frank per week. Het duurde dan ook een hele tijd, dat ik het geld voor de trein bijeen gespaard had. Drie maanden later vertrok ik zonder iets tegen mijn moeder te zeggen. Bij mijn aankomst sprong mijn hart omhoog van blijdschap. De pleegouders waren in de veronderstelling dat mijn dochtertje voorgoed bij hen bleef. Ik zei hen: Ik ben gekomen om mijn dochtertje terug naar huis te nemen, ik wil zelf mijn kind grootbrengen!

Mijn dochtertje Gerda

Mijn dochtertje Gerda

Olga Janssens

Mijn dochtertje Gerda bij die mensen, waar mijn moeder ze heen gestuurd heeft

Mijn eerste kindje Gerda Janssens

Enkele dagen later kwam mijn moeder en bulderde: Ik heb mijn best gedaan om jouw dochter een volwaardige opvoeding te geven, maar jij moest het weer verknallen, wat voor een dochter ben jij eigenlijk? Ik antwoordde nijdig: Besef jij wel wat moederliefde is, jij hebt mij zoveel aangedaan en nu doe je alles om mij mijn kind te ontnemen, noem jij dat goed zijn, buiten, je bent de nagel van mijn doodskist! Razend stond ze voor mij terwijl ze mij allerlei verwijten naar mijn hoofd slingerde. Mijn moeder voelde dat ze ditmaal geen vat meer op mij had en trok aan het kortste eindje.

5-De geboorte van mijn tweede dochtertje Ria

Mijn dochtertje Ria

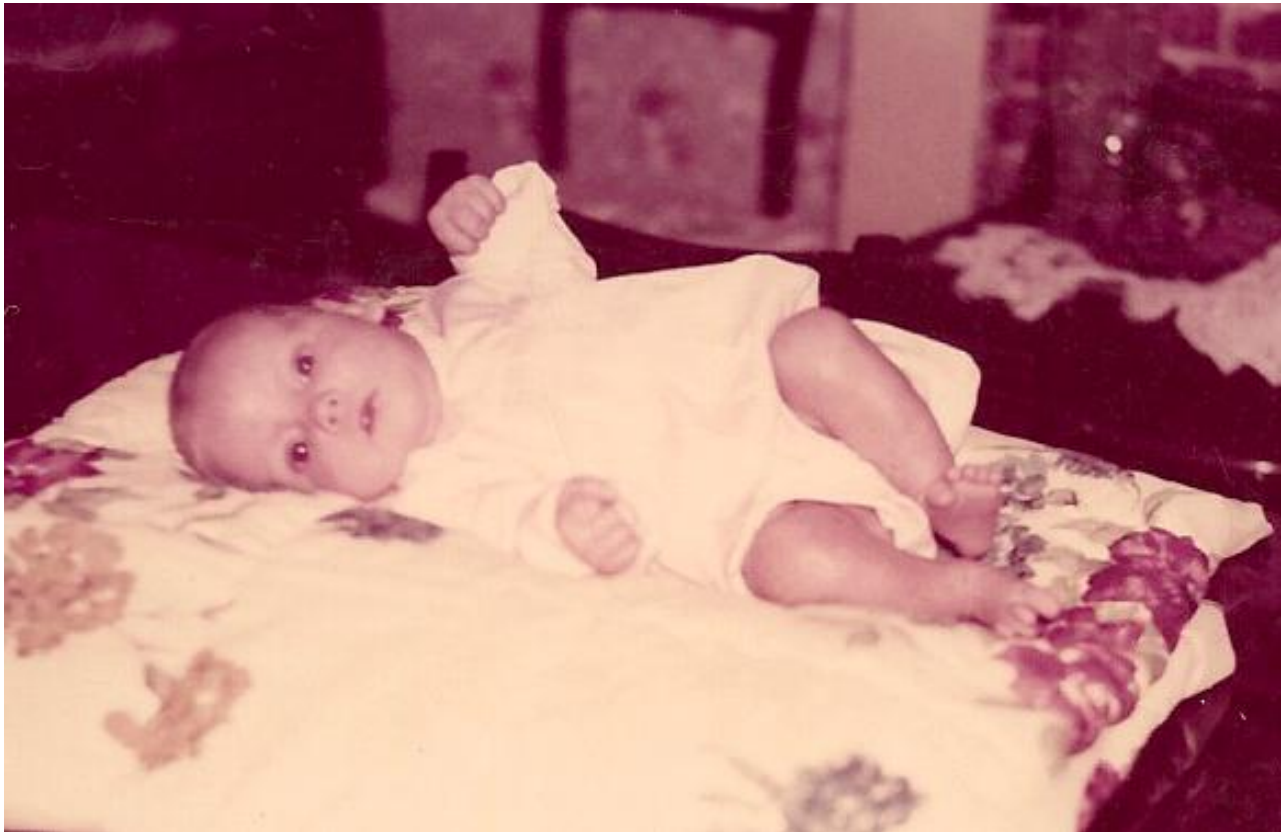

Twee jaar later kreeg ik weer een kindje ze werd geboren op 9 augustus 1958, om half elf in de voormiddag. Tussen mijn oudste dochtertje Gerda en het tweede kindje kreeg ik nog een miskraam. Dit tweede dochtertje was eveneens mentaal gehandikapt. Ik heb mijn kindje genoemd naar moeke, een vriendin van mijn moeder, uit dankbaarheid, omdat ze mij zeer goed geholpen heeft, toen ik in geldnood zat. Moeke was dan ook de meter van mijn dochtertje. Toen ik moest bevallen was dit zeer moeilijk, omdat ik als ik thuis was, telkens opening kreeg. Ik zal het u vertellen hoe het gegaan is: De eerste keer, ik kreeg barensweeën, Pierre belde de dokter en zei, ja ik denk dat ze moet bevallen. Wel, zei de dokter: ik zal eens zien hoe ver het staat. Zogezegd zo gedaan. Hij onderzocht mij en zei, ik moet met haar vlug naar het moederhuis, want ze heeft 5 frank opening. Zo vlug wij konden reden wij in allerijl naar de kliniek, daar aangekomen. Onderzocht de dokter mij en zei, ze heeft geen opening meer, ik neem haar mee naar huis. Thuis gekomen zei de geneesheer: Och nu heb je weer voor 5 frank opening, wij moeten terug naar het ziekenhuis. Nu na de derde keer mocht ik niet meer naar huis en werd aan handen en voeten vastgebonden en hebben twee verpleegsters en een dokter zo hard ze konden op mijn buik geduwd dit deed zeer veel pijn, tot Ria geboren werd. Neen dit zou ik niet meer willen meemaken, ik schreeuwde het uit va pijn. Twee jaar later Gerda was reeds 4 jaar, toen ik verliefd werd op een andere man. Wat ik voor hem voelde was dieper en hechter, zoiets had ik niet voor Pierre gevoeld. Ook was ik bang om nogmaals een gehandikapt kind ter wereld te brengen. Ik had hem maar even gezien en ik kon hem niet meer uit mijn gedachten zetten. Op 22 november 1960 ging ik met de fiets naar Kapellen, hier ging ik steeds mijn vlees halen. Ik woonde toen in Stabroek. Ik was te weten gekomen, waar hij werkte en ik besloot Henry van zijn werk af te halen. Ik wilde hem nog eenmaal zien. Het was 19 uur, wij gingen in een donker straatje, niemand kon ons zien. De tijd was vlugger voorbij dan ik dacht. Tot mijn ontzetting constateerde ik dat het reeds 10 uur was. De angst uit mijn kinderjaren kwam weer voor mijn geest. Ik durfde niet meer naar huis gaan. De volgende morgen ging ik dan toch naar mijn man, want ik wilde mijn kinderen halen. Ik vertelde Pierre, dat ik besloten had hem te verlaten. Maar Pierre nam dit niet in dank aan en riep woedend: Verlaat mij maar, maar de kinderen blijven bij mij, begrepen? Ik zal ervoor vechten, zodat mijn kinderen aan mij worden toegewezen! Toen ik terug bij Rikske aankwam vertelde ik hem het voorval. Liefkozend nam hij mij in zijn armen en zei: Neem een advocaat onder de arm, die regelt het wel voor jou, dat je uw kinderen bij jou hebt. Ja, antwoordde ik snikkend, ik hiervoor geen geld! Maar liefje toch, antwoordde Rikske, je hebt mij toch! Ik ga voor jou werken als je bij

mij blijft wonen! Het proces duurde 2 jaar . Intussen had ik enkel het bezoekrecht. Toen op 8 september 1962 de echtscheiding werd uitgesproken, werden de kinderen Gerda en Ria onder mijn hoede geplaatst. Zes jaar geleden was Rikske met zijn hele hebben en houden met zijn Russische vrouw naar Rusland geëmigreerd. Zijn vrouw had heimwee naar vaderland. Na enige tijd verliet Raya haar man om bij een andere te gaan wonen. Door deze omstandigheden wilde Rikske terug naar België, maar dat ging niet van een leien dakje, want hij stond ingeschreven dat hij geëmigreerd was. Hij mocht Rusland niet verlaten. Hij schreef naar hogere instanties, maar alles was tevergeefs. Tot hij toch naar België mocht. Ik had mijn man verlaten en niets meegenomen. Rikske, die nog maar enkele weken terug in België was had ook niets. Wij hadden dus niets, geen meubelen, geen stoelen niets. Een kartonnen doos diende als tafel. Ons gezin telde 6 personen begrijpende: Rikske ikzelf, zijn 2 zonen: Willy en Mark, zijn dochter Nelly moest in Rusland blijven tot haar 18^e verjaardag en mijn 2 kinderen Gerda en Ria.

6-Ik moest mijn woning verlaten

Op 29 augustus 1961 werd mijn zoontje Ronald geboren, Ronald is een zeer gezond kind. Ondanks dat wij niets hadden, waren dit de gelukkigste jaren van mijn leven. Op 13 juni 1963 werd mijn dochtertje Nancy geboren.

Nancy geboren 13 juni 1963 deze foto is genomen twee dagen voor ze stierf

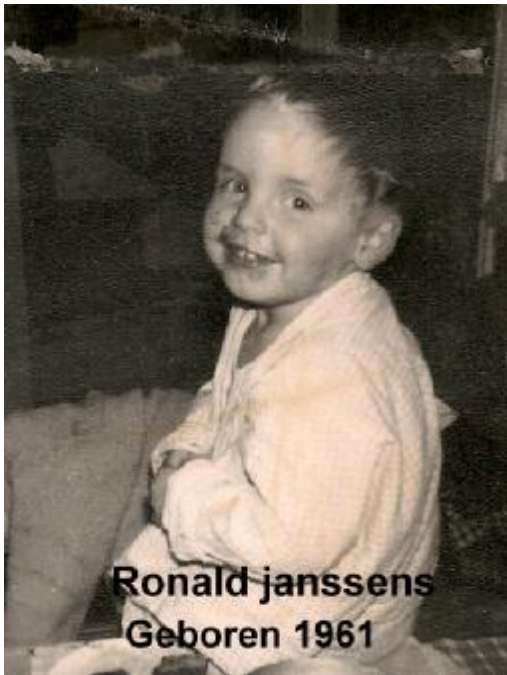
Op 29 augustus, besloten wij dat wij een verjaardagsfeestje moesten organiseren, omdat Ronald twee jaar werd wij hebben dit feestje uitbundig gevierd en vele foto's genomen. Twee dagen later vond Mark 's morgen Nancy met schuim op haar mondje. Rikske probeerde haar nog mond op mond beademing, maar het mocht niet baten. Door het verlies van mijn dochtertje was ik geheel afgeknakt, ik weende ganse dagen. Het duurde dan ook een hele tijd voor ik er weer bovenop kwam. Nu na zoveel jaren denk ik nog steeds aan mijn dochtertje, dat maar twee en een half maand is geworden. Een jaar later 23 september 1964 kwam Nelly, Rikskes dochter naar België. Ze had de hele tijd bij haar grootmoeder gewoond in Rusland. Zo goed ik

kon leerde ik haar het Nederlands. Ik kon echter geen Russisch, zodat wij elkaar niet verstonden. Ondanks dit alles was ik blij haar te leren kennen. Toen 's avonds in bed lag dacht ik tevreden: nu heeft Rikske al zijn kinderen bij zich, nu kan ons niets meer scheiden... Stilaan begon hij zéér vervelend te doen en weigerde voortaan zijn loon af te geven, wat niet wil zeggen dat mijn kinderen en ik honger geleden hebben, hij kocht alles zelf. Doordat het kindergeld op mijn bankrekening kwam had ik toch nog wat geld om voor mijn kinderen of voor mij iets te kopen. Deze handelwijze was ik van hem niet gewoon, dit verontrustte mij: Ik dacht: Wat zou er met hem aan de hand zijn, als hij van zijn werk komt gaat hij zich direct omkleden en gaat onmiddellijk weg om 's avonds zéér laat terug naar huis te komen. De angst en jalousie nam langzaam bezit bij mij. Ik weende dag en nacht, omdat hij zij zo afstandelijk opstelde. Op zekere dag vroeg ik: Wat is er in godsnaam met jou aan de hand, je koopt het eten zelf, als je van je werk komt kleed je, je helemaal op en betrekkingen wil je ook al niet meer, heb je soms een ander? Toen ik dit zei keek hij een andere kant op en zei nors: Bemoei je met je eigen zaken en laat mij met rust, begrepen? De sfeer met Rikske werd met de dag grimmiger, als ik iets deed om goed te doen snauwde hij mij af. Hierdoor had ik enorm veel verdriet en zocht troost met mijn vriendin, waarmee ik reeds 13 jaar bevriend was. Dan nam ze mij troostend in haar armen en zei: Ween niet, hij zal wel beteren en trek het je niet aan! Wanhopig antwoordde ik: Ik houd zoveel van hem, ik ga hem verliezen! Och, antwoordde Julia: Iedereen heeft wel eens een kwade bui, dat zal wel overgaan. Ik zei wenend: Ben ik dan écht voor het ongeluk geboren? Ik vermoedde nog steeds niet, dat mijn vriendin met Rikske te doen had. Wat was ik nog onervaren. Enkele maanden later zette hij mij en zijn eigen kind aan de deur. Mijn andere twee kinderen Gerda en Ria verbleven in het Zwart Goor in Merksplas. Woedend riep ik: Nu wij eindelijk mooie meubeltjes hebben zet je ons op straat, zes jaar hebben wij samengewoond, wij hadden niets, wij hebben samen 2 kinderen, denk er eens over na, heb je dan geen hart? Rikske antwoordde ongeduldig: Ja, ja ga nu maar, ik heb je niet meer nodig! en sloeg de deur pardoos voor mij dicht! Daar stonden wij dan, zonder steun en geen woning meer. Ronald was pas 4 jaar. Ik nam de autobus, het was die zondag rond half elf 's morgens. Ik besloot naar mijn moeder te gaan, alhoewel ik wist, dat ik op haar steun niet moest rekenen. Ik hoopte echter dat ze in deze situatie ons wel zou helpen. Toen ik bij haar aanbelde vroeg ze geschrokken: Maar Olga, hoe zie jij eruit, waarom heb he geweend? Ik hoorde bij deze vraag geen oprechte bezorgdheid. En weer vloeiende er tranen. Ik zei droevig en hartverscheurend te wenen en zei: Rikske heeft ons buiten gegooid, kan ik en Ronaldje een paar dagen hier blijven, want ik heb geen onderdak? Neen, antwoordde ze

verontwaardigd, ik heb geen plaats, ga naar hem terug en zeg hem, dat je hier geweest bent om onderdak te vragen en zeg hem, dat ik geen plaats heb! Neen ma, hij heeft gezegd dat ik moet meer terug komen, blijf voor altijd weg, dat heeft hij woedend gezegd! Wel, ge weet het, ik heb gezegd, dat ik geen plaats heb en ga nu maar naar hem! Vruchteloos probeerde ik haar nog op andere gedachten te brengen, maar niets mocht baten. Geheel ontmoedigd verliet ik haar na enige tijd. Doelloos liep ik door de straten mijn hoofd brekend met die enige vraag: Waar ga ik en mijn zoontje slapen? Het was reeds 19 uur, toen ik ten einde raad naar de politie ging een smekend om een onderdak vroeg. De agent van dienst antwoordde mij: Als ik jullie een bed geef, wordt je ingeschreven als landloopster, wat wil zeggen, dat ik jou en je zoontje naar de gevangenis moet brengen. Ik kon dus kiezen, de gevangenis of de straat. Dit beviel mij niet en antwoordde: Neen, dat doe ik niet, tussen vier muren zitten heb ik geen behoefte en ik verkoos dus de straat. Ik met mijn zoontje Ronald liepen nog enkele uren rond. Het was reeds half elf, met de moed der wanhoop ging ik terug naar mijn moeder, terwijl ik dacht: Als mijn 2^e vader thuis is, doet ze niet zo hatelijk. Mijn moeder woonde reeds enkele jaren met deze man. Ik respecteerde hem als een volwaardig familielid, maar aangezien ik te veel van mijn vader hield kon ik hem niet aanspreken met "papa", dus sprak ik hem aan als "bompa". Dat ik hem bompa noemde was hij er zeer blij mee. Ik belde dus die dag op 31 januari 1965 bij mijn moeder terug aan. Woedend zei ik: Hoe kun je zo hard zijn, dat je mij met je kleinzootje op straat laat lopen zonder onderdak, jij bent een rot moeder weet je dat? Bompa, die in de voorste kamer was en deze discussie hoorde riep: Wat is er gaande? Ik riep woedend terug: Ons ma wil mij en Ronaldje geen onderdak geven, Rikske heeft ons op straat gezet! Deze uitval viel bij mijn moeder niet in goede aarde, nijdig riep ze nog voor bompa kon antwoorden: Kom dan maar binnen, maar denk eraan dat ge zo vlug mogelijk een woning moet zoeken, hier kunnen jullie niet blijven! Ik wist indien ik weer ze de kans kreeg ons weer op straat zou zetten. Hiervan was ik 100% overtuigd. Daarom zei ik enkel: Ja ma! Wij verbleven 3 weken bij haar. Gedurende de ganse tijd zanikte ze iedere dag met de vraag: Heb je al iets gevonden? want hier kunnen jullie niet blijven! Ik vond raadzamer te zwijgen dan zei ik enkel: Ik doe mijn best, maar ik heb nog niets gevonden, zodra ik iets gevonden heb, ga ik hier weg! Ik vond het gezanik van mijn moeder stresserend. Ik hoopte, dus vlug een woning te vinden. Eindelijk was het zover, er was een kelderverdieping vrijgekomen in dezelfde straat. Ik had geen middelen van bestaan, daarom ging ik steun vragen aan de openbare onderstand. Nog steeds had ik verdriet over het verlies van mijn dochtertje Nancy en mijn geliefde. Intussen had ik van een goede kennis vernomen dat Julia, mijn vriendin bij

Rikske woonde. Mijn wereld stortte in. Waar kon ik troost vinden? Mijn broer en mijn vader zijn gestorven. Bij mijn moeder kon ik niet terecht, ze verweet mij steeds, dat het mijn schuld was. Je bent slecht, daarom heeft Rikske jou en je zoontje aan de deur gezet. Naarmate de tijd verstreek kreeg ik meer en meer hartpijn. Een maand nadat Rikske mij en Ronaldje ons aan de deur heeft gezet, dus op 31 januari 1966 maakte ik kennis met een andere man. Ik wilde kost wat kost weer een huishouden om een nieuw leven te beginnen. Ik zocht, niettegenstaande alles troost en vergetelheid bij mijn moeder, die ik niet kon vinden. Ik was naïef en dacht: indien deze man mij gelukkig zou maken, ik van die snijdende pijn zou verlost worden. Maar wat heb ik mij vergist... Adolf beloofde mij de hemel op aarde, wij zouden gaan samenwonen om na enkele maanden te trouwen, maar hiervan kwam er niets terecht. Ik leefde in de grootste armoede. In deze periode werd ik zwanger. Ik bracht hem op de hoogte, dat ik een kind verwachtte. Bij het horen van het vaderschap sloeg hij rood aan en riep woedend: Ik denk er niet aan om voor dit kind te zorgen, ik dank je hartelijk! Na deze woorden vertrok hij woedend, de deur met een smak dichtgooiend. Ik liep achter hem om hem te overhalen op zijn woorden terug te komen, ik riep: Wees redelijk, ik draag jouw kind, het heeft een vader nodig! Over zijn schouder antwoordde hij: Dat is mijn zorg niet! Wenend liep ik terug naar huis en gooide mij op mijn bed, mij steeds afvragend: Ben ik voor het ongeluk geboren? Enkele dagen later vernam ik dat hij reeds gehuwd was, had ik dat geweten, dan had ik met hem niet begonnen.

7-Wij hebben besloten uw zoontje te adopteren

Ronaldje en mijn dochtertje Gerda

Ronald

Ronald

Enkele maanden later kwam zuster Camilla, de hoofdzuster, waar mijn zoontje naar School ging. Over enkele dagen zou mijn zoontje, die zuster Camilla goed kende mee naar Knokke mogen. Deze mensen konden geen eigen kinderen krijgen. Dat nonneke zei er nog bij, dat ik zo beter kon rusten tijdens mijn zwangerschap. Ik had vertrouwen in deze non en ik gaf dus toe. Ik vroeg hoelang Ronaldje zou wegblijven. Het koppel antwoordde mij: ongeveer 14 dagen. Mijn zoontje vertrok op 8 augustus 1966. Rond de middag kwamen deze mensen Ronaldje ophalen. Toen mijn zoontje vertrokken was besloep mij een eng voor gevoel. Ik moest steeds aan mijn zoontje denken. Ik kreeg spijt, dat ik mijn zoontje meegegeven had aan die lui, die ik niet kende. Nadat hij reeds twee dagen vertrokken was kwam mijn moeder. Wij spraken over koetjes en kalfjes, tot ik op zeker ogenblik vroeg om Ronaldje bij te houden tijdens mijn verblijf in het moederhuis. Wat, riep ze woedend, denk je dat ik gek ben, wel als je in het moederhuis ligt zal ik zorgen dat je geen bezoek krijgt, ik zal je straffen! Telkens als wij alleen waren zei ze telkens zo'n vreselijke dingen. Heb je dan geen hart, ik ben je dochter, ik heb je steun nodig, jij bent mijn moeder, begrijp je dat dan niet? Riep ik wanhopig. Veertien dagen later kwam mijn zoontje Ronald terug. Wat was ik blij, ik nam hem in mijn armen en gaf hem vele kusjes. Toen onze blijdschap om ons terugzien wat bekoeld was zeiden deze mensen, het was net of ik een koude douche op mij kreeg: Wij hebben besloten zoontje te adopteren, jij hebt geen geld dus heb je ook geen moederliefde, Wij willen je veel geld geven in ruil voor je kind! Ik antwoordde woedend: Denken jullie dat ik gek ben, mijn kind is niet te koop en buiten, ik wil jullie nooit meer zien! Bij het buitengaan zeiden ze nog: Goed, je gooit ons buiten, je hoort nog van ons! Ze stuurden dag in dag uit iemand om mij te overtuigen om mijn kind af te staan, elk uur van de dag was goed om mij op andere gedachten te brengen. Dit heeft drie maanden geduurd. Toen dit niet lukte namen ze een advocaat onder de arm. Hij zond mij een brief met het verzoek om eens naar zijn bureau te komen. Ik las de brief met verbazende nieuwsgierigheid. Ik vroeg mij af wat deze raadsman van mij wilde. Bij de advocaat gekomen vroeg hij mij zonder omwegen: Bent u bereid uw zoontje af te staan? Neen, dat doe ik niet, ik zou willen dat deze mensen mij met rust laten. Nadat ik bij die raadsman ben geweest hebben deze mensen mij niet meer lastig gevallen. Enkele maanden later hoorde ik uit goede bron dat deze mensen een ander jongentje hadden aangenomen, die ze Jean-Pierre hebben genoemd.

8- De geboorte van mijn zontje Jean Pierre

Het werd oktober en nog steeds vond ik geen opvang voor Ronaldje, voor mijn verblijf in het moederhuis. Ten einde raad vroeg ik aan mijn pleegdochter om Ronaldje bij te houden. Toen hij reeds twee dagen bij ons Nelly was, (het was voor alle dagen) vond hij een aansteker in de vorm van een revolver, die op de kast in de living lag. Hij wilde die avond vroeg gaan slapen, want hij voelde zich zo moe... Neen, het was geen vermoeidheid, zonder dat ons Nelly het wist had hij de aansteker mee naar bed genomen. Onder de lakens stak hij de aansteker aan en uit, maar wat gebeurde er? Plots stond haar bed in brand, haar nachtkastje en het karpetje, dat voor haar bed lag. 's Anderendaags bracht Nelly, mijn pleegdochter, kleine Ronald terug en zei: dat hij alles verbrand had. En Weer zat ik in de problemen, wie zou op mijn zoontje willen letten tijdens mijn verblijf in het moederhuis? Ik ging nogmaals naar mijn moeder om te vragen of ze op Ronaldje wilde letten tijdens mijn verblijf in het moederhuis. Ze antwoordde woedend: Ik heb toch gezegd, dat ik dat niet doe, trek je plan en ik zal zorgen dat je geen bezoek krijgt in het moederhuis, want ik verwittig niemand en laat mij met rust! Het huilen stonde mij nader dan het lachen, ik smeekte: Mama alstublieft geef mij jouw vriendschap, ik dit zo nodig, ik ben toch je dochter! Zeer koel antwoordde mijn moeder= Ik heb genoeg van jou, vraag niets meer en laat mij in godsnaam met rust! Riep ze woedend. De dag naderde met rasse schreden. Het was voor iedere dag en nog steeds had ik geen babysit gevonden. Die nacht, het was 15 november 1966 was het zover, ik kreeg de eerste barensweeën. Noodgedwongen probeerde ik nog eens bij mijn moeder, die ongeveer 300 meter verder woonde. Ik kromp zowaar ineen van pijn, ik wilde nog niet naar het moederhuis, want mijn zoontje was nog niet geborgen. gelukkig sliep hij vast. Strompelend verliet ik mijn woning, Ik was gedwongen hem even alleen te laten, terwijl ik naar mijn moeder ging. Ik belde bij mijn moeder, het was drie uur 's nachts. Toen mijn moeder de deur opendeed. Ik kon nog net zeggen: Ma het is zover, het is tijd voor mij dat ik naar het moederhuis ga, De kleine is alleen, nu moet ge hem wel bijhouden, want nu stel ik jou verantwoordelijk, Ik dien klacht neer, als hem iets overkomt, je moest je schamen, is dit geen kleinkind van jou? Ja, ja ik zal wel voor hem zorgen, maar ik had het liever anders gewild! Ik kon echter niet op deze laatste woorden reageren, want de pijnen kwamen meer en meer. Ik hoorde haar nog zeggen; ik ga mee naar het moederhuis. Aan de overkant van de straat was een taxiplaats. De pijn waren nu zo hevig, dat ik bijna niet op mijn benen kon staan. Kronkelend van pijn liepen wij de straat over, ik moest zelf een taxi bellen, de hoorn van de telefoon ging bijna niet. Toen wij in de kliniek aankwamen zei ze plots doodleuk: Denk eraan, ik verwittig niemand, jij zult geen bezoek ontvangen, ik ga nu naar huis en wees gerust, ik zal wel voor Ronaldje zorgen! Toen ze dit zei waren wij

een ogenblik alleen, omdat de verzorgers een karretje waren gaan halen. Een proficiat of sterkte kind of iets dergelijks kon er niet af, alleen deze laatste hatelijk woorden, die nu na zoveel jaren nog steeds in mijn oren klinken. Toen ik deze barensweeën kreeg, kon ik onmogelijk ons Nelly bereiken, omdat ze te ver woonde. Ik weet voor honderd procent dat alles niet zo gegaan zou zijn, zij zou mij zeker geholpen hebben, dan had ik niet naar mijn moeder moeten gaan. De dertien dagen van mijn verblijf kreeg ik geen bezoek. Ik was alleen met mijn verdriet. Daarom beste lezers ik zeg u, mijn moeder was een kreng. Mijn verdriet was onbeschrijflijk, hoe is het mogelijk dat mijn moeder zo hard kon zijn? Mijn zoontje werd geboren 's morgens om 7,15 uur. Na de bevalling werd ik naar een zaal gebracht, waar ongeveer vijftien bedden stonden. Mijn moeder was niet geïnteresseerd in haar pas geboren kleinkind. Ik kreeg een afkeer van mijn moeder, de tranen die ik toen gelaten heb was niet te beschrijven. Die eeuwige stilte toen ik in het moederhuis lag, geen woord van troost, geen schouderklopje, niets... Menige keer dacht ik: Indien mijn kinderen door een man verlaten werden zou ik evengoed voor mijn kleinkinderen zorgen. Enkele maanden later leerde ik een andere man kennen, ik wilde toch zo graag een huishouden, met een vader en moeder. Maar deze man vertikte het te gaan werken. 's Morgens vertrok hij om 7 uur en 's avonds om rond 17 uur kwam hij terug. Hij had de ganse tijd in het park gezeten, wat ik later te weten kwam. De armoede werd erger en erger. Ik besloot een winkel in consignatie te beginnen, zo hoefde ik niets op voorhand te betalen. Maar ik kon daarna de verkochte goederen niet meer betalen. In datzelfde huis ben ik dan als gerant een witwasserij begonnen, die enkele tijd later falliet is gegaan. Intussen hoefde ik geen huishuur te betalen, wat voor mij een hele verlichting was. Ik startte dus op 15 januari 1968. Elke 6 weken kwam men de goederen, die ik verkocht had ontvangen. De dag kwam naderbij dat men de verkochte goederen kwam ontvangen, maar ik had geen geld... Ik had er eten voor gekocht. Ik heb toen geld bij ons Nelly geleend. Ik kreeg destijds geen kindergeld, omdat er bij een man woonde en ik dit moest ontvangen langs zijn werk. Voor mijn twee zonen kreeg ik niets langs mijn echtgenoot, omdat deze niet uit ons huwelijk gesproten waren, zodoende waren mijn inkomsten veel minder. Het was geen lachertje om mijn vier kinderen groot te brengen. Twee maanden later ging de witwasserij falliet. Voortaan moest ik ook instaan voor de huur. Frans was zagezegd reeds drie weken aan het werk. Op een dag, ik had geen geld, ik besloot naar zijn werk te bellen om een voorschot te vragen op zijn loon. Tot mijn grote verbazing hoorde ik dat hij er amper drie dagen gewerkt had. Op zekere dag wandelde Nelly door het Rivierenhof in Deurne, plots zag ze Frans op een bank zitten op een uur dat hij normaal moest werken. Toen hij die

avond nadat ik getelefoneerd had thuis kwam riep ik woedend: 't Was plezant in het park zitten zeker? Voortaan ga je werken of je kunt je boeltje pakken, begrepen? Ik was zo boos, dat ik niet met hem sprak, tot hij op zekere dag vroeg: Ga jij nog lang boos op mij zijn? Ik antwoordde nijdig: Als je gaat werken en niet in het park gaat zitten, dan zal ik terug spreken, je mag blij zijn dat ik met jou zoveel geduld heb! Bij een andere vrouw zou je allang buiten gevlogen zijn, weet je dat? De ene klap kwam na de andere, Frans was ook niet zo goed voor mijn kinderen, de meeste slagen kreeg mijn zoontje Ronald. Telkens ik naar de bakker of de groenten winkel ging deed hij iets met de kinderen, dat niet door de beugel kon. Die dag, mijn oudste dochter, die reeds dertien was kwam naar mij gelopen en zei opgewonden: Frans heeft onze Ronald door het venster gehangen, terwijl hij hem vasthield met zijn kleding. Dit deed de emmer overlopen, ik zocht een middel om hem buiten te gooien. Maar is vlugger gezegd dan gedaan. Ik wilde hem ook niet zonder onderdak zetten, want ik wist hoe het voelde opeens geen dak boven je hoofd te hebben. Daarom besloot ik te wachten tot de bungalow af was, die hij aan het bouwen was. Ik zei hem niets van mijn voornemen en zweeg. Frans had een erfenis gekregen, hij heeft mij nooit gezegd hoeveel geld hij geërfd heeft. Enkele maanden later nadat dus de wasserij falliet was, besloot ikzelf met een kleine wasserij te beginnen. Ik ging een handelsregister halen en ik startte op 14 maart 1968. Nu dacht ik zeker, dat mijn geldproblemen opgelost waren. Ik had een huishoud pers, huishoudmangel en een volautomatisch wasmachien. Ik werkte zeer hard, ik moest bovendien alles alleen doen, zoals wassen strijken, de was sorteren, de wassen halen en brengen, want ik kon toen nog niet met een auto rijden. Om niet te spreken over mijn huishouding, zoals voor de kinderen zorgen eten maken, de kinderen naar school brengen en halen enz... Hierdoor had ik te weinig nachtrust, ik sliep slechts twee uur ^per nacht. Zo kon het niet verder, na enkele maanden stopte ik met de wasserij. Op 2 augustus 1970 heb ik Frans aan de deur gezet. Tien maanden later, 't was 11 juni 1971. Gerda, mijn oudste dochter riep ij apart en zei: Mama, Frans laat mij niet met rust, hij komt mij elke dag van school halen en dan moet ik meegaan naar zijn appartement, waar hij mij verkracht, maak alstublieft een einde aan deze toestand, ik wil hem niet meer zien! Waarna ze zich wenend in mijn armen wierp. Bij het vernemen van dit vreselijk nieuws, riep ik buiten mijzelf: Kom Gerda, dit kan niet, wij gaan een klacht indienen, zo kan het niet verder. Ik ben echter nooit te weten gekomen of hij gestraft is geweest, ja dan neen. Maar ik moet u wel vertellen, dat wij hem nooit meer gezien hebben. Dag na dag had ik minder en minder geld en werd steeds armer. Voor elke dag, dat wij konden eten, dankte ik God voor de sterkte, die hij mij gaf om vol te houden,zoals toen men destijds veel moeite deed om mijn zoontje te

adopteren. Telkens als ik naar Ronaldje keek, kreeg ik een gevoel van geluk over mij, dan nam ik hem in mijn armen en zei ik: Wat ben ik blij, dat God mij de sterkte heeft gegeven en dat ik jou niet heb afgestaan, ik lijd nog liever honger dan jou te verliezen! Ik voel nog steeds die vernedering, toen het koppel doodleuk zei: Wij hebben besloten je kind te adopteren, jij hebt geen geld, dus kan je ook geen liefde geven aan je kinderen! Om te overleven ging ik naar de markt om de groenten op te rapen, die niet meer verkocht konden worden. Enkele maanden later, het werd Kerstmis, 't was daags tevoren, ik had verdriet omdat ik geen geld had, een kerstboom of zelfs een speelgoedpopje, dat kon dienen als kindje Jesus had ik niet. Ik had enkele de luttele som van 3 frank op zak. Kerstavond kon helaas niet gevierd worden. Die namiddag, het was 24 december, het was reeds laat toen ik besloot om met de kinderen te gaan wandelen. Ik wilde de kerstversieringen gaan bekijken. Toen wij op straat waren zagen wij mensen druk doende om hun kerstinkopen om in familiekring het kerstfeest te vieren. Dit te zien deed mijn hart pijn. Terwijl wij in de winkel naar de kerstversieringen keken, ontdekte Gerda plots, dat er geld op de grond lag, ze zei: Kijk ma, hier 500 frank, mij het geld overhandigend zei ze: Nu hoef je niet meer te wenen, nu kun je een kindje Jesus en een kerstboom kopen! Ik was blij verrast nam ik het geld aan en zei: Oh, Gerda dank u, nu kunnen wij toch een beetje kerstmis vieren! Wij liepen een tijdje rond om de boom en het speelgoedpopje te kopen. Maar de boom was veel duurder dan de vijfhonderd Frank die Gerda gevonden had. Ik besloot geen speelgoedpopje te kopen, maar een echt kindje Jesus, ik kocht wat watten en engelenhaar. Om dit alles volledig te maken kocht ik nog een klein taartje. Toen wij naar de uitgang gingen stond ons daar een 2^e verassing te wachten. Aan de deur van de uitgang lag een kerstboom, die mensen waarschijnlijk hadden weggegooid. Wij waren blij, dat wij dan toch nog van de kerstsfeer konden genieten. Ik was zeer zuinig met het geld, ik kocht eten te kopen voor de volgende dagen. Maar na enkele tijd was het geld op en weer most ik mij afvragen: Wat eten wij vandaag? In de zomer plukten wij brandnetels, die ik dan klaarmaakte als bloemkool met melk en zetmeel. Indien ik tenminste dit kon kopen. Ik trok mijn plan, de ene dag aten wij de schillen als groenten, soms ook het loof van radijsjes en de andere dag de aardappelen. Op zekere dag zij mijn zoontje Ronald: Ik wil ook helpen, ik zal auto's gaan kuisen, dan moet je geen brandnetels meer te plukken. Je armen en handen zullen niet meer rood kleuren, om ons eten te kunnen geven. Ieder morgen vertrok hij met een emmer, een spons en een zeemvel en wat zeep, indien ik dat had. Zoals iedere dag gaf hij fier het geld, zo had ik het tijdelijk wat beter, maar toen kwam de winter, de miserie begon weer van voor af aan. Overmand van de zorgen zag ik het financieel niet meer zitten, ik stapte met pijn in

mijn hart naar de jeugdpolitie. Ik beseftte echter te laat, dat ik dat beter niet gedaan had, want ik was mij niet bewust van de gevolgen dit zouden hebben. Ik smeekte om hulp en vroeg een plaatsing voor 3 maanden, door deze oplossing zou ik gered zijn. Ik wou gaan werken om er financieel weer bovenop te komen. Ik vertelde wenend aan de vrouwelijke politiebeambte mijn ervaringen. Ze luisterde aandachtig, nadien schreef ze alles op. Toen ze gedaan had zei ze: Wij zullen je helpen om je kinderen een paar maanden te plaatsen, ik heb uw kinderen onder de hoede van de jeugdrechter geplaatst. Wat dit te betekenen had ik geen flauw benul. In mijn hele leven had ik nog nooit van een jeugdrechter gehoord, daarom zei ik enkel: Ja, dat is goed! (Dit had ik beter niet gezegd) De agente vroeg mij het document te willen ondertekenen. Ze heeft echter het papier niet voorgelezen, zodat ik niet op de hoogte was van de inhoud. Zonder een vorm van onderzoek werden mijn Vier kinderen: Gerda, Ria, Ronald en Jean Pierre geplaatst. De jaren, die hierop volgden had ik meer verdriet dan de tijd voorheen. Van de gerechtelijke diensten kreeg ik bericht waar mijn kinderen geplaatst werden. Daarna hoorde ik niets meer noch van het gerecht, noch van mijn kinderen. Deze toestand duurde ongeveer 3 maanden, Ik wist ook niet dat men een schriftelijke aanvraag moest indien om een bezoekrecht te bekomen. Ik dacht steeds aan mijn kinderen en ik dacht steeds: Wanneer komen mijn kinderen eindelijk in verlot. Ik ging dus naar de jeugdrechter en vroeg wanneer kan ik mijn kinderen zien? De jeugdrechter antwoordde: Je moet een brief schrijven om het bezoekrecht te bekomen. Maar inplaats een bezoekrecht aan te vragen, vroeg ik om mijn kinderen terug thuis te hebben, wat mij prompt werd geweigerd. Ik kreeg een bezoekrecht van zaterdag tot zondag en dit slechts eenmaal per maand. Ik ging nogmaals naar de jeugdrechter en vroeg hem: Wanneer mogen ze naar huis, dit is een misverstand. Ja, ja antwoordde de jeugdrechter: het is maar voor enkele maanden!, die enkele maanden duurde 17 jaar. Mijn vertrouwen in het gerecht is voor goed geschonden. Ik zeg u, beste lezers, dit zijn mijn ervaringen met het gerecht.

9 Toen de deurwaarder kwam...

Maandag 10 januari 1972, er hing een aanslagbrief van de deurwaarder aan de deur, schrok ik bij mijn thuiskomst. Op 14 januari 1992 zouden mijn meubelen aangesloten worden. Op zondag 9 januari, dus daags voor de aanplakking kwam mijn moeder, ik vertelde haar dat kortelings mijn meubelen zouden aangeslagen worden. Maar indien ik 3000 frank kon betalen zou de deurwaarder mij met rust laten. Toch zei ze koel: Ik geef je dat geld niet, want jij zou mij toch nooit kunnen terugbetalen! Maar smekend: maar mama als ik niet betaal komt de deurwaarder aanplakken en dan ben ik mijn meubelen kwijt! Mijn moeder bleef onverwurbbaar. Daags na de aanplakking bezochten mij twee heren, één van hen has slechts één arm, de andere had slechts een stompe arm met een haak. De man met de haak zei toen ik de deur opendeed: Wij zijn van het bureau van sociale zaken, ik weet dat gisteren de deurwaarder is geweest en heeft een aanslag brief komen aanplakken, vrijdag worden uw meubelen aangeslagen, wel, zei hij verder als je 1600 frank betaald, dan zal ik dat probleem oplossen, zodat de deurwaarder je verder met rust laat. Mijn pleegdochter Nelly was, die dag toevallig op bezoek. Toen ze hoorde dat ik dringend dat geld nodig had zei ze spontaan: Ik zal je helpen, maar ik moet eerst naar huis, want ik heb zoveel geld niet bij. Ik zal je naar huis brengen, dan zijn wij vlugger terug! Zei één van de twee. Ik kreeg een betalingsbewijs. Maar naarmate, die vrijdag naderde liet mij het nare gevoel niet los... Ik wachtte angstig de dagen af... 's morgens rond 10 uur belde de deurwaarder aan. Aan de deur stond een vrachtwagen met politie. Net als een misdadigster moet ik tussen twee agenten staan. Intussen las de deurwaarder wat er moest meegenomen worden. Ik smeekte nog: Neem alstublieft niet alles mee, ik heb 1600 frank betaald aan twee invalide mannen, ze zeiden dat ze van de sociale zaken waren en dat ze moeilijke zaken moesten oplossen! Ik heb niemand gezien om jouw probleem uit de wereld te helpen! Zei de deurwaarder nors. Maar mijnheer ik heb 1600 frank betaald, die twee mannen zouden mij helpen! Hierop antwoordde de deurwaarder ongeduldig: Ik heb niemand gezien! Zonder nog naar mijn smeekbeden te luisteren zei hij tot de werkmannen: Begin maar met laden, een televisie toestel SBR, een ijskast Nestor, een diepvriezer Friac, een enz... Bij het zien hoe mijn meubelen opgeladen werden hilde ik bittere tranen. Ik bezat niets meer, alles werd meegenomen, zoals foto's, postuurtjes, kortom alles... Ik deed een laatste poging smeekte: Ik heb nog 750 frank, neem die dan alstublieft, maar laat mijn meubelen staan, ik ben een alleenstaande

moeder met vier kinderen. Maar hij was onverwurbbaar en gebood aan de werkmannen: Doe verder en laad alles op. Toen de vrachtwagen vertrok raapte ik al mijn moed bijeen. Ik ging naar de vrijdagmarkt. Bij mijn aankomst was hij reeds mijn meubelen aan het verkopen... Ik kon mijn tranen niet meer bedwingen en ging naar een plaats waar geen aangeslagen meubelen verkocht werden (eveneens op de vrijdagmarkt) Hier heb ik met mijn laatste geld een oude versleten tafel met vier stoelen gekocht, alsook bedden. Enkele dagen nadien, diende ik klacht neer tegen de twee invalide mannen, wegens misbruik van vertrouwen. De hoofdsom, die ik aan de deurwaarder moest betalen bedroeg: 2450 frank, samen met de kosten: 6950 frank, voor een gasrekening, die ik niet kon betalen. Nooit gaf ik de moed op. Enkele weken later kwam er wéér een tegenslag, de electriciteit werd afgesloten. Ik kon niet meer koken, noch ons verwarmen. Vijf maanden later had ik nog steeds geen electriciteit. Ik leerde een Italiaan kennen, die twaalf jaar jonger was dan ik. Na ongeveer twee weken besloten wij om samen te wonen. Zes weken later kwam de derde tegenslag. Er kwam nogmaals een deurwaarder, die alles opschreef: Hij schreef: Bij verhuizing wegens achterstand van drie maanden, is mevrouw Janssens Olga verplicht haar meubelen te laten staan op het huidige appartement. Op het moment dat de deurwaarder kwam was ik niet thuis. Antonio zei bij mijn thuiskomst dat er een deurwaarder was geweest. Sinds januari 1971 kreeg ik geen kindergeld meer, omdat deze zaak moest onderzocht worden door de jeugdrechter. De huur van mijn appartement bedroeg 2500 frank en mijn enige inkomsten was 900 frank per maand. Ik kon de huur niet betalen. Drie maanden na de plaatsing besliste de rechter dat mijn kinderen eenmaal per maand naar huis mochten en dit van zaterdag tot zondag. Toen wij, Antonio en ik reeds zes weken samenwoonde constateerde ik dat ik zwanger was. Begin september ontving Antonio een brief, dat zijn vader ziek was. Aangezien ik geen Italiaans verstond kon hij mij wijsmaken wat hij wilde. Op 24 september 1972 heeft hij mij verlaten. Het was vier uur 's morgens toen de wekker afliep. Ik werd dwaas wakker en dacht: Moet hij nu die klok zo vroeg laten aflopen? Enkele seconden later viel ik terug in slaap. Hoewel Antonia op de hoogte was van mijn zwangerschap heb ik hem nooit meer teruggezien. Amper één week later ontving ik een aangetekend schrijven van de huisbazin, dat ik de woning moest verlaten binnen één maand. Ik was verplicht mijn hele hebben en houden te laten staan. Voor de tweede maal datzelfde jaar bezat ik niets meer. Weer moest ik van nul beginnen. De tegenslagen bleven mij achtervolgen.

11 De geboorte van mijn jongste dochtertje Nancy

Op 24 september 1972, verliet Antonio mij in de vroege morgen, ik sliep nog en ik was reeds zes weken zwanger. Ik werd 's morgens om zeven uur wakker. Ik merkte ontzet dat Antonia weg was. Dagen, weken, maanden gingen voorbij, ik hoopte dat hij op zekere dag wel zou terugkomen, maar er gebeurde niets... Ik nam mij voor sterk te blijven en de moed niet te verliezen, het leven gaat verder en ik verwachtte mijn vijfde kindje, dat recht had, zoals de andere kinderen op moederliefde. Ik ben bevallen op 4 april 1973 om zes uur 's morgens van een

gezonde baby in het St. Erasmus ziekenhuis te Borgerhout. Kleine Nancy had gitzwarte haren en donkere ogen net een Italiaanse schoonheid. Op 19 juni 1973 heb ik mij laten steriliseren, ik wou dit niet meer meemaken. Nancy was tot haar 15^e levensjaar een braaf en volzaam kind. Op 3 maart 1986 vertelde Gerda mij dat ze wilde trouwen. Op 22 maart, dus 19 dagen later. Op drie weken tijd moest alles in orde maken, wat wil zeggen dat ik voor haar trouwkleed, de ringen, het bruidskostuum, het feest en onze kleding moest zorgen. Het witte bruidskleed heb ik zelf gemaakt, ik wenste dat ze in het wit zou trouwen. Het trouwfeest heb ik zelf klaargemaakt. Hassan, een zoon van mijn pleegdochter Nelly wilde disc jockey zijn. Die avond was er veel ambiance. Het was een zeer gezellige avond.

13 Nancy's pubertijds jaren

Toen Nancy's pubertijd begonnen was ze zéér agressief, er waren enorm veel ruzies, ik werd depressief. Ik weende ganse dagen. Ze wilde naar een pleeggezin, wat mij zéér diep kwetste en waar ik dus niet akkoord mee was. Die avond op 29 augustus 1990, Nancy was jobstudente in Middelkerke in een horeca zaak. Die dag kwam ze thuis. Ik vroeg haar of ze haar nat wasgoed aan de wasdraad wilde hangen. Nijdig riep ze met alles gooiend wat ze in haar handen kreeg: Ik leef hier net als in een zothuis, uw kinderen zijn gehandikapt, weet je dat? Ik stond perplex en kon eventjes niet antwoorden, ik antwoordde: Dit hoeft je mij niet te verwijten, wat voor karakter heb je eigenlijk, je bent helemaal de bomma, die was ook zo! De spanning steeg naarmate de maanden verstreken. In 1990 barstte de bom. Ze zei weer van die kwetsende woorden. De jaren, die volgden werd het van kwaad naar erger, ze luisterde niet, en deed wat haar beviel, zonder met mij rekenschap te houden. Ik heb mij dikwijls afgevraagd wat ik haar misdaan heb, maar ik denk dat ik haar destijds teveel verwend heb. Toen Nancy 18 jaar werd, besloot ik, om dit te vieren, ik huurde een villa met een zwembad, barbecue, tv, droogkast, enz... in Benidorm. Ik kon dit echter maar voor een week betalen. Wij zouden drie weken gaan. Voor de tweede en de derde week huurde ik een wat eenvoudiger woonst. Bij het zien van de nieuwe woonst, die natuurlijk niet zo mooi was dan de villa, riep Nancy: Moet je nu iets lelijks huren, konden wij nu niet in die mooie villa blijven, ik haat , meer en méér, weet je dat? Met hartpijn antwoordde ik: Maar meisje, die villa kostte teveel geld, dat kan ik mij niet permitteren, zoveel geld heb ik niet, begrijp dat dan toch, veel moeders zouden geen vriendinnen meenemen, nu mocht je Miriam en Rachel meegaan, weet je dat dit een grote verantwoordelijkheid is en nog ben je niet tevreden, wat moet ik nog doen, mijn geldbeugel geven of wat? Riep ik woedend. Ik schaamde mij in haar plaats. De pubertijds jaren waren reeds zes jaar aan de gang. Ik werd compleet gek, deze toestand werd onhoudbaar. Ik weende ganse dagen. Zoveel geld voor de reis naar Benidorm en werd door Nancy verpest. Rachel werd door Nancy en Miriam uitgelachen, omdat ze zéér gehoorzaam was. Rachel kwam stipt iedere avond naar de vakantiewoning, ze deed ook wat ik haar zei, dit was niet naar de zin van de beide andere meisjes. Rachel werd dan ook ganse dagen gepest. Doordat Nancy en Miriam niet wilden gehoorzamen, besloot ik vier dagen vroeger naar huis te gaan. Een jaar later, Nancy kwam van Middelkerke terug, waar ik voor

haar een studentenkamer gehuurd had voor de maand augustus, ze wilde vakantiewerk doen. Ze ging naar haar slaapkamer, toen ze terugkwam tierde ze: ze gooide met alles wat ze in haar handen kreeg. Het plastic zitbad, dat zelf gevuld moest worden stond reeds met water gereed, want ik wilde juist een bad nemen. De reden dat ze agressief was, omdat ik haar gevraagd had om haar natte handdoek aan de wasdraad moest hangen. Ze riep woedend: Jullie zijn allemaal gehandikapt, ik zal blij zijn dat ik hier weg kan, jullie zijn allemaal zot. Hierop begon ze met het bad te schudden, dat het water overal heen vloog... Nancy wees eens kalm, je bent net een gekkin! Met vlammeende ogen nam ze mij bij mijn blouse en riep haar vuist omhoog houdend: Zwijg of... Neen Nancy, ik ben je moeder en ik zwijg niet, je gaat te ver, je bent een brutaal en ondankbaar nest! Riep ik buiten mezelf. Nancy gedroeg zich zoals mijn moeder was. Mijn moeder was een tiran en mijn jongste dochter is dat ook. Ik moest doen wat ze zei, want zij was de baas. Enkele maanden later werd het mij toch teveel, ze had weer van die woede aanvallen, ditmaal tegen haar zus Ria : Jij lompe koe, moet je nu de tafel afruimen ik moest nog eten, je kunt het zien dat je gehandikapt bent en ook Jean Pierre ne Gerda. Terwijl ze weer van alles en nog wat naar haar hoofd gooide riep ze nog: Het is hier net een gekkenhuis! Die dag had ik mij voor dit incident zéér boos gemaakt, omdat ze nu ook tegen Ria begon. Toen Nancy 's avonds thuiskwam, begon de ruzie weer, nu weer, omdat er geen jonge kaas was. Ze tierde tegen Ria: Je bent het zotste en gulzigste wijf dat er op aarde bestaat! Mijn oudste dochter Gerda was op dat moment op bezoek, want het was 1 december, dus Gerda's verjaardag. Gerda riep woedend en riep: Jij snotneus gaat het, dat is je zuster of heb je geen respect? Spijtig dat jullie allemaal gehandikapt zijn: Riep Nancy nijdig. Dit had Nancy beter niet gezegd. Als een razende leeuw vloog Gerda, die veel sterker was op Nancy, die een paar klappen te verwerken kreeg, Ria aarzelde niet en vloog eveneens op Nancy. Beiden sloegen Nancy, waar ze haar raken konden. Buiten zichzelf riep Gerda: Zeg nu nog eens, dat wij allemaal gehandikapt zijn, of durf je niet meer, maar ik denk dat ze het geraadzamer vond te zwijgen, ze durfde deze woorden niet meer te herhalen Nancy worstelde om uit Gerda's greep te komen, maar het baatte niet. Eindelijk liet Gerda en Ria haar los, ze liep weg, toen ze terugkwam was ze vergezeld van vier politie agenten. Dit maakte mij razend. Zeven maanden tevoren heeft Nancy naar Kamers met aandacht geweest ze zei steeds: Ik wil naar een ander gezin, ik ben het hier beu! Dit kwetste mij verschrikkelijk, ik deed alles voor haar zoveel dat in mijn macht lag en wat is mijn dank? Op 1 december, toen ik haar met de 4 agenten zag binnenkomen riep ik woedend: Met jou zie ik meer af dan ik kan zeggen! Een van de agenten vroeg: Mag ze nog hier blijven? Neen, riep ik woeden, ik ben haar getreiter meer dan beu, ze wil

in een ander gezin gaan wonen, wel dat ze gaat, ik wil ze niet meer zien, ze wil boots van 7000 frank, ze wil merkkleding, ik kan dat niet betalen! Daarop is ze weggegaan en ging ze bij een vriend van mijn zoon Jean Pierre wonden. Ze bleef er een jaar, waar ze met diens vrouw eveneens ruzie maakte. Op zekere dag ontving ik een mooie lieve brief, waarin ze mij vertelde dat tante Maria té streng was, ze woonde er niet graag en vroeg of ze niet terug naar huis mocht komen. Toen ik de brief ontving was ik zeer argwanend, ik wilde haar niet onmiddellijk in huis nemen. Ik was tevreden, dat Nancy bij mijn zus woonde, die veel strenger was dan ik, zo, dacht ik, voelt ze het verschil... Twee jaar na onze laatste hevige ruzies kwam Nancy terug, omzeggen met hangende pootjes. In februari 1992 was ik met Ria naar Benidorm. Gerda woonde 10 dagen met haar 3 kinderen bij mij thuis. Ze vertelde mij bij onze terugkeer uit Spanje, dat Nancy heel lief geworden was. In augustus 1992 ben ik met Nancy naar Benidorm vertrokken. Op dat moment woonde ze nog bij mijn zus. Nancy kon zeer lief zijn, haast de liefste van de wereld, ze verweet mij niet meer, dat ik gehandicapte kinderen had en zo meer. Maar toen woonde ze nog niet bij mij. Ik liet mij dus overhalen, omdat ik echt dacht dat Nancy verandert was. Het werd oktober, ze vroeg mij nogmaals: Wanneer mag ik hier terug komen wonen? Kom maar terug, Oost West Thuis best! Antwoorde ik lachend. Nancy woonde reeds een jaar terug bij mij, alles ging nog prima, er was geen ruzie meer en daar was ik blij om. Nelly, mijn pleegdochter zei: Ik vindt dat Nancy toch niet zo verandert is van karakter, zoals je zegt! Ik wist bij ondervinding als zij iets zei, dit berust op de waarheid. Ik wachtte maar af, ik zei niet tot Nancy wat Nelly gezegd had. Enkele weken nadien begon terug mijn lijdensweg. Ze werd wéér agressief zoals vroeger. Als ze dan van haar aanvallen had zei ik weleens: Jij had beter bij mijn zuster gebleven, die temt je wel! Die twee jaar met Ria was ik zeer gelukkig, zonder jouw woede aanvallen, wanneer ga je er terug wonen? Nancy's agressieve buien werden erger en erger. Ik beleefde letterlijk en figuurlijk de hel. Deze situatie kon ik niet meer aan en ging met Markgrave Vastgoed spreken over de studio, die op dat moment vrij was, dat gelegen was in hetzelfde gebouw. Ik en mijn dochter Ria hielpen haar zoveel wij konden, zoals het oude behang aftrekken, de vloerbekleding verwijderen enz... Nancy was zwanger. Toen ging alles weer opperbest. In april 1994 had ze mij op een dag zo gepest, dat ik naar de politie ging om haar op staande voet buiten te gooien. Zo kon het niet langer...

14 De geboorte van mijn kleinkind Antonia

Antonia

Antonia

Op deze foto had ik Antonia nog niet gezien

Zoals ik reeds schreef waren er iedere dag hevige ruzies, an dagen riep Nancy nijdig: Je kinderen, Gerda, Ria en Jean Pierre zijn gehandikapt! Dit en nog andere vreselijke dingen slingerde ze naar mijn hoofd. Ik kon deze verwijten niet meer aan en zei haar, dat ze voortaan alleen moest gaan wonen. Op een juli nam Nancy intrek in haar nieuwe woning, op die datum verhuisde ook ik. Drie maanden waren sedertdien voorbij, het was reeds 7 oktober 1994. Mijn dochter Ria, die nog steeds bij mij woont was ziek, dus gingen wij naar de dokter. Ik vroeg hem of Nancy, die hoogzwanger was reeds bevallen was. Ik had haar niet meer gezien sinds september. De dokter zei: indien de barensweeën uitbleven en zij, dus nog niet bevallen was, dan moet ze zelf naar het moederhuis gaan op maandag 11 oktober. Wenend zei ik tot de dokter: Mijn dochter Nancy heeft mij niets laten weten, op 21 september jongsleden, namen wij nochtans in alle vriendschap afscheid. Vanaf die bewuste 7^e oktober heb ik niet meer gehoord of gezien. Waarom doet ze dat? Oh! Zei de dokter, het zal allemaal wel loslopen, trek het je niet zo aan. Vanaf die 7^e oktober 1994 iedere dag naar het ziekenhuis. Het werd zaterdag, zondag, maandag rond tien minuten voor 17 uur arriveerden wij, ik en mijn dochter Ria in het ziekenhuis. Ik moest eerst naar de receptie om te weten te komen op welke kamer Nancy lag. De receptioniste liet mij vriendelijk weten dat ze op kamer 307 op de C afdeling lag. Boven gekomen trok ik de deur van de ziekenkamer open, maar ze was er niet. Ik vroeg aan de verpleegster waar ze was ze zei vriendelijk: Uw dochter is in de

verloskamer! Wacht eventjes ik zal een zien hoever het met de bevalling staat, neem hier maar plaats! Terwijl ze enkele stoelen aanbood! Na enkele minuten kwam ze opgetogen terug en zei: Proficiat, je hebt een kleindochter! Ik antwoordde blij: Oh een meisje, wat ben ik blij, hoe ziet het kindje eruit? De verpleegster had echter geen tijd en riep over haar schouder: Ik heb nu geen tijd, ik moet naar binnen, binnen enkele minuutjes mag je, je kleinkind zien! Ria en ik wachtten vol ongeduld, wij wilden het kleintje zo vlug mogelijk zien. Plots kwam een andere verpleegster en zei: Uw dochter wil u niet zien, ga maar naar huis! Zei ze op medelijdende toon. Mijn wereld stortte in, ik barstte in tranen uit terwijl ik alsmaar zei: Waarom doet ze zoiets, waarom toch? Zevenentwintig maanden later waren sedertdien voorbij en nog steeds had ik mijn kleindochter niet gezien, ik heb zelfs geen glimp kunnen opvangen. Ik vroeg mij steeds af: Hoe ziet ze eruit, welke kleur van ogen heeft ze, trekt ze op haar vader of op haar moeder? Ik had haar zo graag zien opgroeien van baby tot peuter en kleuter naar enz... Er waren dagen, dat ik mijn moed liet zakken, maar ik heb nog kinderen en kleinkinderen, voor deze kinderen moest ik leven, ik mocht mij niet laten gaan. Ik dacht eraan om gerechtelijke stappen te ondernemen, want ik wilde kost wat kost een bezoekrecht afdwingen. Het verlangen naar mijn kleinkind was een ware marteling. Op zekere avond, het was donderdag zeven november. Ria, mijn dochter en ik keken naar Jambers. Plots schrokken wij ons een aap toen wij Nancy op de televisie zagen. Ze had haar kindje op haar arm, eindelijk kon ik mijn kleinkind zien mijn hart klopte driemaal sneller, zij het niet in levende lijve, dan op televisie. Een klein gedeelte kon ik vastleggen op videoband. Op een dag kwam mijn zoon Jean Pierre op bezoek. Ik begon weer te zeuren, dat ik nog steeds het kindje niet gezien had. . Hij antwoordde mij: Wees niet droevig, want ik weet waar Antonia is. Ja? Antwoorde ik, waar is ze dan? Antonia is in het huis der kleinen in de Vosstraat in Borgerhout. Het was die avond te laat om te bellen, dus telefoneerde ik de volgende dag naar het tehuis. Ik kreeg de directie aan de lijn en vroeg: Is Antonia Janssens in uw instelling? Wie bent u vroeg de directrice argwanend. Ik ben de oma van Antonia, ik zou graag het kleintje willen zien, wanneer mag ik haar komen bezoeken? Ja, maar dat gaat zomaar niet, als uw dochter zaterdag komt zal ik het haar vragen, bel mij dinsdag 10 juli terug. Eindelijk waren de zeven lange dagen voorbij en kon ik terugbellen. Ik vroeg de directrice of mijn dochter het goedvond, dat ik mijn kleindochtertje mocht zien. Ze antwoordde mij vriendelijk: Ik heb met uw dochter gesproken, ze vind het goed dat u morgen woensdag uw kleindochtertje komt bezoeken, je kan haar zien van 14 tot 17 uur. Wat was ik gelukkig, eindelijk kon ik ze zien, knuffelen en liefkozen. Op dat moment

was Antonia reeds twee en een half jaar oud. De hartpijn van twee jaar en negen maanden waren voorbij.

15-De geboorten van mijn kleinkinderen Bartje en Brenda

Zeven dagen na de geboorte van mijn kleinkind Antonia, op 18 oktober 1994 werd mijn kleinzoon Bartje geboren. Ik had enorm veel verdriet, dat ik Antonia nog steeds niet mocht zien, ik voelde mij uitgesloten. Mijn zoon Jean Pierre kwam, die dag mij vertellen dat ik oma was geworden van een jongentje. Oh wat was ik gelukkig met dit nieuws, ondanks het grote verdriet om de kleine Antonia. Ik vroeg mij steeds af hoe ze er uitziet, zoals: Welke ogen heeft ze, zwart, bruin, blauw, welke kleur haar enz... Deze vragen kwelden mij ganse dagen. De geboorte van mijn kleinzoon gaf mij troost. In amper één week was er veel gebeurd: Eerst stief ons katje op 10 oktober, ze was reeds dertien jaar.

Ons poesje Minouke

De volgende dag 11 oktober 1994, de geboorte van mijn kleinkind Antonia. Ik hoefde mij bij mijn schoondochter en mijn zoon, niet af te vragen hoe ze eruit zagen. Op 28 april vertrokken wij, mijn dochter Ria en ik naar Blanes voor 10 dagen. Op zondag 7 mei 1995 keerden wij terug naar België. Tijdens ons verblijf schreef ik een kaartje naar mijn jongste dochter Nancy om haar te verwittigen dat wij, mijn dochter en ik haar zouden bezoeken op 17 mei 1995, Antonia was reeds zeven maanden en één week oud. Ik hoopte vurig om kleine Antonia in mijn armen te mogen nemen. Die dag op 17 mei belde ik bij haar verscheidene malen aan, maar er bewoog niets, ze deed de deur niet open, Ik begon mij af te vragen of ze het kaartje wel ontvangen heeft. Al die tijd heb ik nog niet één glimp mogen ontvangen van mijn kleinkind Antonia. Vol verdriet keerden wij onverrichtzake terug naar huis. Onderweg dacht ik:

Waarom is mijn dochter zo hard? Ik heb alles gedaan om haar gelukkig te maken en wat is mijn dank? Stank voor dank! Bij de tramhalte zag ik mijn zoon Ronald, hij vertelde mij, dat Nancy, mijn jongste dochter mij niet wilde zien. Ik was zeer blij, want het was lang geleden dat ik hem het laatst heb gezien, dit maakte mijn dag weer goed.

16-Mijn Levenswens

Jaren geleden kreeg ik het verlangen om een boek te schrijven over mijn leven, mijn ervaringen en de tegenslagen. Als ik begon te schrijven begon ik steeds te wenen dan kreeg het verdriet de bovenhand. Mijn boek raakte op deze manier niet af. Maar plots zei ik tot mezelf, wees sterk en begin aan je boek. Tijdens het schrijven viel het mij telkens zwaar om verder te doen. Ik zag mijn leven als een film voorbij gaan. Als het mij te zwaar werd legde ik het boek weer weg, ik werd hiervan depressief. Ik legde hem dan een tijdje weg, tot ik weer een beetje sterker was op weer te schrijven. Zo deed ik dat telkens weer. Tot uiteindelijk het werk klaar was op 5 november 1998. In maart 1993 begon ik een ander boek te schrijven: "Pedro de Puertoricaanse jongen" Op januari 1997 gaf ik het script aan de uitgever, die voor mij een aantal exemplaren moest drukken. Hij gaf mij de belofte het werk te zullen aanbieden op de boekenbeurs 1997. Nieuwsgierig ging ik naar de boekenbeurs, bij mijn aankomst ontdekte ik, dat hij niets bij had. Geïrriteerd vroeg ik hem: Waarom heb je mijn exemplaren niet bij, ben je ze vergeten? De man antwoordde ongeduldig: Ik had geen tijd, als het ontwerp klaar is zal ik het je laten zien! Het werd december, januari, februari, maart en nog steeds had die uitgever niets ondernomen... Ik stuurde hem een schrijven om hem op zijn verplichtingen te wijzen van het contract. Op dit moment had ik reeds de som van 100.700 frank betaald voor 750 boeken. Ik belde hem op en zei nijdig: Het is nu 18 september 1998, ik heb alles betaald, wanneer zijn mijn boeken nu eindelijk klaar? En de man antwoordde mij: Ze zullen klaar zijn tegen de boekenbeurs! Heb jij een jaar nodig om 750 boeken te drukken, vindt je dat niet lang? Neen, antwoordde de uitgever, ik heb nu geen tijd! En weer antwoordde hij: Als het ontwerp klaar is, zal ik het je laten zien! Maar ditmaal was ik niet tevreden met deze uitleg